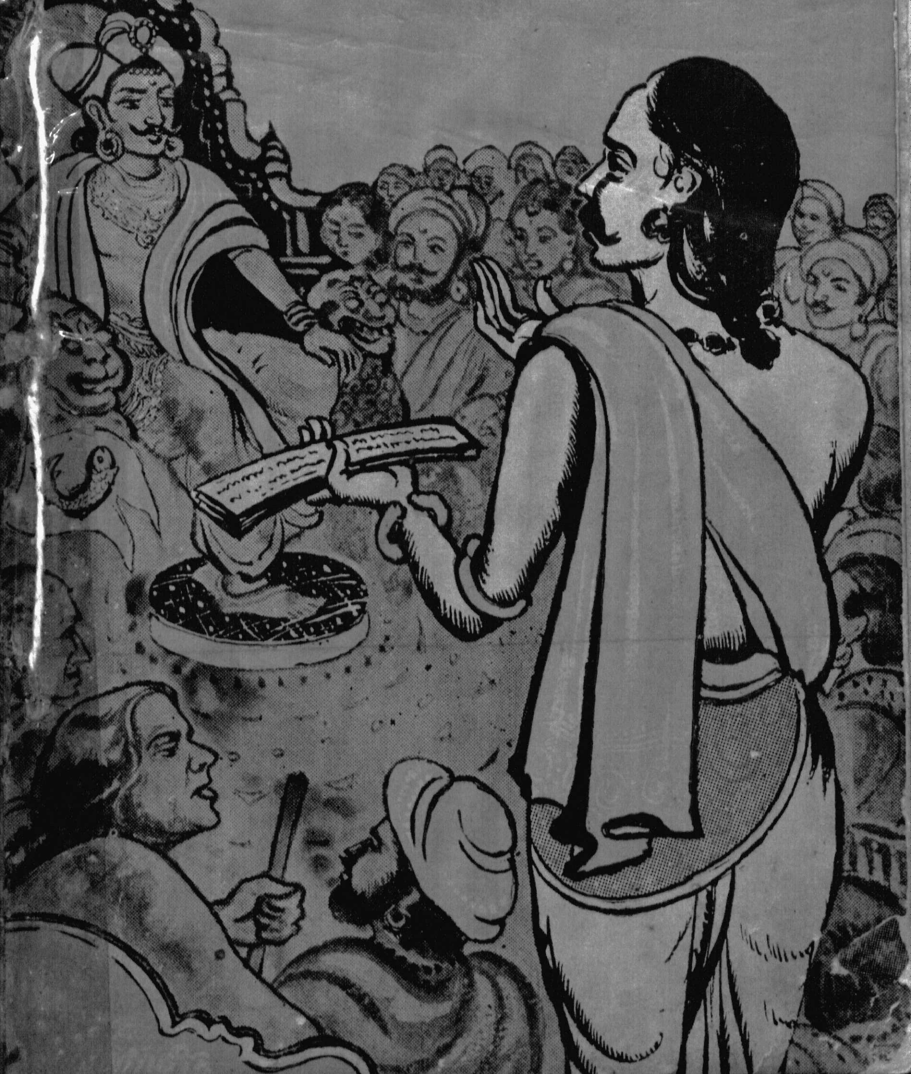
சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - 7

355

காவல பாவலர்கள்

கழக வெளியீடு : ௬௮௧

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை — ௭

காவல பாவலர்கள்

புலவர் கா கோவிந்தன் எம் ஏ

எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6. சென்னை-1.
1964

காங்க முதலியார் கோவிந்தன் (1917)

Ed 1 Dec 1953

Reprint: Jan 1965

KAAVALA PAAVALARKAL

Paari Achakam, Madras-1.

பதிப்புரை

பண்டைக்கால நம் தமிழகம், பாவலர் பலரைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. 'அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்' என, உணர்ந்த நம் தமிழக வேந்தர்களும் பாவேந்தர்களாய் மிளிர்ந்தார்கள். அவர்கள் அதனால், புலவர்களை மதித்துப் போற்றும் பொற்புடைய வாழ்வு மேற்கொண்டொழுகினார்கள்.

அத்தகைய அறிவுடை வேந்தர்களின் வாழ்க்கை நிலையை அவர் பாத்துணைகொண்டு வரைவித்து வெளியிட்டுள்ளோம். இதில் கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன் முதல் இளந்திரையன் ஈறாக இருபத்தெண்மர் வரலாறு நுவலப்பெறுகின்றது.

இதற்குக் 'காவல பாவலர்கள்' எனப் பெயரீந்து சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசையில் ஏழாவதாக வெளியிட்டுள்ளோம். இந்நூல் வரிசையை வரிசையாக எழுதி வருகின்ற புலவர் திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள் தம் அரிய முயற்சியால் இதனையும் ஆக்கி உதவினார்கள்.

இதனைத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் வாங்கிக் கற்றுக் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தாராக மிளிர்வார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

காவல பாவலர்கள்

தோற்றுவாய்

"இருவேறு உலகத்தியற்கை; திருவேறு;
தெள்ளிய ராதலும் வேறு" (திருக் : ௩௭௪)

என்பர் வள்ளுவர். அறிவுடையாரிடையே செல்வம் நில்லாமையும், செல்வமுடையாரிடையே அறிவு சென்றடையாமையும் உலகியல். அறிவுடையார், பொருளினும் அறிவே ஆற்றலுடையது என உணர்ந்தவராதலின், அப்பொருள் பெறு முயற்சி மேற்கொள்ளாது, அறிவுவளர் வழியினையே மேற்கொள்வதால் பொருள் அவர்கள்பால் அடைந்திலது; பொருள் பெற்றோர் தம் அறியாமையால், பொருளே எல்லாம் என்று எண்ணிவிடுவதாலும், அப்பொருளை ஈட்டலும், காத்தலுமாய தொழிற்கே அவர் காலமெல்லாம் கழிந்துவிடுவதாலும், அறிவைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணமற்றவராகிவிடுகின்றனர். இவ்விருவர் நிலைகளும் குறைபாடுடையனவே; அறிவுடையார் நல்வாழ்வு வாழ, அவர்க்குப் பொருள் தேவை; பொருளுடையார் அதை நல்வழியிற் பேண அவருக்கு அறிவு தேவை. ஆகவே ஒவ்வொருவரும் இரண்டையும் பெறுதல் வேண்டும்.

பொருள்பெறாமல் அறிவொன்றையே பெற்றோரையும், அறிவுபெறாமல் பொருளொன்றையே உடையாரையும் ஒருங்கே பெற்றுள்ள உலகில், அறிவுடையார் சொல்வழி பொருளுடையார் நடத்தல்வேண்டும்; அதனால் உலகமும் வாழும்; அவர்களும் வாழ்வர்; அவ்வாறின்றி உலகம் பொருளுடையார் வழிநடப்பது என்று ஆகிவிட்டால், அவ்வுலகம் அவர்கள் அறியாமை வழிப்பட்டு அழிதல் உறுதி.

இந்த உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் தமிழரசர்கள்; அதனால், அவர்கள், தங்கள்பால் வந்து இரந்து நிற்கும் எளிய வாழ்க்கையினையுடைய புலவர்களை, அவர்கள் இன்மைநிலை குறித்து எள்ளி இகழாது, அவர்கூறும் பொருளுரைகளைப் பொன்னேபோல் போற்றி வந்தனர்.

"அரசனே எல்லாம்"; "மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்" "அரசன் வாழ்வு, குடிகளின் வாழ்வு; அவன் தாழ்வு, அவர்கள் தாழ்வு" என்ற நிலையிலிருந்த காலத்தில், உலகத்தின் உயிர் எனத்தகும் உயரிய நிலை பெற்றுள்ள அரசன், தான் அரசாள் அறிவினைப் பெருனாய், எதற்கும் அறிவுடையாரையே எதிர்நோக்க வேண்டியவனாயின், அவ்வுலகிற்கு அழிவு நெடிதுநாள் இராது; ஆதலின் அரசன் அறிவுடையோர் துணைபெறுதற்கு மாறாகத், தானே அவ்வறிவுடையனாயின், அவன் ஆளும் நாட்டிற்கு அழிவு அரிதாம். ஆதலின், தமிழர்கள் தங்கள் அரசன் அத்தகைய அறிவுடையோனாதலை விரும்பினர்; அவர்கள் விரும்பியாங்கே, தமிழரசர்களும் அறிவு நிறைந்த புலவர் பெருமக்களாய் உலகம் போற்ற ஊராண்டிருந்தனர்: தமிழரசர்கள் கல்வியின் பெருமையுணர்ந்து அதைப் போற்றியுள்ளனர்; பொருளின் சிறப்புணர்ந்து, அதை நல்வழியில் ஈட்டி, அறவழியில் செலவழிக்கவேண்டும் என உணர்ந்திருந்தனர்; நாடாள் முறை இது; நாடாள்வோன் தகுதி இது; குடிமக்களின் ஆற்றல் இது; அவர்க்குக் கேடு விளைத்தலால் தமக்கு உண்டாம் அழிவு இது என்று உணர்ந்திருந்தனர். மானத்தின் பெருமையினையும், அம் மானம் இழந்தவழி வாழாமையால் வரும் உயர்வையும் உணர்ந்திருந்தனர்; சுருங்கக்கூறின் அக்கால அரசர்கள் அறியவேண்டுவனவெல்லாம் அறிந்திருந்தனர்.

அத்தகைய அறிவுபெற்ற அரசர்களாய், பாவல்ல காவலராய் இருந்தாரைத் தொகுத்துக்கூறி, அவர்கள் அறிந்த அறிவு நலங்கள் இவை; அதனால் அக்காலத் தமிழர்கள் பெற்ற பெரும்பயன் இது என எடுத்துக்காட்டு வதே இச்சிறு நூல். அரசராய்ப் பிறந்து புலவராய்

வாழ்ந்த பெரியார்கள் இருபத்தெண்மரின் வரலாறுகள் இதில் வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களுள், கருவூர்ச் சேரமான்சாத்தன், சேரமான் இளங்குட்டுவன், சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை, சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை, சேரமானெந்தை, நம்பிகுட்டுவ ஞர், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, மருதம் பாடிய இளங் கடுங்கோ, முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற ஒன்பதின்மரும் சேரர்குடி வந்தவராவர்; குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், கோப்பெருஞ் சோழன், நலங் கிள்ளி, நல்லுருத்திரன், மாவளத்தான் முதலிய ஐவரும் சோழர் குடிவழி வந்தவர்; அண்டர்மகன் குறுவழுதியார், அறிவுடைநம்பி, ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன், ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார், ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டி யனார், கடலுள்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, கானப்பேர் எயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, குறுவழுதியார், தலையா லங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், நல்வழுதி யார், பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி, முடத்திரு மாறன் முதலிய பன்னிருவரும் தமிழ் வளர்த்த பாண்டியர் வழிவந்தவராவர்; இம் மூவேந்தர் வழிவரா அரசர்களாய்ப் புலமையுற்றிருந்த ஆரிய அரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன், இளந்திரையன் என்ற இருவரும் இறுதியில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளனர். இவ்வரசர்களின் வரலாறுகளையும், அவ் வரலாறு உரைக்கும் அறவுரைகளையும் அறிந்து பயன் பெறுவோமாக.

க. கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன்

இறையனார், உருத்திரன், சத்திநாதன், பெருந்தேவனார், பேரெயில்முறுவலார், வெண்பூதியார் முதலாய சிவனுக்குரிய பெயர்களையும், கண்ணன், தாமோதரன் முதலிய திருமாலுக்குரிய பெயர்களையும், பதுமன்போன்ற நான்முகனுக்குரிய பெயரையும், குமரன், கந்தன் என்பன போன்ற முருகனுக்குரிய பெயர்களையும் புலவர்கள் தங்கள் பெயர்களாக மேற்கொண்டிருந்தனர்; இப்பெயர்களே அல்லாமல் கொற்றன், சாத்தன், தேவன், பூதன் போன்ற சிறு தெய்வப்பெயர்களும் புலவர் பெயர்களாகப் பெரு வழக்காய் ஆளப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய பெயர்களுள் ஒன்றாகிய சாத்தன் என்பதைக் கருவூர்க்கண் இருந்து அரசாண்ட சேரமான்களுள் ஒருவராய நம்புலவர்ப்பெருந்தகையார், தம் பெயராகக் கொண்டுளார். அப்பெயர், ஐயனார்க்குரிய பெயராம். ஆக இவர் பெயரால், இவர் சேர அரசர் மரபைச் சேர்ந்தவர், கருவூர்க்கண் இருந்து அரசாண்டவர், சிறு தெய்வங்களையும் வழிபடும் அளவு கடவுளன்பு கொண்ட குடிவந்தவர் என்ற இவர் வரலாற்றினை அறிகிறோம். இவர் பாட்டாக நமக்குக் கிடைத்துளது, குறுந்தொகைக்கண் வந்துள்ள செய்யுளொன்றே; அது கூறும் பொருள்:

தலைமகள் ஒருத்தியைக் கண்டு காதல்கொண்டானொரு தலைமகன். தம் காதலொழுக்கத்தைச் சில நாள்வரை எவரும் அறியாநிலையில் மேற்கொள்ள விரும்பினான்; அத்தகைய களவொழுக்கத்தில் பேரின்பம் இருப்பதுணர்ந்த தலைமகளும் அதற்குத் தடைசெய்திலள்; இதனால், அவன், இரவில் கடத்தற்கரிய வழி பல கடந்துவந்து தலைவியைக் கண்டு செல்வானாயினான். இவ்வொழுக்கத்தைத் தலைமகளும் விரும்புகிறாள் எனினும், அவன் வருங் காலக் கொடுமையும், வழியின் ஏதமும் அவளுக்கு அச்சத்தை அளிக்கலாயின: தலைமகளின் அன்பையும், அச்சத்தையும் ஒருங்குணர்ந்த அவள் தோழி, அதற்கொரு மருந்தினைத் தேடலாயினள்; தலைவனை இன்றி வாழ்வதோ அரிது;

க. கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன்

இறையனார், உருத்திரன், சத்திநாதன், பெருந்தேவனார், பேரெயில்முறுவலார், வெண்பூதியார் முதலாய சிவனுக்குரிய பெயர்களையும், கண்ணன், தாமோதரன் முதலிய திருமாலுக்குரிய பெயர்களையும், பதுமன்போன்ற நான்முகனுக்குரிய பெயரையும், குமரன், கந்தன் என்பன போன்ற முருகனுக்குரிய பெயர்களையும் புலவர்கள் தங்கள் பெயர்களாக மேற்கொண்டிருந்தனர்; இப்பெயர்களே அல்லாமல் கொற்றன், சாத்தன், தேவன், பூதன் போன்ற சிறு தெய்வப்பெயர்களும் புலவர் பெயர்களாகப் பெரு வழக்காய் ஆளப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய பெயர்களுள் ஒன்றாகிய சாத்தன் என்பதைக் கருவூர்க்கண் இருந்து அரசாண்ட சேரமான்களுள் ஒருவராய நம்புலவர்ப்பெருந்தகையார், தம் பெயராகக் கொண்டுளார். அப்பெயர், ஐயனார்க்குரிய பெயராம். ஆக இவர் பெயரால், இவர் சேர அரசர் மரபைச் சேர்ந்தவர், கருவூர்க்கண் இருந்து அரசாண்டவர், சிறு தெய்வங்களையும் வழிபடும் அளவு கடவுளன்பு கொண்ட குடிவந்தவர் என்ற இவர் வரலாற்றினை அறிகிறோம். இவர் பாட்டாக நமக்குக் கிடைத்துளது, குறுந்தொகைக்கண் வந்துள்ள செய்யுளொன்றே; அது கூறும் பொருள்:

தலைமகள் ஒருத்தியைக் கண்டு காதல்கொண்டானொரு தலைமகன். தம் காதலொழுக்கத்தைச் சில நாள்வரை எவரும் அறியாநிலையில் மேற்கொள்ள விரும்பினான்; அத்தகைய களவொழுக்கத்தில் பேரின்பம் இருப்பதுணர்ந்த தலைமகளும் அதற்குத் தடைசெய்திலள்; இதனால், அவன், இரவில் கடத்தற்கரிய வழி பல கடந்துவந்து தலைவியைக் கண்டு செல்வானாயினான். இவ்வொழுக்கத்தைத் தலைமகளும் விரும்புகிறாள் எனினும், அவன் வருங் காலக் கொடுமையும், வழியின் ஏதமும் அவளுக்கு அச்சத்தை அளிக்கலாயின: தலைமகளின் அன்பையும், அச்சத்தையும் ஒருங்குணர்ந்த அவள் தோழி, அதற்கொரு மருந்தினைத் தேடலாயினள்; தலைவனை இன்றி வாழ்வதோ அரிது;

அவன்வரும் வழியின் நிலையோ மிகவும் கொடிது; இதற்கு வழி, அவன் அத்தகைய கொடிய வழியில் வரவேண்டிய தின்றித் தலைவியோடிருத்தலேயாம். அதற்கு வழி, அவன், இவளை வரைந்துகோடலே என உணர்ந்தாள்; இதைத் தலைவனுக்கு அறிவிக்க விரும்பினாள்.

தாம் அறிவிக்க விரும்பும் சில செய்திகளை அவர் முன் நின்று அறிவிக்கச் சிலர் நாணுவர்; அந்நிலையில், கடிதம் வழியாகவோ, அன்றி வேறு வழியாகவோ அறிவித்தலே நன்றாம். தம் உள்ளக் கருத்தினைத் தலைவனுக்கு நேரே அறிவிக்கத் தோழி அஞ்சினாள். ஆனால், கூறுதிருத்தலும் கூடாது எனவும் உணர்ந்தாள். ஒருநாள் தலைவன் நள்ளிரவில் வந்து வீட்டின் புறத்தே நின்று கொண்டிருக்கிறான்; இதை அறிந்துகொண்ட தோழி, அவன் வருகையினை அறியாதாள் போன்று, அவன் கேட்குமாறு தலைவியை நோக்கி, "தோழி! தலைவனும், நீயும் கொண்டுள்ள அன்பின் உண்மை நிலையினை உணர்ந்தவளாதலின், வந்த தலைவரை, 'காலம் மிகுதியும் கழிந்து விட்டது; வழியில் ஏதமிகும் முன்னரே செல்வது நன்று; செல்கின்றீர்களா?' எனக்கேட்டு விரைந்து அனுப்பவும் வாய்வந்திலது; வழியில் ஏதம்பல உண்டு என அறிவேன் ஆதலின், அவ்வழியே அவனை வரக்கூறுதல் நன்றன்று ஆதலின், 'நாளை வருகின்றீர்களா?' எனக்கேட்டு வரவேற்கவும் வாய்வந்திலது; இவ்வாறு, அவனையின்றி வருந்தும் நின் அன்பு கண்டு அஞ்சுவதா? படமெடுத்தாடும் பாம்பையும் அழிக்கும் இடியேறு முழங்கும் நள்ளிரவில் வருகின்றனரே என அவர் வரும் வழிஏதமும், காலக்கொடுமையும் கண்டு அஞ்சுவதா? என்றே அறிந்திலேன்; என் செய்வேன்?" என்று கூறுவாளாயினள்:

"'சேறிரோ?' எனச் செப்பலும் ஆற்றாம்;
'வருவிரோ?' என வினவலும் வினவாம்;
யாங்குச்செய்வாம் கொல்? தோழி! பாம்பின்
பையுடை இருந்தலை துமிக்கும் ஏற்றொடு
நடுநாள் என்னார் வந்து
நெடுமென் பணைத்தோள் அடைந்திசி னோரே." (குறுந்: உசுஅ)

தோழி கூறும் இச்சொற்கள், தலைவியின் நிலையினைத் தலைமகனுக்குத் தெளியஉணர்த்தி, இக்களவொழுக்கத்தினை மேலும் மேற்கோடல் நன்றன்று; விரைந்து வரைந்து கோடலே நன்றும் என்ற முடிவினை அவனைக் கொள்ளுமாறு செய்யத் துணைபுரியும்: கிடைத்த இவ்வொரு பாட்டே, தலைமகள், தலைமகன், தோழி இவர்கள் தம் அன்புள்ளங்களைத் தெள்ளத் தெளிவிக்கும் புலவர் தம் புலமைத் திறத்தினைப் புலப்படுத்துவது காண்க.

தோழி, 'சேறீரோ' என்பதில் அவள் மன நடுக்கமும், 'வருவீரோ' என்பதில் தலைவன் வருங்கால், அவன் வரும் வழியில் நினைப்பினும் கடுகிவரும் இடையூறுகளால் தமக்கு ஏற்படும் கரையில்லாத் துன்பமும் புலனுமாறு அமைத்து வைத்த திறப்பாடு மகிழ்ந்து இன்புறற்குரியது.

இவ்வாறு தோழி தலைவிக்குக் கூறுங்கால், இனி இதற்குச் செய்யும் வழி யறியாதவளாய்த் தலைவியையே இதற்கு ஓர் ஏதுக்கூறுமாறு கேட்பாள்போல், 'யாங்குச் செய்வாம்' என்று கடாவுகின்றாள். இதில் இத்தனை நயங்களும் பொதிந்து மணற்கிளைக்க நீரூறுமாப்போல் அரும்பொருள் பலகெழும அமைந்திருத்தலை ஓர்ந்து ஓர்ந்து 'நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்' என்னும் பொன்மொழிக்கு இலக்காக இருத்தலைக் கண்டு இன்புறுக.

உ. சேரமான் இளங்குட்டுவன்

சேர அரசர்கள் குட்ட நாட்டிற்கு உரிமை பூண்டிருந்த சிறப்பால், தம் பெயர்களுள் ஒன்றாகக் குட்டுவன் என்பதையும் மேற்கொண்டிருந்தனர்; பல் யானைச்செல்கெழு குட்டுவன், கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், குட்டுவஞ் சேரல் என்ற பெயர்களைக் காண்க. அச்சேரர் மரபிலே பிறந்து, நனி இளையனாய காலத்திலேயே புலமையிற் சிறந்து விளங்கிய காரணத்தால், நம் புலவர் சேரமான் இளங்குட்டுவன் என்று அழைக்கப் பெற்றுளார். நெடுந்தொகை என அழைக்கப்பெறும் அகநானூற்றில், பாலைத் திணையில், தலைமகன் ஒருவனைக் காதலித்து, தன்மனையிலேயே இருப்பின் தங்கள் அன்பு வாழ்க்கைக்கு இடையூறு உண்டாம் என அஞ்சி, அவனோடு அவனூர் சென்றுவிட்ட தன்மகளை நினைந்து அழும் செவிலித்தாய் கூற்று அமைந்த செய்யுளொன்று காணப்படுகிறது; நம் புலவர்தம் புலமையினைப் புலப்படுத்த நமக்குக் கிடைத்த பாட்டு அஃதொன்றே.

இதில், அழகிய இனிய சொற்களையே கூறும் தலைவியின் தோழிமார்களையும், அவர்களோடு சிறிது பொழுது பந்தாடி மகிழும் அதற்கே வருந்தும் அத்துணை மென்மையுடைய தலைவியையும், அத்தகு மென்மையுடையாள், தான்கொண்ட காதலொழுக்கத்திற்கு ஊறு நேராவண்ணம் தலைவனூர் செல்ல முற்பட்டபொழுது, காடும், மலையும் செறிந்த பாலை நிலத்தில், கோடைக்காலத்து ஞாயிற்றின் வெப்பக் கொடுமையாலும், ஆண்டுவீசும் கோடைக்காற்றின் துணையாலும் தீப்பிடித்து எரியும் மூங்கிற் காடுகளின் நெருப்பினாலும், மேலும் பசுமையற்று, நடப்பதற்குத் தகுதியற்றுப்போன சுரவழியில் நடந்து செல்லவல்ல திண்மை உடையா ளானமையினையும், தன்மகளின் மென்மையினையும், அவள் சென்ற ஆற்றின் கொடுமையினையும் உணர்ந்த அவள் தாய், அத்தகு கொடுவழியில் அவள் விரைந்து செல்லவல்லளோ என எண்ணி வருந்தும் வருத்த நிலையினையும், பெற்றெடுத்த தாய் வருந்துவளே எனவும்

எண்ணிப்பாராமல், கொடிய பாலைவழியில் செல்லத்தக்க வன்மையுடையதாம் வண்ணம் மகளிர்தம் மெல்லிய உள்ளத்தையும் மாற்றவல்ல இன்சொல் வழங்கும் அன்பு நிறை ஆண்மகனையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

'நோகோ யானே ! நோதகும் உள்ளம்;
அந்தீங் கிளவி ஆயமொடு கெழீஇப்
பந்துவழிப் படர்குவ ளாயினும், நொந்துநனி
வெம்புமன் ; அளியள் தானே ; இனியே,
வன்க ணாளன் மார்புற வளைஇ,
இன்சொல் பிணிப்ப நம்பி, நங்கண்
உறுதரு விழுமம் உள்ளாள்; ஒய்யெனத்
தெறுகதிர் உலைஇய வேனில் வெங்காட்டு
உறுவளி ஒலிகழைக் கண்ணுறுபு தீண்டலின்
பொறிபிதிர்பு எடுத்த பொங்கெழு கூரெரிப்
பைதறு சிமையப் பயநீங்கு ஆரிடை
நல்லடிக் கமைந்த வல்ல மெல்லியல்
வல்லுநள் கொல்லோ தானே ? எல்லி
ஓங்குவரை அடுக்கத்து உயர்ந்த சென்னி
மீனொடு பொலிந்த வானிற் றோன்றித்
தேம்பாய்ந் தார்க்கும் தெரியிணர்க் கோங்கின்
காலுறக் கழன்ற கண்கமழ் புதுமலர்
கைவிடு சுடரிற் றோன்றும்
மைபடு மாமலை விளங்கிய சுரனே.' (அகம்: கடுக.)

இதில், கோங்கு மலர்ந்த காட்சி, மீன்பல விளங்கும் வான்போலும் எனவும், காற்றடிக்க அம்மலர் உதிர்தல் கானவர் பரண்மீதிருந்து யானையை விரட்ட வீசும் தீப் பந்தம் போலும் எனவும் கூறிய உவமை நன்று.

௬. சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சங்ககாலச் சேர அரசர்களுள் சிறந்தோனுவன்; சேர அரசர்களுள் இரும்பொறை மரபினர் என்ற கிளையினர் சிலர், மேலைக் கடற்கரைப் பட்டினங்களாகிய தொண்டி, மாந்தை, நறவு என்ற பேரூர்களைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டு நாடாண்டிருந்தனர்; அவர் வழி அரசர்களுள் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையும் ஒருவனுவன். நம் இரும்பொறை, வெற்றியன்றித் தோற்றலை யறியாத வேற்படை நிறைந்த பெரிய படைக்கு உரியவன்; படைவலியோடு சிறந்த உடல்வலியும் உடையவன்; ஒருகால் தன் பாசறைக்கண் இருந்தபோது படையைச் சேர்ந்த யானையொன்று மதம் மிக்கு அழிவு பல செய்து திரியலாயிற்று; அவன் படைமறவர் அதனை அடக்கலாற்ருது அஞ்சி நடுங்குவாராயினர்; அக்காலை அவ்யானையை அடக்கி, அவ்வீரரெலாம் அச்சம் நீங்கி இனிது கண் படுக்குமாறு செய்த பேராண்மை உடையவன் நம் கணைக்காலிரும்பொறையே; கணைக்காலிரும்பொறை காலத்தே சிறந்த கொடைப் புகழ் கொண்ட பெருவீரனுகிய மூவன் என்பானெருவன் இருந்தான்; அவனுக்கும், கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் இடையே ஏனே பகை வளர்ந்து விட்டது; நம் இரும்பொறை அவனைப் போரில் வென்று அகப்படுத்தியதோடு அவன் பற்களையும் பிடுங்கி, தன் வெற்றிச் சிறப்பை ஏனைப் பகைவேந்தரெல்லாம் அறிந்து அஞ்சுமாறு அவற்றைத் தன் தொண்டிநகர்க் கோட்டையின் வாயிற் கதவில் அழுத்தி வைத்தான்; இரும்பொறையின் இப்பேராண்மைகளை எல்லாம், அவன் அவைக்களப் புலவராய பொய்கையார், நற்றிணைச் செய்யுளொன்றில் அமைத்துப் பாராட்டியுள்ளார்.

"மூவன்,
முழுவலி முள்ளெயிறு அழுத்திய கதவின்
கானலந் தொண்டிப் பொருநன்; வென்வேல்
தெறலருந் தானைப் பொறையன்; பாசறை

நெஞ்சம் நடுக்குறூஉம் துஞ்சா மறவர்
திரைதபு கடலின் இனிதுகண் படுப்பக்
கடாஅம் கழீஇய கதனடங்கு யானைத்
தடவுநிலை ஒருகோடு.'' (நற் : கஅ)

இத்தகு பெருவீரனாகிய இரும்பொறைக்கும் செங்கணான் என்ற சோழ அரசனுக்கும் பகை உண்டாயிற்று; இருவரும் கழுமலம் என்ற நகரை அடுத்துள்ள திருப்போர்ப்புறம் என்ற ஓரிடத்தே போரிட்டனர்; 'யானைக்கும் அடிசறுக்கும்' என்ப; பெரும்படையும் பேராண்மையும் உடையானாகிய சேரமான் கணைக்கால்இரும்பொறை, சோழன் தன் பெரிய யானைப்படையினை வெல்லமாட்டாது தோற்றான்; செங்கணான் தோற்ற சேரனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுபோய்க் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையில் காவல் வைத்தான்.

சிறையில் இருந்த சேரன், ஒருநாள் சிறைக்காவலரை உண்ணீர் தரவேண்டினன்; அவர்கள் அவனுமொரு சிறைக்கைதியே என்ற எண்ணமுடையராய், ஏனைக்கைதிகள் பால் நடந்துகொள்வதேபோல் அவன் கேட்டபோதே தாராது காலம் தாழ்த்தித் தந்தும், தரும்போதும் அரசன் என்ற மதிப்பின்றித் தந்தும் இழிவு செய்தனர்; காவலர் தம் இவ்இழிசெயல் பொறாத அரசன், அவர் தந்த அந்நீரை உண்ணாது ஒருபால் வைத்துவிட்டு,

"போர்க்களம்புக்குப் போரிட்டு வாள்வடுப் பெற்றவர்க்கே துறக்கத்தில் இடமுண்டு என்ப; இறந்து பிறந்த குழந்தையும், உருவின்றிப் பிறந்த ஊன்தடியும் அத்தகு வாள்வடுப்பெறும் வாய்ப்பினைப் பெறுவதில; ஆதலின் அவை துறக்கம் புகா; ஆனால், அவற்றையும் துறக்கம் அனுப்பும் உள்ளத்தராய அரசர்கள், அவற்றைத் தருப்பைப்புல்மீது கிடத்தி 'வெற்றிவீரர் சென்ற வழியே இவையும் செல்க' என வாழ்த்தி வாளால் வெட்டிப் புதைப்பர்; இஃது அரசர்கள் பண்பு; அத்தகைய அரசர் மரபிலே, சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்டு இழுத்துச் செல்லப்படும் நாய்களேபோல், பகைவரால் தளைசெய்யப்பெற்று,

அவர் அடைத்த சிறையகத்தே வாழ்ந்து, அவர்கள் அளிக்கும் உணவினை உண்ணேன் என்ற உறுதிப்பாடு அற்றுத், தம்வயிற்றுப் பசித்தீயை அடக்குவதற்காக, அவரே தாராத நிலையில், தாமே இரந்துவேண்டி, அவர் இகழ்ந்து அளித்த நீரை உண்ணும் இழிநிலையுடைய கீழ்மகன் இவ்வுலகில் என்றும் பிறந்ததிலன்'' என்று எண்ணி, எண்ணிய தம் எண்ணத்தை ஓர் ஏட்டில் எழுத்துருவாக்கி அண்மையில் இருத்தி உறங்கிவிட்டான். அவ்வாறு எழுத்துருப் பெற்ற அவன் உள்ளமே இப்பாட்டு :

''குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்,
'ஆளன்று' என்று வாளின் தப்பார் ;
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத்து இரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை இன்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாம் இரந் துண்ணும் அளவை
ஈன்மரோ? இவ்வுலகத் தானே.'' (புறம் : எச)

'ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று' (திருக்-கூகூஎ)

'மருந்தோமற்று ஊன் ஓம்பும் வாழ்க்கை? பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த இடத்து' (திருக்-கூகூஅ)

என்ற உயர்ந்த பண்பாடு கெடாவகை வாழ்ந்து

'இளிவரின் வாழாத மான முடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு' (திருக்-கூஎ0)

என்ற குறட்பாவிற்கு அரிய ஓர் எடுத்துகாட்டாய் விளங்கிய அவன் உள்ளச் சிறப்பினை விளக்க இவ்வொரு பாட்டே போதுமன்றோ?

சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறையின் அவைக்களத்தே இருந்து அவன் வெற்றிச்சிறப்பினையும், மறணிழுக்கா மானம் நிறைந்த அவன் பண்பாட்டுப் பெருமையினையும் பாடிமகிழும் புலவராகிய பொய்கையார், அரசனுக்கு நேர்ந்த கதியினைக் கண்டார் ; கலங்கினார் ; அவனைச் சிறைவீடுசெய்து சிறப்பித்தல் தம் கடன் என உணர்ந்தார் ;

சோழன் செங்கணன், சேரனைச் சிறைசெய்த கொடியோன் எனினும், புலவர்பாலும், அவர்தம் பாக்கள்பாலும் பெரு மதிப்புடையான் என்பதை அறிவாராதலின், உடனே அவனரசவை அடைந்து, அவனுக்கும் இரும்பொறைக்கும் நடந்த கழுமலப் போரின் சிறப்பையும் அதில் செங்கணன் பெற்ற வெற்றிப் புகழினையும் பாராட்டிக் 'களவழிநாற்பது' என்ற பெயரால் நாற்பது பாக்களைப் பாடி நின்றார்; அவர் பாடற்பொருளும் பெருமையும் உணர்ந்த செங்கணன் அவர் உள்ளம்உவக்கும் வண்ணம் அவர் அன்புகாட்டும் அரசனாய சேரமானைச் சிறையினின்றும் விடுத்து அவர்பால் ஒப்படைத்து மகிழ்ந்தான்; அவற்றுள் சில:

"களவழிக் கவிதை பொய்கை உரைசெய்ய, உதியன்
கால்வழித் தளையை வெட்டி அரசிட்ட பரிசும்."
(கலிங்கத்துப்பரணி)

"இன்னருளின்
மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்
பாதத் தளைவிட்ட பார்த்திபனும்" (விக்கிரமசோழனுலா)

"பொறையனைப் பொய்கை விளக்குக்
கொடுத்துக் களவழிப்பாக் கொண்டோனும்"
(குலோத்துங்கச்சோழனுலா.)

"பொய்கை களவழி நாற்பதுக்கு
வில்லவன் கால்தளையை விட்டக் கோன்"
(இராசராசசோழனுலா.)

"செய்கை அரிய களவழிப்பா முன்செய்த
பொய்கை யொருவனாற் போந்தரமோ?" (பழம்பாடல்)

பெரும்புலவர் ஒருவரின் அரிய நண்பனாய் விளங்கிய சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை தானும் ஒரு புலவனாய் விளங்கி, 'மறனிழுக்கா மானம் உடைய' அக்கால அரசர்களின் உள்ளத்தினையும், அவ்வாழ்க்கையைப் பேணிப் போற்றுதற்கு அவர் துணையாக மேற்கொண்ட வழக்கங்களையும் விளங்க உரைத்த வேந்தனாதல் கண்டு மகிழ்க.

௪. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை

தமிழரசர்கள் தாம் வெற்றிபெற்ற போர்க்களப் பெயர்களைத் தம் பெயர்களோடு இணைத்து ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி, தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் என வழங்கிப் பெருமை கொண்டாடுவதைப்போன்றே, அவ்வரசர்கள் இறந்த இடங்களையும் அவர் பெயர்களோடு இணைத்து வழங்கி வரலாற்றிற்குத் துணை புரிந்தனர்: சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், கரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, குராப் பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி, சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன், வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி, யானைமேல் துஞ்சிய இராசகேசரி இரசாதிராசன் என்ற பெயர்களைக் காண்க.

சேர நாட்டில் கோட்டம்பலம் என்றோர் ஊர் உண்டு; அஃது, இப்போது அம்பலப் புழை என வழங்குகிறது; இந்த அம்பலப்புழை இன்றும் பழங்காலச் சிறப்பு வாய்ந்துளது; இதை யடுத்து மாக்கோதை மங்கலம் என்ற பெயருடைய ஓர் ஊரும் காணப்படுகிறது; மாக்கோதை என அழைக்கப்பெறும் சேர அரசன் ஒருவன் தன் இறுதிக் காலத்தில் அக் கோட்டம்பலத்தில் வாழ்ந்து உயிர்விட்டானாதலின், அவனைக் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர்; "சில ஏடுகளில் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய என்பது கூத்தம்பலத்துத் துஞ்சிய எனக் காணப்படுகிறது; சேரநாடு கூத்துகளுக்குப் பெயர் போயது; கூத்து நடைபெறும் கூத்தம்பலங்கள் பல, அந்நாட்டின் பல பகுதியிலும் காணப்படும்; நம் மாக்கோதை அத்தகைய கூத்தம்பலத்தே இருந்து ஆங்கு நடைபெற்ற கூத்தொன்றைக் கண்டிருந்தவழி உயிர்துறந்

தான்; அதனால் அவன் பெயர் கூத்தம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை என வழங்குவதாயிற்று'' என்று கூறுவர் சிலர்; கிள்ளி, வளவன் என்பன சோழர்களைக் குறிப்பன போலவும், வழுதி, மாறன் என்பன பாண்டியர்களைக் குறிப்பன போலவும், கோதை என்பது சேரர்களைக் குறிக் வரும் பெயர்களுள் ஒன்றும்.

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சிய மாக்கோதை பாடிய பாடல்களில் நமக்குக் கிடைத்தவை இரண்டு; ஒன்று, இரவுக்குறி வந்து நிற்கும் தலைமகன்பால் அவன் வரும்வழி ஏதம்கூறி வருதலை விலக்கி விரைதலை வேண்டும் அகநானூற்றுப் பாடல்; மற்றொன்று, இறந்த தன் மனைவியை ஈம ஒள்ளழல் எரிப்பதுகண்டு வருந்திப் பாடிய கையறு நிலைச்செய்யுள்; அது புறநானூற்றில் வந்துள்ளது; அகநானூற்றுப் பாடலில் சின்னாட்களுக்கு முன்னரே பிறந்ததும், தளர்நடைகொண்டு அசைந்து அசைந்து இயங்குவதுமாகிய தன் கன்று, அருவிகளின் இன்னோசை யால் மயங்கி உறங்கிக்கொண்டிருக்க, அதற்குக் காவலாய்த் தன் பிடியினைத் தழுவிக்கொண்டு நிற்கும் களிறு ஒன்றின் அன்பு வாழ்க்கையினையும், அவ்வன்பு வாழ்க்கைக்கு ஊறு விளைக்கச் சூழ்ந்துநிற்கும் மலைக் குகைகளிலிருந்தும் முழங் கும் புலிகளின் கொடுவாழ்க்கையினையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்; நும்மைப் பிரியாது கலந்திருப்பதை மகிழ்ந்து வரவேற்கிறோம் எனினும், நீ வரும் வழியேதம் கண்டு விடியும்வரை நீர்கலங்கும் கண்களோடு நிற்க வேண்டியவராகிறோம்; ஆகவே இரவு வருதலைத் தவிர்க எனக் கூறும் மகளிரின் அன்பு உள்ளத்தையும், தலைமக னுக்குக் கேடு உண்டாகுமோ என அஞ்சும் அவர்தம் அருள் உள்ளத்தையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்; மாக்கோதை யின் குடிப்பற்று குன்றிலிட்ட விளக்கெனத் தோன்றி விளங்குவதை இப் பாட்டில் காண்கிறோம்; யானைக்கன்றை உறங்கவைக்கும் அருவியோசைக்குத், தான் பிறந்த சேரர் குடிவந்த முன்னோனாகிய பெருஞ்சோற்றுதியன் சேர லாதன் என்பான் அளித்த சோற்றுப் பரிசிலினை அவன்

அறச்சாலை அடைந்து பெற்று உண்ணவருவார் ஆண்டுச் செய்யும் பேரொலியினை உவமையாக்கிக் கூறியதோடு, அவ் வுதியன், கொடுப்பதைத் தன் பிறவிக்கடமையாகக் கொண்டவன்; இவர் ஏதிலார்; இவர் இனியார் என்ற எண்ணமற்ற நடுநின்ற உள்ளத்தவன் என்று பாராட்டியும் உள்ளார்:

"கொடைக்கடன் ஏன்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுந்து
அருவி யார்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின்
ஈன்றணி இரும்பிடி தழீஇக் களிறுதன்
தூங்குநடைக் குழவி துயில்புறங் காப்ப
ஒடுங்களை புலம்பப் போகிக் கடுங்கண்
வாள்வரி வயப்புலி கன்முழை உரற." (அகம்: கசஅ)

அவர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல், மாக்கோதை தன் மனைவிபால் கொண்டிருந்த பேரன்பைப் புலப்படுத்து வதாம். மாக்கோதையின் மனைவியாராகிய அரசமாதேவி யார் இறந்துவிட்டார்; இறந்தார் உடலை ஈமத்தீயிலிட்டுக் கொளுத்திவிட்டனர்; எரிகின்றது அவர் உடல்; அதைக் கண்டு நிற்கும் மாக்கோதையார் உள்ளம் கழிந்தகாலக் காதல்வாழ்வை எண்ணித் துயர் உறுவதாயிற்று; அவ ளோடு கூடிவாழ்ந்த காலத்தே 'பிரியேன்; பிரியின் உயிர் தரியேன்' என்றும், 'காதல், காதலின்றேல் சாதல்' என்றும் வழங்கிய வன்புரைகளை எண்ணினர்; ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து வாழமுடியுமா என வாழ்ந்த அக்கால வாழ்க்கையினை எண்ணிப்பார்த்தார்; அவர் உள்ளம் நாணிற்று; "இன்று அவள் இறந்துவிட்டாள்; அவளுடல் என் கண்முன்னரே இதோ பற்றி எரிகிறது; அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; எனினும் என் உயிர் போய்விடவில்லை. வாழ்கிறது என் உயிர்; இந்நிலை என்னைப் பெரிதும் வருத்துகிறது; அவள் இறந்ததால் யான் பெற்ற நோய், அத்துணைப் பெரிதன்று; பிரிவுத்துயர் உண்மையில் மிகப் பெரிதாயின், அஃது என் உயிரையு

மன்றோ கொண்டுபோயிருத்தல்வேண்டும்; ஆனால் அது, அதைச் செய்யவில்லையே; உயிரைக்கொண்டுபோம் ஆற்றல் அவள் பிரிவுத்துயர்க்கில்லை; என்றால், இஃது உண்மைத் துயரன்று; இறந்த மனைவியை எண்ணி உண்மைத் துயருறா யான், அவள்பால் கொண்ட காதலும் உண்மைக்காதலன்று போலும்! என்னே இவ்வுலகியல்! என்னே இவ்வியற்கையின் திருவிளையாடல்!" என்றெல்லாம் அரற்றி அழுவாராயினார்:

"யாங்குப்பெரி தாயினும் நோயளவு எனைத்தே?
உயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத்து அன்மையின்?
கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிற கீமத்து
ஒள்ளழற் பள்ளில் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனள் மடந்தை;
இன்னும் வாழ்வல்; என் இதன் பண்பே!"
(புறம்: உ௪ரு)

இக்கருத்தொப்பத் தண்டியலங்கார மேற்கோட் செய்யுளிலும் வருதல் காண்க:

"கழல்சேர்ந்த தாள்விடலை காதலிமெய் தீண்டும்
அழல்சேர்ந்து தண்ணெனஞ் சயர்ந்தான்—குழல்சேர்ந்த
தாமம் தரியா தசையும் திருமேனி
ஏமம் தரிக்குமோ என்று." (தண்டி. சூ. க௮. மேற்கோள்.)

௫. சேரமானெந்தை

இருந்து இல்லறம் ஆற்றும் தலைமகன், அவ்வில்லற வாழ்க்கை இனிது நடைபெறுதற்குப் பெரும் பொருள் வேண்டும்; அப்பொருளைத் தேடிக் கொணர்தல் ஆண்மகற்குற்ற கடமை என உணர்ந்து, அப்பொருளீட்டும் முயற்சி மேற்கொண்டு வெளிநாடு செல்லத் துணிவன்; வெளிநாடு செல்வோர் தம் மனைவியரையும் உடன்கொண்டு செல்லுதல் இயலாது; அதனால், அன்றுவரை பிரிந்தறியாத தம் மனைவியைப் பிரிந்துசெல்லவேண்டுமே என்ற எண்ணம் அவனைப் பெரிதும் கலக்குவதாயிற்று; பிரியாது இருப்பதோ அரிது என்பதையும் உணர்கிறான்; சென்றுவரும் எண்ணமுடையேன் என்று கூறவும் அஞ்சுகிறான்; இறுதியில் தன் கருத்தினை எவ்வாறாயினும் அவள் உணரவைத்தல் வேண்டும் என உறுதிகொண்டான்; தன் கருத்தினைத் தெளிய உரைக்காது குறிப்பான் உணர்த்தத் தொடங்கினான்.

மனைவிபால் அன்றுவரை காட்டாத பேரன்பு காட்டத் தொடங்கினான்; கணவன்பால் காணும் இம்மாற்றம் தலைவிக்கு அச்சத்தை உண்டாக்கிற்று; அமைதி புயலுக்கு அறிகுறி என்ப; தலைவன் செய்யும் இத்தலையளிக்குக் காரணம் இருத்தல்வேண்டும் என உணர்ந்தாள்; அவள் உள்ளம் சிறிதே நடுங்கத்தொடங்கிற்று; அந்நிலையில் அவன் வெளிநாடு செல்லுங்கால் துணையாக எடுத்துச் செல்வதற்கு என வேல்களைத் துடைத்துச் செப்பனிடுவதைக் கண்டாள்; அவள் ஐயம் உறுதியாயிற்று; தலைவன் பிரிந்து வெளிநாடு செல்லப்போகிறான் என்பதை உணர்ந்தாள்; உடனே தோழியை அழைத்து, "தோழி! நம் தலைவர் இப்போது செய்யும் மிக்க தலையளியும், அவரின் வேறு சில செயல்களும், அவர் பிரியும் உள்ளத்தவர் என்பதை உணர்த்துகின்றன; அவரைப் பிரிந்து யான் எவ்வாறு உயிர்வாழ்வேன்?" என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்குவாளாயினள்! தோழியோ தலைவன் பிரிந்து செல்வான்; அஃது அவன் கடமைகளுள் ஒன்று என்றெல்

லாம் உணர்வாள்; என்றாலும் எதையாவது கூறித் தலைவியைத் தேற்ற எண்ணினாள்; தலைவன் வெளிநாடு செல்வதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொண்டதையெல்லாம் தலைவி கண்டுள்ளாள் ஆதலின், தலைவன் செல்லான் எனக் கூறினால் ஏற்றுக்கொள்ளாளாதலின், "தோழி! தலைவர் நின்னைப் பிரிந்து செல்லார் என்றே யான் எண்ணுகிறேன்; ஆனால், அவர் செல்வது உறுதி என்று நீ கூறுகின்றனை; அவ்வாறாயின், அவர் தனித்துச் செல்வாரல்லர்; நின் நுதல் நாறும் நறுமணம் அவரைப் பிரியவிடாது; நின் நுதலழகினும், நின் கண்களில் தேங்கிநிற்கும் கண்ணீர், தனித்து விட்டுச்செல்லும் துணிவினை அவர்க்கு அளிக்காது; அதைக் கண்டபின்னரும் விட்டுப்பிரியும் அத்துணை அருளற்றவர் அல்லர் நம் தலைவர்; அவர் நின்னையும் உடன் கொண்டே செல்வர்; அழுவதொழிக," என்றெல்லாம் கூறித் தேற்றுவாள் எனக்கூறி அக்கால மக்களின் பண்பு பெற்ற வாழ்க்கைச் சிறப்புக்களை வகுத்துக் காட்டுகிறார் நம்புலவர் சேரமானெந்தை:

"நீர்வார் கண்ணை நீ இவண் ஒழிய
யாரோ பிரிகிற் பவரே,
தேம்ஊர் ஒண்ணுதல்! நின்னொடும் செலவே."
(குறுந்: உ௨)

நன்செய் நிலங்களை உழுது நெல்நட்டு முடித்த உழவர், விடியற்காலத்தே, தம் ஏர்களையும் எருமைகளையும், மலர்களில் படிந்து மதுவுண்டு மகிழும் வண்டுகள் ஒலிக்கச்சென்று, தம் தோட்டத்துப் புன்செய்களை, மண் பிறழ உழுது உறு பயன் கொள்வதை, அகநானூற்றுப் பாட்டொன்றில் பாராட்டியுள்ளார்:

"வைகுபுலர் விடியல் மைபுலம் பரப்பக்
கருநனை அவிழ்ந்த ஊழுறு முருக்கின்
எரிமருள் பூஞ்சினை இனச்சிதர் ஆர்ப்ப
நெடுநெல் அடைச்சிய கழனிஏர் புகுத்துக்
குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர
அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்.
— அகம்: ௪

௬. நம்பி குட்டுவனார்

செந்தமிழ் நிலத்தைச் சார்ந்துநின்ற பன்னிரண்டு கொடுந் தமிழ்நாடுகளில் குட்ட நாடு என்பதும் ஒன்று; அது மேலைக் கடற்கரையினைச் சேர்ந்து நிலவிய நாடாகும்; 'குட்ட நாட்டார் தாயைத் தள்ளை என அழைப்பர்' என்பர் உரையாசிரியர்கள். இக்குட்ட நாட்டினை ஆளும் உரிமை பூண்ட காரணத்தால், சேர அரசர்கள் குட்டுவர் என அழைக்கப்பெறுவர். பெண்பாலரிற் சிறந்தாளை நங்கை எனலும், ஆடவரிற் சிறந்தானை நம்பி எனலும் புலவர் வழக்கு. சேரர் குடியிற் பிறந்து, அறிவாலும், ஆண்மையாலும், அரசியல் திறத்தாலும் சிறந்து விளங்கினமையால் நம்புலவர், நம்பிகுட்டுவனார் என்ற பெயர் பெறுவாராயினர்.

நம்பிகுட்டுவனார் பாடிய பாடல்களுள் நமக்குக் கிடைத்தன அகத்துறைப்பொருள் தழுவிய பாடல்கள் ஐந்தே; எனினும் புலவரின் பெருமையினை விளக்குதற்குக் கிடைத்துள்ள அவ் ஐந்து பாடல்களே சாலும்.

"தலைவன் வரையாது வந்து துயர் செய்கிறான் எனினும், அவனுக்குக் கேடுவருதல் கூடாது; அன்னையோ அவன் யாண்டுளான் எனத் தேடுகிறாள்; இந்நிலையில், அவன் தேர், நம் சேரிசேர வருகின்றதே என்செய்வேன்?" என அவனுக்காக வருந்தும் இறப்பவுயர்ந்த தலைமகள் உள்ளத்தையும், "அவன் வரையாது செய்யும் துயரை, அவன் மலைபடிந்து குளிர்ந்து வரும் காற்றுவந்து போக்கட்டும்; ஆகவே தோழி! அக்காற்று வீசும் முன்றிற்கு என்னை அழைத்துச் செல்வாயாக," எனக்கூறும் அவள் அன்பின் ஆழத்தையும், அறிய அவர்பாடல்கள் துணைபுரிகின்றன. தான் மேற்கொண்டொழுகும் களவொழுக்கம் கண்டு கடியும் தன் தாயினை நாகம்போல் கொடிய நெஞ்சுடையாள் 'நிரைய நெஞ்சத்து அன்னை,' அற உள்ளம் அற்றவள் அறனில் அன்னை' என்றெல்லாம் கடிந்து கொள்ளும் தலைமகளை, அவர் பாக்களன்றோ நமக்கு அறிமுகம் ஆக்குகின்றன?

தன் மணத்திற்காம் பொருளைத் தானே தேடிப்பெறல் வேண்டும் என்ற பேருள்ளம் கொண்டு பொருள்வயிற் பிரியக்கருதும் தலைமகன், தலைவிபால், சென்று, 'விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்வேன்; சற்றே ஆற்றியிரு' எனக் கூறிய வழி, 'தலைவ! உலகம், நம்பிக்கை என்ற ஒன்று அடிப்படையாக இருப்பதினாலேயே அழியாது இயங்குகிறது; அந் நம்பிக்கை அற்றுப் போயின் உலகம் இயங்காது; ஆகவே, அந் நம்பிக்கை அருது இருக்கப் பார்த்துக் கோடல் பெரியோர் தம் கடனும்: நீயோ அருள் உள்ளத்தவன்; பெரிய நட்புக் குணமுடையவன்; அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை என்ற குணங்களால் நிறைந்த சான்றோன்; நீதியில் வழுவா நடுநிலை நெறியாளன் என்றெல்லாம் கூறத்தக்க பெரியோன்; ஆகவே, 'பிரியேன்; பிரியின், உயிர் தரியேன், என்று அன்று நீ கூறிய தெளிவுரைகளை நம்பியே நின்பால் அன்பு கொண்டோம்; ஆனால், இன்று 'பிரிகின்றேன்; என்றாலும் விரைந்து வந்து விடுவேன்' என்கின்றனை; பிரியேன் என்று அன்று சொன்ன சொல்லையே அழித்துவிட்டனை; அதனால் நின் உறுதிமொழியின்பால் கொண்ட நம்பிக்கையினை அழித்து விட்டாய்; இன்று மீண்டும் ஓர் உறுதி மொழி கூறுகின்றனை; இதை நாங்கள் எவ்வாறு நம்புவது? இத்துணைப் பெரியவராகிய தங்களையே நம்ப இயலவில்லை எனில், இனி இவ்வுலகில் நம்பிக்கை நிலவுவதே அரிது; மக்கள் இனி நம்பிக்கை இழப்பார்களாக,' என அவள் கூறினாள் எனப் பாடி நம்பிக்கை இழக்கவிடுதல் நன்றன்று எனப் புலவர் கூறும் புதுமையினைக் காண்க:

"அளிய பெரிய கேண்மை நும்போல்
சால்பெதிர் கொண்ட செம்மை யோரும்
தேரு நெஞ்சம் கையறுபு வாட
நீடின்று விரும்பா ராயின்
வாழ்தல் மற்றெவனோ? தேய்கமா தெளிவே." (நற்: கடசு.)

உள்ளம் ஒருவழி நில்லாமல் எதையாவது எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் உறக்கம் வாராது என்ப; வறுமை

போன்ற காரணங்களால் உள்ளம் அமைதியற்று இருக்கின்ற காலத்தில் உறக்கம் வருவதில்லை; அவர் எத்துணை முயன்றாலும் உறக்கம் கொள்ளார்; உடற்றுயர் பெரிய அளவில் பெற்றிருப்பினும், அதனைப் பொருட்படுத்தாது உறங்குதல் கூடும்; ஆனால் உள்ளத்துயர் உடையார் உறக்கம் கொள்வது சிறிதும் இயலாது: திருவள்ளுவர், இவ்வுண்மையினை உணர்ந்து,

"நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும்; நிரப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது." (திருக் : ௧0௪௯.)

எனக் கூறியிருப்பது காண்க.

இந்த உண்மையினைப் புலவர் நம்பிகுட்டுவனார் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்து விட்டான்; 'பிரிந்தவன் விரைந்து மீண்டிலனே' என்ற எண்ணம் அலைக்க வாழ்கிறாள் தலைமகள்; அதனால் அவள் உறக்கம் கொண்டிலள்; உறக்கம் இன்மையால் உடல்நலம் குன்றத் தொடங்கிற்று; அது கண்டு கவன்ற அவள் தோழி, தலைவியைக் கடிந்து கொண்டு 'உடல் நலம் கெட்டொழியுமாறு உறக்கம் கொள்ளாதிருத்தல் நன்றன்று; சிறிது பொழுதாவது உறங்குதல் வேண்டும்' என்றனள்; அதற்கு அவள் "தோழி! அவரை நான் நினைத்துக்கொண்டேயிருப்பதால் என் கண்கள் உறங்குவதொழிந்தன; நீயோ உறங்குவாயாக, உறங்குவாயாக என ஓயாது உரைக்கின்றனை; யான் உறங்க வேண்டுமாயின், அஃது அவரை யுள்ளுவதை ஒழித்தால்தான் இயலும்; நினக்காக அவரை யுள்ளுவதை இனி ஒழிக்கின்றேன்; என் கண்கள் இனியாவது இனிது உறங்குமாக," என்று கூறினாள் என்ற கருத்தமைந்த குறுந்தொகைப் பாட்டில் புலவர் கருத்துப் புலனாதல் காண்க :

"சேர்ப்பனை
உள்ளேன்; தோழி! படீஇயர் என் கண்ணே."
(குறுந் : ௨௪௩.)

எ. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

"வெண்பாவிற் புகழேந்தி, விருத்தமென்னும்
ஒண்பாவிற் குயர் கம்பன்"

என ஒவ்வொருவகைப் பாவினம் பாடுவதில், ஒவ்வொரு வர் சிறந்து விளங்குவர் எனப் பாராட்டுவதைப் போன்றே, பழங்காலப் பாவலர்கள் பெரிதும் பாராட்டிப் பாடிய பொருள்களை, அவர்களுக்கு அடையாகத் தந்து பாராட்டியுள்ளனர்; காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், கோடை பாடிய பெரும்பூதனார், நோய்பாடியார், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், மடல்பாடிய மாதங்கீரனார், மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ, வெறி பாடிய காமக்கணியார் என்ற பெயர்களைக் காண்க. அவ்வாறே புலவர் பெருங்கடுங்கோ, ஐந்திணைகளுள் பாலைத்திணை ஒழுக்கத்தினைப் பல்லாற்றானும் விரித்துப் பாடியுள்ளாராதலின், அவர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ என அழைக்கப்பட்டுள்ளார். பேய்மகள் இளவெயினி என்பார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றின் கீழ், "சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவைப் பேய்மகள் இளவெயினி பாடியது," என எழுதியிருத்தலினால், இவர் சேரர் வழி வந்தவர் என்பது புலனாம்.

"புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப" (புறம் : உஎ)

என்ப. பாவல்ல காவலனாய்ச் சிறப்புற்றதோடு, பாவலரும் பாராட்டும் பெருமை மிக்காருள் நம் பெருங்கடுங்கோவும் ஒருவர். "நம் சேரர் பெருந்தகைக்குரிய கருவூர் வானுற உயர்ந்த வெற்றிப்புகழ் கொண்டது; அக்கருவூரை அடுத்துப் பாயும் பொருநை ஆற்றில் அந்நாட்டு இளமகளிர் மணற்பாவை செய்து மலர் சூட்டியும், ஆற்றுப் புனலில் படிந்தும் ஆடி மகிழ்வர்; அக்கருவூரில் இருந்து ஆட்சி புரியும் நம் பெருங்கடுங்கோ, புலவர் பாடுதற்காம் பேராற்றல் வாய்ந்தவன்; கடிய அரண் பல கடந்து அப்பகைவர் பணிந்து தந்த பெரும்பொருள் கொண்டவன் பகைவர்பால் கொண்ட பெரும்பொருளுடையானைப் பாடிப்

பாண்மகள், பலகழஞ்சு நிறையுள்ள பொன்னரி மாலையைப் பரிசாகப் பெறுவள்; பாண்மகள் பின்னின்று இசைபாடும் பாண்மகன், வெள்ளிநார்கொண்டு தொடுக்கப்பெற்ற பொற்றாமரை மலரைப் பெறுவன்," என்று நம் புலவரின் பேராண்மையும் பெருங்கொடையும் ஒருங்கே தோன்றுமாறு பேய்மகளார் பாடியுள்ளார் :

"அரிமயிர்த் திரள்முன்கை
வாலிழை மடமங்கையர்
வரிமணல் புனைபாவைக்குக்
குலவுச்சினைப் பூக்கொய்து
தண்பொருநைப் புனல்பாயும்
விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சிப்
பாடல்சான்ற விறல் வேந்தனும்மே,
வெப்புடைய அரண்கடந்து
துப்புறுவர் புறம்பெற்றிசினே ;
புறம்பெற்ற வயவேந்தன்
மறம்பாடிய பாடினியும்மே
ஏருடைய விழுக்கழஞ்சிற்
சீருடைய இழைபெற்றிசினே ;
இழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர் சீர்க்கொளைவல் பாண்மகனும்மே
எனவாங்கு
ஒள்ளழல் புரிந்த தாமரை
வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே" (புறம்: ௧௧)

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பேராற்றலும் பேராண்மையும் கொண்டு பகைவரைப் பணியவைக்கும் பெருவீரனுவன் என்பதைப் பேய்மகள் இளவெயினியார் கூற்றேயன்றி, பெருங்கடுங்கோ பாடிய பாட்டொன்றும் விளங்க உணர்த்துகிறது. பாய்ந்துவரும் பகைவர் படையினை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் துரத்தி வெற்றிபெற்றான் ஒரு வீரன்; ஆனால், மேற்கொண்ட அப்போரில், பகைவர் எறிந்த வேல்களும் வாள்களும் பாய்ந்தமையால், அவன் உடல், கண்ணிற்குப் புலனாகாவாறு சிதைந்து அழிந்து

விட்டது; அவனும் இறந்துவிட்டான்; இத்தகைய பெரு வீரனைக் "கடன் முடித்த காளை" எனப் பாராட்டியதோடு, "பெரும்புகழ் பாரிலே நிற்க, அவன் புலவர்வாய்ப் பாவிலே சென்று மறைந்துவிட்டான்" என்றும் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார்.

"எஃகு உளம்கழிய இருநில மருங்கின்
அருங்கடன் இறுத்த பெருஞ் செயாளனை
யாண்டுளனோ வென வினவுதி யாயின்.
....
சேண் விளங்கு நல்லிசை நிறீஇ
நாநவில் புலவர் வாயு ளானே." (புறம் : உஅஉ)

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பாலைத்திணை பாடுவதோடு, அப்பாலைத்திணைக்கிடையே, பழந்தமிழ் வரலாறு சிலவற்றையும் கூறுகிறார். சேரர் குலத்தோடு தொடர்புடைய நன்னன் என்பானொருவன், சேரநாட்டை அடுத்துள்ள கொண்கான நாட்டை ஆண்டிருந்தான்; அவன் நாடு பொன்வளம் மிக்கது; வேளிர் என்பார் தாம் அரிதிற் சேர்த்த தம் பெரும்பொருளை வைத்துக் காக்கத்தக்க அறிய காவல்செறிந்த பாழியும், பாரமும் அவனுக்குரிய பேரூர்களாம்; நன்னன் பெரிய வீரன்; சிறந்த கொடையாளன்; அவன் நாட்டில் ஏழிற்குன்றம் என்ற பெயருடைய சிறந்த மலை ஒன்றுண்டு; அது புலவர் பாடும் புகழுடையது எனப் புலவர் பாராட்டுவர்; அது செல்வத்திற் சிறந்தது; இந் நன்னன் என்பானையும் அவன் கொண்கான நாட்டையும், அவன் ஏழிற்குன்றையும் எழில் பெறப் பாடியுள்ளார் நம்புலவர்:

"பொன்படு கொண்கான நன்னன் நன்னாட்டு
ஏழிற் குன்றம் பெறினும் பொருள்வயின்
யாரோ பிரிகிற் பவரே?" (நற் : கஉகு)

புலவர் பெருங்கடுங்கோ பாடிய பாடல்கள், எட்டுத்தொகை நூல்களில் நற்றிணை, நல்ல குறுந்தொகை, கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலி, அகம் புறம், ஆகிய ஐந்து நூல்களில்

இடம் பெற்றுள்ளன. இப்போது தமிழகம் அறிய உள்ள அவர் பாடல்கள் அறுபத்தேழு; அவற்றுள் ஒன்றுமட்டுமே புறத்திணை தழுவியது; ஏனைய அறுபத்தாறும் அகப்பொருள் தழுவியனவே; அகப்பொருட் பாடல்கள் அறுபத்தாறில், குறிஞ்சிப்பொருளில் ஒன்றும், மருதப்பொருளில் ஒன்றும் இடம்பெற எஞ்சிய பாடல்கள் அறுபத்து நான்கும் பாலைப்பொருள் பற்றியே வந்துள்ளன; பாலை நிகழ்ச்சி, களவு, கற்பு ஆகிய இரு நிலையிலும் உண்டாம்; பாலைப் பொருள் குறித்த பாடல்கள் அறுபத்து நான்கில், ஆறு பாடல்கள் களவுக்காலத்துப் பாலைப்பொருளிலும், ஏனைய பாடல்கள் கற்புக்காலத்துப் பாலைப்பொருளிலும் வந்துள்ளன.

களவுக்காலத்தில் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டொழுகும் தலைமகளை அவள் விரும்பும் ஆண்மகனுக்குத் தர அவள் பெற்றோர் மறுத்து வேறு ஒருவனுக்கு மணம் செய்துதர முயன்றவழி, அவள் காதல் வாழவேண்டுமாயின், அவள் கற்பு நிற்கவேண்டுமாயின், அவள் அவனோடு அவனூர்சென்று மணத்தல்வேண்டும் எனத் துணிந்த தோழி, உடன்போக்கிற்கு இருவரையும் இசைவித்தலும், இருவரையும் ஒன்றுகூட்டி யனுப்புதலும், பாலைவழியே அவர்கள் செல்வதும், வழியில் வருவார் அவரைக் கண்டு பாராட்டலும், சென்றவர்களை நினைத்து தாய் வருந்தலும், செவிலி பாலை வழியில் தேடிச்செல்வதும், எதிர்ப்பட்ட அறிஞர் உலகியல் கூறி அவளைத் தெளிவித்தலும் ஆய நிகழ்ச்சிகள் களவுப்பாலைப் பொருள்களாம்.

தலைவி தலைவன்பால்கொண்டுள்ள அன்பு, அவனை இன்றி வாழமாட்டா அவள் நிலைமை, அவள் களவொழுக்கம் கண்டு இற்செறித்துத் துயர்செய்யும் தலைமகள் சுற்றத்தார், ஆகியன கூறித், தலைமகளைக் கொண்டுசென்று மணந்து கொள்வதே செய்யக்கடவது என்று தலைமகனுக்கு எடுத்துக்காட்டி அவன் ஒப்புதலைப் பெற்ற தோழி, தலைவிபால் சென்று, "தோழி! நின் களவொழுக்கம் கண்டு ஊராரும் உறவினரும் கூறும் அலர்ச்சொல் நாணி, இற்செறித்துக்

கொடுமை செய்கிருள் நம் அன்னை ; இதனால் தலைவனைக் காண்டலும் இல்லாதுபோயிற்று : மேலும் நம் பருவநிலை யறிந்த நம் பெற்ருேர் வேற்றுவரைவிற்கு வரவேற்பளிப் பினும் அளிப்பர் ; ஆதலின் இனியும் ஈண்டேயிருத்தல் நன்றன்று; நின் கற்பு வாழவேண்டுமாயின், நீ நம் ஊரையும் சேரியையும் மறந்து தாயன்பையும் மதியாது தலைவனோடு சென்று மணந்து வாழ்தலை மேற்கொள்ளவேண்டும் ; பல்லாற்ருனும் ஆராய்ந்து கண்ட முடிவு இது ; இதுவன்றி வேறுவழி யறிந்திலேன். ஆகவே, இடைவழியில் உதிர்ந்து கிடக்கும் நெல்லிக்கனிகளைத் தின்றும், யானைகளின் கால் பதிந்த பள்ளங்களில் தேங்கித் தெளிந்த நீரைக் குடித்தும் அவரோடு மகிழ்ந்து செல்லத் துணிவயாக," என்று கூறித் தலைமகளையும் போக்கிற்கு உடன்படுத்துவள்.

> "ஊஉர் அலர் எழச், சேரி கல்லென,
> ஆனுது அலைக்கும் அறனில் அன்னை
> தானே யிருக்க தன்மனை யானே,
> நெல்லி தின்ற முள்ளெயிறு தயங்க
> உணலாய்ந் திசினல், அவரோடு சேய்நாட்டு
> ....
> பெருங்களிற் றடிவழி நிலைஇய நீரே". (குறுந் : உசஉ)

தலைவியை இரவிடை அழைத்தேகும் தலைமகன் பொழுது புலர்ந்ததும், சுரமும், சுரத்திடை உளவாம் இடையூறும் கண்டு வருந்துகின்ருள் தலைவி எனக்கண்டு அவள் அச்சம் போக்குமாறு, "அன்புடையாய்! நாம் செல்லும் வழியின் இரு பருங்கும் குயில்கூவி விளையாடும குளிர்ந்த சோலைகள் பல உள்ளன ; ஆதலின் வெய்யிலின் வெம்மை கண்டு வருந்தற்க ; மேலும் நெறியை அடுத்தடுத்துப் பற்பல சிற்றூர்கள் உள ஆதலின், சுரத்தின் அருமை கண்டும் அஞ்சற்க ; நிழலைக் கண்ட இடங்களில் வழிவரும் வருத்தம் தீர நெடிது தங்கி இளைபாறியும், மணல் நிறைந்த இடங் களில் மணல்வீடு கட்டி ஆடி மகிழ்ந்தும் செல்வாயாக," எனக் கூறி மகிழ்விப்பான்.

"நிழல்காண் தோறும் நெடிய வைகி,
மணல்காண் தோறும் வண்டல் தைஇ
வருந்தாது ஏகுமதி வாலெயிற் றோயே!
மாநனை கொழுதி மகிழ் குயில் ஆலும்
நறுந்தண் பொழில கானம்;
குறும்பல் ஊர யாம் செல்லும் ஆறே." (நற்: கூ)

தலைமகன் தன் மகளை வைகிருளிலே கொண்டு சென்றுவிட்டான் என்பதறிந்து, மகளின் பிரிவெண்ணி வருந்தும் நற்றாயின் துயர்காணப் பெறாத செவிலி, "தலைவனும் தலைவியும் யாண்டுச் சென்றுவிடுவர்? நாடுதோறும், ஊர்தோறும், குடிதோறும் சென்று தேடிக் கொணர்வேன; ஆற்றியிரு," என்று தேற்றித் தலைமகளைத் தேடிச் சுரத்துவழிச் செல்வள்; இவ்வாறு தேடிவரும் செவிலியை அறிவர் சிலர் கண்டனர்; அவள் துயர்க்காரணம் அறிந்த அவர்கள், அவளை நோக்கி, "அம்மையே! கடலிடைப் பிறக்கும் முத்தும், மலையிடைப் பிறக்கும் சந்தனமும், யாழிடைப் பிறக்கும் இன்னிசையும் தாம் பிறந்த கடலுக்கும், மலைக்கும், யாழிற்கும் பயன் அளிப்பதில்லை; அன்றியும் அவை ஆண்டே இருப்பின் அவற்றிற்கும் பயன் இல்லை: அவை, தம்மை பயன்படுத்துவாரிடத்தே சென்றால்தான் அவரும் பயன் பெறுவர்: அவையும் சிறப்படையும்; அதைப்போன்றே அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த நின் மகள் நின் இல்லில் இருப்பதால் நினக்கும் பயன்படாள்; அவளும் பொலிவு குன்றுதலல்லது சிறப்படையாள். அவள் சிறந்தானை வழிபட்டு இல்லறப் பயனைப் பெற்றுச் சிறப்படைதலே செயற்பாலதாம்: அறந்தலைப்பட்ட ஆறும் அஃதே; ஆகலின் கவலாதுமீள்க," என்று கூறித் தேற்றி அனுப்புவர்:

"பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங் கனையளே;
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங் கனையளே;

ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதாம் என்செய்யும்!
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கு மாங்கு அனையளே;

எனவாங்கு
இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்;
சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்;
அறந்தலை பிரியா ஆறுமற் றதுவே." (கலி : ௯)

தலைவியை மணந்து இல்லறமாற்றும் தலைவன், கல்வி, காவல், பொருள் இவைகுறித்துப் பிரிந்து வெளிநாடு செல்லக் கருதலும், பிரிந்தால் தலைவி வாழாள் என உணர்ந்து பிரிந்துசெல்லக் கருதும் தன் எண்ணத்தைக் கைவிடுதலும், காதல் உள்ளத்தினும் ஆற்றல் மிக்க கடமையுள்ளம் உடைய அவன் இறுதியில் பிரியத்துணிதலும், தலைவன் கருத்தினைக் குறிப்பால் உணர்ந்த தலைவி வருந்தலும், அவளை ஆற்றுவதற்காகப் பிரியேன் எனத் தலைமகன் பொய்கூறலும், அவ்வாறு தலைவிபால் பொய்கூறிய தலைமகன், அவள் தோழிபால் தன் கருத்தினை உணர்த்தலும், அவள் நாளது சின்மை, இளமையது அருமை, அன்பின தகலம், அகற்சியது அருமை ஆகியவற்றைக் கூறி அவன் பிரிவைத் தடுத்தலும், பின்னர் உலகியல் அறிந்து அவன் போக்கிற்கு இசைந்த தோழி, தலைவிபால் சென்று, முதலில் அவர் பிரியார் எனக் கூறியும், பின்னர்ச் சிறிது சிறிதாகப் பிரிதல் ஆடவர்கடன் என அறிவித்து அவன் பிரிவுணர்த்தி ஆற்றலும், தலைவன் பிரிந்த காலத்துத் தலைவி வருந்தலும், தோழி அவளை ஆற்றுதலும், சென்ற தலைமகன் இடைச் சுரத்தில் தலைமகளை நினைந்து புலம்பலும், தலைவிமேல் கொண்ட காதற்சிறப்பால் சென்ற வினையினை விரைவில் முடித்து ஊர்திரும்பலும், அவன் மீண்டமையறிந்து தோழி தலைவிக்குக் கூறலும், தலைவி மகிழ்தலும் ஆகிய இந்நிகழ்ச்சிகள் கற்புக்காலத்துப் பாலைபொருள்களாம். இந்நிகழ்ச்சிகளைப் புலவர் பெருங்கடுங்கோ, பாலைபாடிய என்ற சிறப்பினைப் பெறுதற்கேற்ற அரிய முறையில் நன்கு

பாடியுள்ளார்; அவையனைத்தையும் எடுத்துக்கூறின் ஏடு விரியுமாதலின், இவற்றுள் ஒன்றுகுறித்துவரும் அவர் பாட்டு ஒன்றைமட்டும் முழுதும் காட்டி, ஏனைய பாக்களில் காணப்படும் அரிய பகுதிகளை மட்டும் எடுத்துக்காட்டிச் செல்ல விரும்புகின்றேன்.

பொருள்வயிற் பிரிந்துவிட்டான் தலைவன்; அவன் பிரிவினைப் பொறாது தலைமகள் வருந்துகிறாள்; அவள் துயர் போக்க முயலும் தோழி, அதற்கு அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுவதினும், அவள்முன் சென்ற தலைவனின் கொடுமை கூறிப் பழித்தலே பயனளிக்கும் என, அறிந்தாள்; அவ்வாறு பழிப்பின், தன்முன் தலைவனைப் பழிகூறலைப் பொறாத தலைவி, தன்துயர் மறந்து தலைவன் புகழ் பாடத் தொடங்கிவிடுவாள்; இந்த உண்மையுணர்ந்த தோழி, தலைவியைப் பிரிந்துசென்ற தலைவனின் கொடுமையினையும், அவன் சென்ற வழியின் கொடிய நிலையினையும் கூறி, 'இத்தகைய கொடிய வழியிலே சென்ற அவர் எப்போது வருவாரோ? அதுவரை இவள் நிலை என்னும்? இவ்வாறு இவள் வருந்தப்பிரிந்த அவர் அறிவுதான் என்னே?'' என்றெலாம் கூறலாயினள்; கேட்ட தலைவிக்குச் சினம் பிறந்தது; ''தோழி; தலைவர் அறிவற்றவரன்று; பொருளின் இன்றியமையாமையினை உணர்ந்தே பிரிந்துளார்; இருந்தோம்பி இல்வாழ்வது விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்வதற்கே; துறந்தார்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும், இறந்தார்க்கும் துணையாவானே இல்வாழ்வான் என்றெலாம் கூறுவர் பெரியோர்; அதற்குப் பொருள் வேண்டும்; வாழும் நாட்டிற்குப் பகையாய் அகத்தும் புறத்தும் வாழ்வாரை வென்று ஒழித்தால்தான் நாட்டில் அமைதி நிலவும்; அத்தகைய போராட்டத்திற்கும் பொருள் வேண்டும்; இல்வாழ்விலிருந்து குறைவின்றி நிறைந்த இன்பத்தினை நுகர்தல் வேண்டுமாயின் அதற்கும் பொருளே இன்றியமையாதது; இதை அவர் உணர்ந்தார்; யானும் உணர்ந்தேன்; அதனால் அவர் பிரிந்தார்; பிரிந்ததில் தவறொன்றும் இல்லை.

"அவர் சென்ற காடு நெருப்பைக் கக்குகின்றாற்போன்ற வெப்பம் உடையது; செல்வார் அடிவைத்து நடக்கலாகா அத்துணைக் கொடுமை யுடையது; மரங்களெல்லாம் கோடையின் கொடுமையால் இலைகளெல்லாம் உதிர்ந்து போக, முற்றும் தீய்ந்த கொம்புகளையே கொண்டிருப்ப தால் சேர்ந்தார் நிழல்பெறாது துயருறுவர்; மூங்கில்கள் உலர்ந்து வாடித் தீப்பற்றி எரிந்து செல்வார்க்குத் துயர் தரும் என்று காட்டின் கொடுமையினைக் கூறி இத்தகைய கொடிய வழியில் சென்ற அவர், எங்ஙனம் விரைந்து வருவர் என்கின்றனை? தோழி! நீ எண்ணுவது தவறு; அவர் கூறிய காட்டின் கொடுமைகளைமட்டிலும் எண்ணிப் பார்க் கின்றனையேயன்றி, அக்காட்டில் உள்ளனவாக அவர் கூறிய அரிய காட்சிகளை மறந்துவிட்டாய்போலும்! காடு கொடியது என்ற அவரே, அக்காட்டில்கன்றோடும், பிடி யோடும் உண்ணுநீர் தேடிச்சென்ற களிறு, இறுதியில் சிறிதே நீர்உள்ள நீர்நிலை ஒன்றைக் கண்டு மகிழ்ந்து, கன்று புகுந்து உண்டு கலக்கிய நீரையும் முதலில் தான் உண்டு விடாமல், முன்னர்த் தன்பிடியை உண்ணவைத்துப் பின் தான் உண்ணும் என்றும், வெப்பத்தால் வருந்தும் தன் பெடைக்கு ஆண்புறு தன் சிறகை விரித்து நிழல்தந்து காத் துத் தான் வருந்தும் என்றும், நிழலின்றி வருந்தும் தன் பிணைக்குக் கலைமான் தன் உடல்நிழலைத் தந்து வெய்யி லின் கொடுமையினைத் தான் தாங்கி வருந்தும் என்றும், கூறியதை மறந்தனையோ? இந்த அரிய காட்சிகளைக் காணும் அவர் காலம் தாழ்த்தி நிற்பர் என்று எண்ணு கின்றனை? பெண் இனத்திற்குண்டாம் துயர் போக்கிப் பேணுதல் ஆண்கள் கடன் எனக் காட்டுவாழ் உயிர்களும் எண்ணுவதைக் கண்ட அவர் எனக்குத் துயர் தாரார்; விரைந்து வருவர்; அதற்கான நன்னிமித்தங்களும் தோன்றுகின்றன; அதோபார், பல்லி நாம் கூறுவது உண்மை என்பதே போல் ஒலிக்கின்றது; இதோபார், என் இடக்கண் துடிப்பதை" என்று கூறினள்; இந்தக் காட்சி யைப் படம் பிடித்தாற்போல் பாடியுள்ளார் புலவர் பெருங் கடுங்கோ:

"'அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்,
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்,
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியும் தரும் எனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயின் சென்றநம் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய்! வலிப்பல்யான்; கேளினி!
'அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால்
கடியவே கனங்குழாஅய்! காடு' என்றார்; 'அக்காட்டுள்
துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின் உண்ணும் களிறு' எனவும் உரைத்தனரே;
'இன்பத்தின் இகந்தொரீஇ இலைதீந்த உலவையால்
துன்புறூஉம் தகையவே காடு' என்றார், 'அக்காட்டுள்
அன்புகொள் மடப்பெடை அசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறகரால் ஆற்றும் புறவு' எனவும் உரைத்தனரே;
'கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலால்
துன்னரூஉம் தகையவே காடு' என்றார் 'அக்காட்டுள்
இன்னிழல் இன்மையால் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்கும் கலை' எனவும் உரைத்தனரே;
என வாங்கு,
இனைநலம் உடைய கானம் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுநர் அல்லர்; மனைவயின்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன;
நல்லெழில் உண்கணும் ஆடுமால் இடனே.'' (கலி: கக)

இனி, பெருங்கடுங்கோ கண்ட சுரக்காட்சி, அரசியல், பொருள், அறநூல் பற்றிய அவர் கொள்கை, அவர் புலமை நலம் போன்றவற்றைச் சிறிது காண்பாம்.

"பொருளென்னும் பொய்யா விளக்கம் இருளறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று'' (திருக்: எருந)

எனப் பொருளின் சிறப்பையும்,

"தெண்ணீர் அடுபுற்கை யாயினும் தாள்தந்தது
உண்ணலின் ஊங்கினியது இல்'' (திருக்: க0சுரு)

எனத் தாமே தேடிய செல்வத்தின் சிறப்பையும்,

"அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்" (திருக் : எருரு)

என அதை நல்வழியில் பெறவேண்டும் எனவும்,

"பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை" (திருக் : சுருஎ)

எனத் தீதுடை நெறிவந்த செல்வம் செல்வமாகாது எனவும்,

"செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;
துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே" (புறம் : கஅக)

எனச் செல்வத்தின் பயன் இது எனவும்,

"கூத்தாட்டு அவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று" (திருக் : நடஉ)

எனச் செல்வம் நிலையற்றது எனவும் பெரியோர்கள் கூறிச் சென்றதைப் போன்றே, புலவர் பெருங்கடுங்கோவும்,

"அறன் கடைப்படாஅ வாழ்க்கையும், என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்
பொருளின் ஆகும்" (அகம் : கருரு)

எனப் பொருளின் சிறப்பையும்,

"உள்ளது சிதைப்போர் உளர் எனப்படார்
இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவு" (குறுந் : உஅந)

எனத் தாம் தேடாது முன்னோர் பொருளை உண்ணலின் இழிவையும்,

"செம்மையின் இகந்துஒரீஇ இப்பொருள் செய்வார்க்கு அப்
[பொருள்]
இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ" (கலி: கச)

எனப் பொருளை நல்வழியிற் பெறவேண்டியதன் இன்றியமையாமையினையும்,

"ஈதலிற் குறைகாட்டாது அறன் அறிந்து ஒழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போல் தீங்கரை மரம்நந்த" (கலி : உஎ)

எனச் செல்வத்துப் பயன் இது எனவும்,

"இல் என இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இளிவு"(கலி: உ)
"சிறியவன் செல்வம் போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி"
(கலி:கO)

எனப் பயன்பெறாச் செல்வம் செல்வமன்று எனவும்,

"கிழவர் இன்னோர் என்னாது பொருள்தான்
பழவினை மருங்கிற் பெயர்பு பெயர்பு உறையும்" (கலி: உக

எனச் செல்வத்தின் இயல்பு இது எனவும்,

"மரீஇத்தாம் கொண்டாரைக் கொண்டக்கால் போலாது
பிரியுங்கால் பிறரெள்ளப் பீடின்றிப் புறமாறும்
திருவினும் நிலையிலாப் பொருள்" (கலி: அ)

என அதன் நிலையாமையினையும்,

"இவள் இன்உயிர் தருதலும் ஆற்றுமோ?
முன்னிய தேஎத்து முயன்றுசெய் பொருளே" (கலி: எ)

எனப் பொருள் போனஉயிரை மீட்டுத்தரும் ஆற்றலுடையதன்று என அதன் குறைபாட்டினையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ ஒரு பேரரசர் மரபிலே வந்தவர்; தாமும் ஓர் அரசராய் இருந்து நாடாண்டவர்; அதனால் அக்கால அரசியல்புகளை நன்கு அறிந்தவர்; தாம் அறிந்த அரசியல் நுட்பங்களை ஏற்ற இடங்களில் எடுத்துக் காட்டிச் சென்றுளார்.

"பழுதெண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துள் தெவ்வோர்
எழுபது கோடி உறும்" (திருக்:கூகூக)

என்ப; ஒரு நாட்டு ஆட்சியின் தன்மை, அந்நாட்டு அரசனினும் அமைச்சனைப் பொறுத்தே அமையும். அமைச்சன் நல்லனாயின் அரசனும் நல்லனாம்; ஆட்சியும் நன்றாம்; அவன் தீயனாயின் நல்லரசும் தீதாம்; அந்நாட்டுக் குடிகள் அல்லற்பட்டு அழஅழப் பொருள் பறிக்கப் படுவர்; அதனால் அவர்கள்,

"கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில்
கடும்புலி வாழும் காடு நன்றே" (வெற்றி: கூக

என்ற எண்ணமுடையராய் நல்லிடம் தேடிச் சென்றுவிடு வர்; அத்தகைய நாட்டினுள் பகைவர்படை எளிதிற் புகுந்து வென்றிகொள்ளும் என்ற இந்த உண்மைகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

"நடுவிகந்து ஒரீஇ நயனிலான் வினைவாங்கக்
கொடி தோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர் முட்டிக் காய்சினம் தெறுதலின்" (கலி: அ)

"அலவுற்றுக் குடிகூவ ஆறின்றிப் பொருள்வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவரால் கோல் கோடியவன்" (கலி: க0)

"ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோல்
பாழ்பட்ட முகம்" (கலி: ௫.)

"பேதையோன் வினைவாங்கப் பீடிலா அரசனாட்டு
ஏதிலான் படைபோல இறுத்தந்தது." (கலி: உஎ.)

அரசனாய் நாடாண்டும், அறிஞனாய்ப் பலநூல் பயின் றும் தாம் அறிந்த அரிய உண்மைகள் பலவற்றைத், தம் பின்னுளோரும் அறிந்து, 'நல்வாழ்வு வாழ்க' என்ற நல் லெண்ணம் கொண்ட புலவர் பெருங்கடுங்கோ, தம்முடைய பாக்களுக்கிடையிடையே பல அறவுரைகளை அமைத்துச் சென்றுளார்; அவ்வாறு அவர் கூறும் அறவுரைகளுள் சில இவை:

"வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்" (குறுந்: கரு௫.)

"சென்றோர் முகப்பப் பொருளும் கிடவாது;
ஒழிந்தவர் எல்லாரும் உண்ணாதும் செல்லார்"; (கலி: கஅ.)

"உண்கடன் வழிமொழிந்து இரக்குங்கால் முகனும், தாம்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும்வே றுகுதல்
பண்டும் இவ்வுலகத்தியற்கை" (கலி: உஉ.)

"கடைநாள் இது என்றறிந்தாரும் இல்லை" (கலி: கஉ.)

"யார் கண்ணும் இகந்துசெய்து இசைகெட்டான் இறுதி"
(கலி: க0.)

"கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவின்வாடி"

"களையழிய வாழ்பவன் ஆக்கம்போல் புல்லென்று" (கலி: கூஎ)

"சிறப்புச்செய்து உழையராப் புகழ்போற்றி, மற்றவர்
புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார்"

"செல்வத்துட் சேர்ந்து அவர் வளனுண்டு மற்றவர்
ஒல்கிடத்து உலப்பிலா உணர்விலார் தொடர்பு"

"பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந்து அம்மறை
பிரிந்தக்கால் பிறர்க்குரைக்கும் பீடிலார்." (கலி: உரு)

இன்று மக்களால் வணங்கப்பெறும் வைதீகக்கடவுளரிற் பலர் சங்ககாலத்திலேயே தமிழர்களுக்கு அறிமுகமாகிவிட்டனர்; அவர்களைப்பற்றிய பல கதைகளையும் அக்காலத்திலேயே அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்; புலவர் பெருங்கடுங்கோ, நான்முகனைத் "தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன்" என்றும், சிவனை, "முக்கணான்" "சுறருங் கணிச்சியோன்", "ஆனேற்றுக் கொடியோன்" என்றும், காமனை, "மீனேற்றுக் கொடியோன்" என்றும், வீமனை "வலிமகன்" என்றும் பெயரிட்டு அழைப்பதோடு, சிவன் புரம் எரித்த கதையினையும், பாரதத்தில் வரும் அரக்கு மாளிகை நிகழ்ச்சியினையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். "கேள்வி அந்தணர் கடவும் வேள்வி ஆவியினை" அறிந்துளார் அவர்; நாளும், கோளும் நல்லனவா என நோக்கல், பல்லி சொல் பலன் பார்த்தல், இடக்கண் ஆடல் இனிது என்பனபோன்ற நிமித்தங்களிலும் நம்பிக்கை வைத்துளார்.

பாடுதற்கு விரும்பி மேற்கொண்ட பாலை ஒழுக்கத்தினைப் பல்லாற்றானும் விரித்துரைத்த புலவர், அவ்வொழுக்கம் நிகழ்தற்காம் பாலைநிலத்தின் இயல்புகளையும் நன்கு பாடியுள்ளார்; அவையனைத்தையும் எடுத்தியம்புவது இயலாது ஆகலானும், ஆங்குக் காணும் இன்ப நிகழ்ச்சிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று முன்னரே காட்டப்பட்டுளது ஆகலானும், துன்ப நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றைமட்டும் எடுத்துக்காட்டுகிறேன். பாலைநிலத்தில் வாழ்மக்கள் மறவர் எனப்படுவர்; அவர்களுக்கு அவ்வழி வருவாரை அலைத்துக்

கைக்கொள்ளும் பொருள் தவிர வேறு வருவாய் இல்லை; அதனால் ஆறலைக்கும் தொழிலில் அவர்கள் மிகவும் கொடியராய் விளங்கினர்; அவர்கள் கொடுமையினை விளக்க, வழிவருவார் கையில் பொருள் இல்லை என உணர்ந்தும், தம் அம்பேறுண்டு அவர் துள்ளும் அந்தக் காட்சியினைக் கண்டு மகிழ்வதற்காகவே அவர்களைக் கொல்வர்:

"அற்றம் பார்த்து அல்கும் கடுங்கண் மறவர்தாம்
கொள்ளும் பொருளில ராயினும், வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துஉயிர் வௌவலின்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொள் ஆரிடை" (கலி: ௪)

என்றும் கூறிய புலவர், அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக், காட்டு வழியே கடிதம் ஏந்தித் தூதுசெல்லும் தொழில் மேற்கொண்ட பார்ப்பான் ஒருவனை, ஒருநாள் மறவர் சிலர் மடக்கிக்கொண்டு, அவனிடம் பொன் இருக்கவும் கூடும் என்று எண்ணிக் கொன்று, நோக்கியவழி, கிழிந்துகட்டலாம் தகுதிகுறைந்த ஆடையினை அணிந்திருக்கும் அவன் வறுமையினை உணர்ந்து, கொன்று சிவப்பேறிய தம் அம்பைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கலக்கமின்றிச் சென்றனர் என்ற கொடிய காட்சியினைக் காட்டுகிறார்:

"தூதுஒய் பார்ப்பான் மடிவெள் ஓலை
படையுடைக் கையர் வருதொடர் நோக்கி
உண்ணு மருங்குல் இன்மையின் கையது
பொன்னு குதலும் உண்டு எனக் கொன்னே
தடிந்துடன் வீழ்த்த கடுங்கண் மழவர்
திறனில் சிதாஅர் வறுமை நோக்கிச்
செங்கோல் அம்பினர் கைந்நொடியாப் பெயர."
(அகம்: ௩௩௭)

புலவர் பெருங்கடுங்கோவின் பாக்கள் பல அழகிய உவமைகளைக்கொண்டு அணிபெற்றுள்ளன; அரசியல் நிகழ்ச்சிகளையும், அரிய அறவுரைகளையும், உவமைகளாக ஆண்டுள்ளார்; ஆண்டவன் செயல்கள் சிலவும், வேறு சில கதைகளும் உவமையாக வந்துள்ளன; தோழியின் அற

வுரை கேட்டுத் தன் போக்கினை நிறுத்திக்கொண்ட தலைமகனுக்கு, யாழ் ஓசைக்கு அடங்கி நிற்கும் மதம்பட்ட யானையினையும்,

"காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல்
யாழ்வரைத் தங்கியாங்கு" (கலி: உ)

விரைந்து செல்வதற்கு வில்லினின்றும் புறப்பட்ட அம்பு விரைந்து பாய்வதையும்,

"வில்லுமிழ் கணையிற் சென்றுசேண் படர" (குறுந்: உகக)

தலைவன் அருள்பெறாத் தலைமகள் வருந்துவதற்கு, மழைபெறா உலகம் வருந்துவதையும்,

"துளிமாறு பொழுதின் இவ்வுலகம் போலும் நின்
அளிமாறு பொழுதின்இவ் ஆயிழை கவினே" (கலி: உரு)

தலைமகளின் ஒளிமழுங்கிய நெற்றிக்குப் பாம்பு கவர்ந்த திங்களையும்,

"அரவு நுங்கு மதியின் நுதல்ஒளி கரப்ப" (அகம்: நகந)

உணவுபெறாது உடல்சுருங்கிக் கிடக்கும் பாம்பிற்கு மிக்க பொருளைச் சொரிந்துவிட்ட பணப்பையினையும்,

"நிதியம் சொரிந்த நீவி போலப்
பாம்பு ஊன்தேம்பும்" (அகம்: நகந)

உவமை கூறியுள்ளார்.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் பெருமையினை இந்த அளவிலே முடித்தல் இயலாது; ஆனால் மேலும் எடுத்து இயம்பலும் இயலாது; அவர் பெருமையினை அவர் பாக்களைப் பலகால் பயின்று அறிந்துகொள்வார்களாக.

அ. மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ

மருதத்திணையினை மிகச் சிறந்தமுறையாற் பாடிய பெருமையால், இவர் மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ என அழைக்கப்பெற்றுளார். இவர் சேரர் மரபினர்; பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் தம்பி என்று ஊகிக்கப்படுகிறார் என்று கூறுகிறார் நற்றிணை உரையாசிரியர். இவர் சேரர் மரபினர் என்பதை விளக்கத் தக்கசான்று எதுவும் இல்லை. இவர் பெயரும் அதற்குத் துணைபுரியவில்லை; சேரரைக் குறிக்கவழங்கும் சொல் எதுவும் இவர் பெயரோடு சேர்ந்து வழங்கப்பெறவில்லை. கடுங்கோ என்பது செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்ற சேர அரசன் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்படுகிறது எனினும், அவன் சேரன் என்பதைக் கடுங்கோ என்ற சொல் குறிக்கிறது என்று கொள்வதினும், அப்பெயரீற்றில் வரும் ஆதன் என்ற சொல் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருந்தும். உதியன், இரும்பொறை, ஆதன் என்ற சொற்களைப் போன்றே, கடுங்கோ என்பதும் சேரரைக் குறிக்கவரும் சொற்களுள் ஒன்று என்று சொல்வதற்கில்லை; பாண்டிய அரசர்களைக் குறிக்கவும் இச்சொல் வந்துளது. களப்பிரர்களை அழித்துப் பாண்டிய அரசினை மீண்டும் நிறுவிய பாண்டிய அரசன் பெயர் கடுங்கோன் என்பதே; ஆகவே, கடுங்கோ என்ற சொல் ஒன்றைக்கொண்டே நம்புலவர் சேரர் மரபினைச் சேர்ந்தவர் எனக் கோடல் பொருந்தாது. இனி, பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பவர் சேரர்; அவர் சேரர் என்பதை அவர் பெயர்முன் வரும் சேரமான் என்ற அடை உறுதி செய்கிறது; இவர் இளங்கடுங்கோ என அழைக்கப்பெற்றுளார்; ஆகவே இவரை அவர் இளையராகவும், அவரைப்போன்றே சேரமரபினராகவும் கொள்ளுதல்கூடும் என்று முடிவு செய்வதும் அத்துணை உறுதிப்பாடு உடையதன்று.

> "தாய்போல் கழறித் தழீஇக் கோடல்
> ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்து" (தொல்: கற்பு: ௩௨)

என்பர் தொல்காப்பியனார். மனைவியோடிருந்து இல்லறமாற்றிப் பெருமைபெறவேண்டிய கணவன், தகா ஒழுக்கம்

மேற்கொண்டவழி, அவன் பகைவரும் போற்றும் பண்புடையாளன்—செறுநரும் விழையும் செம்மலோன்—என்று பாராமல், அவன் மனைவியே அல்லாமல், அவள் தோழியாம் தகுதியுடைய பெண்களும், அவனை நடுத் தெருவில் நிறுத்திவைத்தே, 'தகா ஒழுக்கம் மேற்கொள்ளும் நின்னைக் கேட்பாரெவரும் இலையோ? கேட்பார் உளர்கொல்? இல்லைகொல்?' எனவும், 'நாணம் சிறிதும் இல்லாதவன் நீ' எனவும் இழித்துரைப்பர் எனவும், (நற்றி:50)

மனைவி புதல்வனைப் பெற்றுப் பேணி வளர்த்துக் கொண்டு பெருமனைக்கிழத்தியாய் நெல்வளம் நிறைந்த நெடிய தன்மனையில் வாழ்ந்திருக்க, பரத்தை வீடு சென்று விட்டான் ஒரு தலைமகன். அவளோடு வாழ்ந்திருந்த அவன், ஒருநாள் சிறிதே அவளைப் பிரிந்து எங்கோ சென்று விட்டான்; உடனே பரத்தைக்கு அவன்பால் சினம் பிறந்துவிட்டது; கண்ணின் மைகரைந்து போகுமாறு கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினாள்; கைகளை முறித்துக்கொண்டாள்; பற்களை நறநறவெனக் கடித்துக்கொண்டாள்; அம்மட்டோடு நில்லாமல் ஊரெல்லாம் அறியுமாறு அவனைத் தேடிப் புறப்பட்டுவிட்டாள்; இச்செய்தியைத் தலைமகள் தோழி அறிந்திருந்தாள்; பின்னாள் கழித்துத் தலைமகன் தன் மனைநோக்கி வந்தான்; வந்தானைத் தோழி வாயிலில் நிறுத்திவைத்து, "தலைவ! மக்களைப்பெற்று மனையறம் காத்துவரும் கடமையால், தாங்கள் எங்களைப் பிரிந்து சென்று பலநாளாகியும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் வாழ்கிறோம்; ஆனால், சிறிதுபொழுது பிரிந்தாய் என்பதற்கே நின் காதற்பரத்தை ஊரெல்லாம் அலர்தூற்றி விட்டாள்; நாங்கள்தான் இல்லறமிருந்து வாழக் கடமை பூண்டுள்ளோம்; ஆகையால், பன்னாள் பிரிந்து இருப்பினும், அதுகுறித்து எவரிடமும் குறைகூறி அழாமல் மக்களைப் பேணலும், மனையறங் காத்தலுமாகிய கடமையினை மேற்கொண்டு அமைந்துவிடுகிறோம்; தாங்கள் விரும்பும் பரத்தைக்கும் அத்தகைய கடமையுண்டு என எண்ணி

விட்டனைபோலும்; அவளுக்கு அத்தகைய கடமையில்லை; அதனாலன்றோ அவள் தாங்கள் சிறிது பிரிந்ததையும் பொருது அலர் தூற்றிவிட்டாள்? பெருமனைக் கிழத்திக்கும், பரத்தைக்கும் உள்ள இவ்வேறுபாட்டினை உணர்ந்தவனாயின் பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொள்ளாய்; இப்போதாவது மீண்டு வந்தனையே; அதற்கு நன்றி; இந்த நின் வருகை, எங்கள் பொறுமைப் பொறுப்புணர்ச்சிகளையும், பரத்தையரின் பொறுமைப் பொறுப்பின்மைகளையும் உணர்ந்ததன் விளைவால் ஆயின் நன்று; ஆனால், அவ்வாறு உணர்ந்து வந்தவன் அல்லை; ஊரெல்லாம் கூறும் பழிச் சொல் அஞ்சியன்றோ வந்துளாய்; அத்தகையானை யாங்கள் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வோம்," என்று இடித்துக் கூறினாள் எனவும் கூறித் தவறுகண்டவழி ஒறுத்துத் திருத்தும் உயர்தமிழ் ஒழுக்கநெறியினை உணர்த்தியுள்ளார்:

"மாணிழை முன்கைக்
குறுந்தொடி துடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்தது
உடன்றனள் போலும்நின் காதலி எம்போல்
புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின்று உறைய
என்ன கடத்தளோ மற்றே? தன்முகத்து
எழுதெழில் சிதைய அழுதனள் ஏங்கி
வடித்தென உருத்த தித்திப் பல்லூழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் திருகுபு
கூர்நுனை மழுங்கிய எயிற்றள்
ஊர்முழுதும் நுவலும் நிற்காணிய சென்மே."

(அகம்: கஎசு)

வரலாறு உரைக்கும் பண்பும் நம் புலவரிடத்தில் பொருந்தியிருக்கக் காண்கிறோம். தாம் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில், வெண்ணெல் விளையும் வளமிக்க பருவூர் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போர் ஒன்றில், சேர பாண்டியராகிய இருபெரு வேந்தரும் ஒருங்கு சேர்ந்து சோழமன்னரை எதிர்த்தனர்; ஆனால், சிறந்த

யானைப் படை உடைமையால் போர்வல்ல சோழர் பெரும் படைமுன் நிற்கலாற்ருது இருவரும் தோற்றுப் பின் னிட்டனர்; வாளேந்தி வெற்றி கொண்ட சோழ அரசர் பகை வேந்தர்தம் யானைப் படைகளைக் கைப்பற்றிக் களித் தனர்; அத்தகைய ஆற்றல் மிக்க சோழர்க்கு மகளாம் பெருமையுடைய அஃதை என்பாள் ஒருத்தி இருந்தாள் எனக் கூறுகிருர்:

"அஃதை தந்தை
அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பின் பருவூர்ப் பறந்தலை
இருபெரு வேந்தரும் பொருதுகளத் தொழிய
ஒன்றுவாள் நல்லமர்க்கடந்து ஞான்றைக்
களிறு கவர் கம்பலை." (அகம்: கூசு.)

இரை தேர்ந்துண்ணும் நாரை கண்டு அஞ்சிய நண்டு பகன்றைக் கொடி வளர்ந்து சேறுபட்ட வயலில் வடுவுண்டாக விரைந்தோடித் தன் அளையுட் புகுந்து அடங்கும் எனவும், கள்ளுண்ட கலத்தைக் கழுவிவிட்ட நீரைஉண்ட இருமீன், நாண் அறுந்த வில் விரைந்து எழுமாறு துள்ளி, நெற் கூடுகளின் அடிகளிற் சென்று வீழும் எனவும் கூறும் மருத நிலக் காட்சிகள் மாண்புடைத்தாம்:

"வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கண் ஈர்ஞெண்டு
இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி, அயலது
ஒலித்த பகன்றை இருஞ்சேற் றள்ளல்
திதலையின் வரிப்ப ஓடி, விரைந்து தன்
ஈர்மலி மண்ணளை செறியும்"

"நறவுண் மண்டை நுடக்கலின் இறவுக்கலித்துப்
பூட்டறு வில்லில் கூட்டுமுதல் தெறிக்கும்."
(அகம்: கஎசு, கூசு.)

கூ. முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்

ஆதன் என்ற சொல், சேரர் வழி வந்தவர்களைக் குறிக்க, அவர் பெயர்களின் முன்னும் பின்னும் இணைக்கப் படுவதுண்டு; ஆதனுங்கன், ஆதனவினி, ஆதனேரி, ஆதனழிசி என்ற பெயர்கள், அச்சொல் பெயர்களின் முன் வந்தமைக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாம்; கடுங்கோ வாழியாதன், நெடுவேளாதன், கருங்குள ஆதன் என்பன அச்சொல் பெயர்களின் பிற்பகுதியில் வந்தமைக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாம். சேரர்க்கு உரித்து எனப்பட்ட இவ் ஆதன் என்ற சொல், சேரரைக் குறிக்க வழங்கும் சேரர் என்ற மற்றொரு சொல்லோடு இணைந்து வருதலும் உண்டு: உதியஞ் சேரலாதன், பெருஞ் சேரலாதன், ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் என்ற பெயர்களைக் காண்க. பெயர்களுக்கு முன், அப் பெயருடையாருக்குப் பெருமையளித்தற்காக உயர்வுப் பொருள்தரும் நெடு என்ற அடை கொடுத்து வழங்குதலும் வழக்கமாம்; நெடியோன், நெடுங்கிள்ளி, நெடுஞ்செழியன், நெடுமாவளவன், நெடுமானஞ்சி, நெடுவேள், நெடுவேளாதன் என்பன காண்க. அவ்வாறே சேரலாதன் என்ற பெயரோடு நெடு என்ற அடையினைச் சேர்த்துவழங்கிய பெயர்களும் உண்டு; சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் சேரர்களுள் நெடுஞ்சேரலாதர் பலர் இருப்பதால், அவரின் பிரித்துக் காண்பதற்காக நம்புலவர், முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ் சேரலாதன் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளார். ஆனல், அவர் பெயர்க்கு முன்வரும் முடங்கிக் கிடந்த என்ற சிறப்படை இவர்க்கு வர இருந்த காரணம் யாது என்பது சிறிதும் விளங்கவில்லை.

இவர் பாடிய நெய்தல் திணை தழுவிய பாடல் மிகவும் நயம் செறிந்து காணப்படுகிறது; சிறு சிறு கண்களைக் கொண்ட பெரிய வலையினைப் பருத்து நீண்ட கயிற்ருேடு பிணைத்துக் கொண்டு, கடலிடையே சென்று, கடல் வளமெல்லாம் சுருங்கிற்றே என எண்ணுமாறு அக்கடல் மீன்க

ளெல்லாம் ஒருங்ககப்படுமாறு வீசிவிட்டு மாலையில் கரை சேர்ந்த வலைஞர், தம் வரவினைக் கவலையோடு எதிர்நோக்கி நிற்கும் தம் மனைவியரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, ஊக்கம் மிக்கு, இளையரும் முதியருமாகிய எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அவ்வலையினை வருந்தி, பேராரவாரத்திற்கிடையே இழுத்து இழுத்துக் கரைசேர்த்து, வலையில் அகப்பட்டுக் கிடக்கும் மீன்களைப் பிரித்தெடுத்துக் கரையில் குவித்து, ஆங்கு வந்து குழுமி நிற்கும் இரவலர்க்கு அவர் கலம் நிறைய வழங்கி, எஞ்சியவற்றைச் சிறியதும் பெரியதுமாய பல கூறுகளாக்கி விலைகூறிவிற்றுத் தம் தொழில் முடித்த மகிழ்ச்சியாலும் பகலெல்லாம் உழைத்த களைப்பாலும், அக் கரைக்கண் படிந்த மணல் மீதே கிடந்து உறங்குவர் என வலைஞர் தம் அன்றாட வாழ்க்கையினை விளங்க உரைத்துள்ளார்.

இந்த ஒரு பாட்டிலேயே, பெரிய வலையினை வருந்தி வலிக்கும் வலைஞர் தொழிலுக்கு, உப்புப் பொதியினை ஏற்றிய வண்டி, கடத்தற்கரிய மணல்செறிந்த நிலத்துட்புக்க வழி, அவ்வண்டியினை மண்டியிட்டு வலிந்து இழுத்துச் செல்லும் சிறந்த பெரிய எருதுகளின் தொழிலையும், பெற்ற மீன்களை இரவலர்க்கு வழங்கும் வலைஞர் கொடைத் தொழிலிற்குக் களத்தில் அடித்துக் குவித்த நெற்குவியலைக் களம் பாடிவரும் இரவலர்க்குப் பரிசிலாக அளிக்கும் உழவர் செயலையும் உவமை கூறித் தம் புலமையினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

"நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலைக்
கடல்பாடழிய இனமீன் முகந்து
துணைபுணர் உவகையர் பரத மாக்கள்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி
உப்பொய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்
ஒழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ,
அயிர்திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களம் தொகுத்த உழவர் போல
இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசிப்
பாடுபல அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணல் துஞ்சும் துறை." (அகம் : ௩0)

களவில் வந்து செல்லும் தலைவன் நாள்தோறும் தவறாது வருதலை விரும்பும் தோழி, தலைவன்பால் சென்று, "நீ ஒருநாள் வாராது நின்றுவிடின் இவள் உடல்நலம் கெட்டு அழகு குன்றுவள்; ஆதலின், நீ நாள்தோறும் வந்து இவள் நலம் கேட்டுச் செல்லுதல்வேண்டும்; அவ்வாறு வந்து செல்வதால் நின்பெருமையொன்றும் கெட்டு விடாது," என்று கூறவிரும்புவாள் அவனை அணுகி,

"பெருமை என்பது கெடுமோ? ஒரு நாள்
மண்ணா முத்தம் அரும்பிய புன்னைத்
தண்ணறுங் கானல்வந்து 'நும்
வண்ணம் எவனோ?' என்றனிர் செலினே?" (அகம்: ௩௦)

என வினவினள் எனக் கூறும் புலவர் கூற்றுச் சிறந்து விளங்குதல் காண்க.

புன்னையின் அரும்பு, முத்துக்களைப் போல் தோற்றம் அளிக்கும்: முத்துப் போலும் புன்னை அரும்பு என்று உவமை கூறுவதற்குப் பதிலாகக், கழுவப் பெறாத முத்துக்களைப் புன்னை ஈன்றது எனக் கூறும் புலமை நலம் பாராட்டற்குரியதாம்.

௪௦. குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்

திருமாவளவன் ஆட்சிக்குப் பின்னர்ச் சோழநாடு இரு கூறுபட்டு இருதிறத்தாரால் ஆளப்பட்டுவந்தது; அவற்றுள் ஒன்றிற்குத் தலைநகர் புகார்; மற்றொன்றிற்குத் தலைநகர் உறையூர்: கடற்கரைநாடு, உள்நாடு எனச் சோழநாடு இருபகுதியாக விளங்கிற்று எனப் பெரிப்ளூஸ் என்ற நூலும் அறிவிக்கும். கரிகாலனுக்குப் பிற்பட்டகாலத்தே உறையூரும், உறையூர்ச் சோழருமே சிறந்து விளங்கினர்; உறையூராண்ட சோழ அரசர்களுள் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் சிறந்தோனாவன்; மணிமேகலை கூறும் கிள்ளிவளவன், இக் கிள்ளிவளவனே என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். கிள்ளிவளவன், புலவர் போற்றும் புகழ்மிக்கோனாவன்; ஆலத்தூர் கிழார், ஆடுதுறை மாசாத்தனார், ஆவூர் மூலங்கிழார், இடைக்காடனார், எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார், ஐயூர் முடவனார், கோவூர் கிழார், நல்லிறையனார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வெள்ளைக்குடி நாகனார் ஆய புலவர் பதின்மர் இவரைப் பாடியுள்ளனர்; புலவர் பலர் பாராட்டைப் பெறும் பண்புடையோனாகிய கிள்ளிவளவனும் ஒரு புலவனாவன். கிள்ளிவளவனின் நாடாவளம்செறிந்த நாட்டுவளம், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே மூத்துச் சிறந்த அவன் குடிவளம், பகைவரும் அஞ்சும் அவன் பேராண்மை, மாரியும் தோற்கும் அவன் கைவண்மை, செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் அவன் பண்புடைமை ஆய இன்னோரன்ன குறித்துப் புலவர்கள் கூறும் பாராட்டுப் பல; அவற்றுள் சிலவற்றை ஈண்டுக் காண்பாம்.

அறநூல் அறிந்த அந்தணர்கள் வளர்க்கும் முத்தீ விளங்கும நாடு, என நீர்வளம் தரும் மழையினைத் தரவல்ல அவன் நாட்டுவெள்ளிச் செல்வத்தினையும்,

"அறுதொழில் அந்தணர் அறம்புரிந் தெடுத்த
தீயோடு விளங்கு நாடன்" (புறம்: ௩௯௭)

'கோடை நீடி மழைவளம் சுருங்கிய காலத்தும் நீர் அரு நீர்மையுடைய காவிரியாறு பாயும் நாடு' என அவன் நாட்டு நீர் வளத்தினையும்,

"கோடை யாயினும் கோடா வொழுக்கத்துக்
காவிரி புரக்கும் நன்னாடு" (புறம்: ௩௩௩)

'நீர்வளம் நிறைந்தமையால் ஒரு பெண்யானை படுத்து உறங்குதற்காம் நிலம், ஏழு ஆண் யானைகளைப் புரக்கவல்ல பெரும் உணவினைத் தரும் நாடு' என அவன் நாட்டு நில வளத்தையும்,

"ஒருபிடி படியும் சீறிடம்
எழுகளிறு புரக்கும் நாடு" (புறம்:௪0)

இத்தகைய வளம் பல சிறந்தமையால், வருவார்க்கு வழங்க வழங்கக் குறைவுபடாத வளத்தால் நிறைந்தும், அதனால், உணவு உண்டாக்க எழுப்பும் தீ அல்லது பகைவர் எடுக்கும் தீ யறியாப் பண்பாடு பெற்றும் விளங்கும் நாடு என அவன் நாட்டின் விருந்தோம்பற் சிறப்பினையும்,

"கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்
அடுதீ யல்லது சுடுதீ யறியாது
இருமருந்து விளைக்கும் நன்னாடு" (புறம்: எ0)

புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர்.

நற்குடிப் பிறந்தாரிடையேதான் செப்பமும் நாணும் இயல்பாக இருக்கும்: ஒழுக்கமும், வாய்மையும், நாணும் இம்மூன்றும் இழுக்காதிருப்பதும் அவரிடையேதான்: அடுக்கிய கோடி பெறினும் குன்றுவசெய்யாக் குணம் குடிப்பிறந்தாரிடையேதான் உண்டு என்பர் ஆதலின், உயர்குடிப்பிறப்பினராதல் ஒருவர்க்குக் கருவிலே வாய்த்த திருவாம். கிள்ளிவளவன் பிறந்த சோழர்குடி, வழிவழிச் சிறப்புடைய குடியாம்: அவன் பெருமைக்கு அவன் குடிப் பெருமையே காரணம். இதை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் விளக்குந் திறம் வியக்கத்தக்கதாம்: "கிள்ளிவளவ! நீ கொடையாற் சிறந்தவன் என்கின்றனர்; அதனால் நினக்கொரு புகழும் இல்லை; அது நீ பிறந்த குடியின் பண்பு;

அடைக்கலம் அடைந்த புறாவின்பொருட்டுத் துலைபுகுந்து புகழ்கொண்ட சிபியினை முதல்வனாகக் கொண்டது நின் குடி; கொடைக்குணத்தை இயல்பாகக் கொண்டது சோழர் குடி; அக்குடி வந்தார் அனைவருமே அக்குண முடையராவர்; ஆகவே, அக்குணம் நின்பால் இருப்பது நினக்கே உரிய புகழன்று; அது நின் குடிப்புகழ்; கிள்ளி வளவ! பகைவரும் அஞ்சும் பேராண்மையுடையான் நீ என்ப; அதுவும் நினக்குப் புகழளிக்காது; நின் குடி, தேவர்பொருட்டு, ஆகாயத்தே திரிந்து கேடு விளைக்கும் கோட்டைகளை வாழ்விடமாக்கொண்ட அரக்கர்களை அழித்துப் புகழ்பெற்ற தொடித்தோட்செம்பியன் என்பானை முன்னோனாகக் கொண்டது; ஆதலின் வெற்றி, சோழர் குடிப்பண்பு; ஆகவே, கிள்ளி! வெற்றிவீரனாவதில் நினக்குத் தனிப்புகழில்லை; கிள்ளி! முறைவேண்டினார்க்கும் குறைவேண்டினார்க்கும் போத்தாணிக்கண் அந்தணர் சான்றோர் உள்ளிட்டாரோடு காண்டற்கெளியனாய் இருந்து முறைசெய்வை என்று பாராட்டுவர்; இதனாலும் நினக்குப் புகழில்லை; நின் தலைநகராகிய உறையூர்க்கண் அமைந்துள்ள அறங்கூறவையில், அறம் என்றும் நின்று நிலைபெற்றிருக்கும் என்ப; ஆகவே அறம் கூறுதல் சோழர் குடிக்கு இயல்பாம்; ஆதலின், அதிலும் நினக்குப் புகழில்லை" என்று பாடி, சோழர்குடி இயல்பாகவே கொற்றம் உடையது; கொடையிற் சிறந்தது; அறத்தில் இயன்றது என்று அவன் குடிப்புகழ் போற்றினர்:

"புறவின் அல்லல் சொல்லிய, கறையடி
யானை வான்மருப்பு எறிந்த வெண்கடைக்
கோல் நிறைதுலாம் புக்கோன் மருக!
ஈதல்நின் புகழும் அன்றே;
தூங்கெயில் எறிந்தநின் ஊங்கணோர் நினைப்பின்,
அடுதல்நின் புகழும் அன்றே; கெடுஇன்று
மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து
அறம் நின்று நிலையிற்று ஆகலின், அதனால்
முறைமை நின் புகழும் அன்றே." (புறம்: ௩௯)

கிள்ளிவளவன் கொற்றம் நிறைந்தவன்; அவன் வீரத்தைப் புலவர் பலரும் வியந்து பாராட்டியுள்ளனர்; அவர்களுள் ஆவடுதுறை மாசாத்தனர், அவன் இறந்த பிறகு இரங்கிப் பாடிய பாட்டொன்றில், கூற்றுவனை முன்னிலைப்படுத்தி, "ஏ கூற்றுவனே! நீ மிகவும் அறிவற்றவன் என்பதை அறிந்துகொண்டேன்; பசி என்று சொல்லி விதையினை உண்போர் உலகத்தில் எவரும் இரார்: ஆனல் பசிக்கு விதையினைத தின்றுவிட்டவனை நீ; இனி நீ நின் பசிபோக எதை உண்பையோ? கிள்ளிவளவன் நல்லுயிரை உண்டுவிட்டனை; நாள்தோறும் தவருது களம் சென்று, யானை, குதிரை, காலாள் என்ற இவர்கள் உயிரைப் போக்கி நின் பசியினைப்போக்கி வந்தான் அவன்; இவ்வாறு நின பசிப்பிணி தீர்க்கும் மருத்துவனய் விளங்கியோன் உயிரை உண்டுவிட்டாய்; இவனைப்போல் நாள்தோறும் பல உயிர்களைக் கொன்று நின் பசித்துயர் போக்கவல்லார் இனி யாருளர்? ஒருவரும் இலர்," என அவன் வெற்றி விளங்கப் பாடியுள்ளார்;

"நனிபே தையே; நயனில் கூற்றம்!
வீரகின் மையின், வித்தட் டுண்டனை;
இன்னும் காண்குவை நன்வா யாகுதல்;
ஒளிறுவாள் மறவரும், களிறும், மாவும்
குருதியம் குரூஉப் புனல் பொருகளத் தொழிய
நாளும் ஆனன், கடந்து அட்டு என்றும் நின்
வாடுபசி அருத்திய பழிதீர் ஆற்றல்.......
இனையோற் கொண்டனை யாயின்
இனியார் மற்று நின் பசிதீர்ப் போரே" (புறம்: உஉ எ)

ஆவூர் மூலங்கிழார், 'கிள்ளிவளவன் சினந்து நோக்கிய இடத்தில் செந்தீ பரந்தெழும்; அவன் அன்புப் பார்வை பட்ட இடத்தில் வளங்கொழிக்கும்' என்றும்,

"நீ உடன்று நோக்கும்வாய் எரி தவழ,
நீ நயந்து நோக்கும் வாய் பொன் பூப்ப" (புறம்: ௩அ)

பகைவரை வென்று அவர் அணியும் முடிகளை அழித்துப்பெற்ற பொன்கொண்டு புனைந்த வீரக்கழலைக் காலில் அணியும் வீரம் மிக்கோன்,

"நீயே, பிறர் ஓம்புறு மறமன் னெயில்
ஓம்பாது கடந்து அட்டு அவர்
முடிபுனைந்த பசும்பொன்னின்
அடிபொலியக் கழல் தைஇய
வல்லாளனை" (புறம்: ௪0)

என்றும் அழிக்கவும் ஆக்கவும்வல்ல அவன் ஆற்றலைப் பாராட்டியுள்ளார்.

கோவூர்கிழார், "தான் கொல்லக் கருதிய உயிர்களையும், கூற்றுவன், அவற்றைக் கொள்வதற்காம் காலம் பார்த்தே கொல்வன்; ஆனால் கிள்ளிவளவனோ, தான் எண்ணியபோதே, அதுவும் எண்ணிய இடத்திலேயே உயிர்களைக் கொல்வன்" என்றும், "அவன் பகைவர் நாட்டின்மீது படையுடன் செல்லும் செலவு, காற்றோடு கலந்த எரியின் செலவுபோல் கொடிதாம்" என்றும் பாராட்டுவர்:

"காலனும் காலம் பார்க்கும்; பாராது
வேலீண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய
வேண்டிடத் தடூஉம் வெல்போர் வேந்தே!"

"காற்றோடு
எரிநிகழ்ந் தன்ன செலவின்
செருமிகு வளவ!" (புறம்: ௪௧)

மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வளவன் கொற்றமும், கொடையும் ஒருங்கே விளங்கப்பாடிய பாட்டில், "கிள்ளி வளவன் இறந்துவிட்டான்; அவன் உயிரைக் கொண்டு போய்விட்டான் கூற்றுவன்; ஆனால், ஒன்றுமட்டும் உறுதி; கூற்றுவன், வளவனை வெறுத்தோ, அவனோடு பகைத்துப் போரிட்டோ அவன் உயிரைக் கொண்டுசென்றிருத்தல் இயலாது; கிள்ளிவளவனைப் பாடிச்செல்லும் இரவலரைப்

போன்றே, தானும் பாடிச்சென்று, கைகூப்பி வணங்கி இரந்து நின்றே அவன் உயிரைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் எனப் பாராட்டியுள்ளார்:

"செற்றன் ருயினும், செயிர்த்தன் ருயினும்,
உன்றன் ருயினும் உய்வின்று மாதோ!
பாடுநர் போலக் கைதொழு தேத்தி
இரந்தன்ருகல் வேண்டும்; பொலந்தார்
மண்டமர் கடக்கும் தானைத்-
திண்தேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே" (புறம்:உஉ௬.)

புலவர் பலரும் கிள்ளிவளவன் கொற்றத்தை இவ்வாறு பொதுவாகவே பாடிச்சென்றுள்ளனர்; அவன் வெற்றிகொண்ட அரசர்கள் யாவர்? அவன் கைப்பற்றிய நாடுகள் யாவை? என்பதை அறிந்துகொள்ள அவர் பாக்கள் துணைபுரிவன அல்ல; ஆனால், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், அவன் பெற்ற வெற்றி யொன்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்; அதையும் அவர் அத்துணைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார் எனக் கொள்வதற்கில்லை; அவர் பாட்டொன்றில், கிள்ளி வளவனை,

"இமயம் சூட்டிய ஏம விற்பொறி
மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் தொலைய
வாடா வஞ்சி வாட்டும்நின்
பீடுகெழு நோன்தாள்" (புறம் : ௩௯)

என்று பாராட்டியுள்ளார்.

ஈண்டு, வளவன் வஞ்சியை அழித்துத் தொலைத்த வானவன், இமயத்தே வில்பொறித்தோனும், சேரன் செங்குட்டுவன் தந்தையுமாய இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனவன்; இந்தக் கொள்கையை உறுதி செய்வதற்கான சான்றுகள் சிலவும் கிடைத்துள்ளன; அவற்றை, "திருமாவளவன்" என்ற என்னுடைய ஆராய்ச்சிச் சிறுநூலின்கண் (பக்கம் - 34) எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். நிற்க

"வெய்துண்ட வியர்ப் பல்லது
செய்தொழிலான் வியர்ப்பறியாமை
ஈந்தோன் எந்தை இசைதனதாக" (புறம் : ௩௮௬)

"விறகொய் மாக்கள் பொன்பெற் றன்னதோர்
தலைப்பா டன்று அவன் ஈகை;
நினைக்க வேண்டா;" (புறம்: ௭0)

எனக் கோவூர் கிழாரும்,

"நீ அவற்கண்ட பின்றைப், பூவின்
ஆடும்வண் டிமிராத் தாமரை
சூடா யாதல் அதனினும் இலையே" (புறம்: ௬௯)

"பாணர்க்கு
அகலாச் செல்வம் முழுவதும் செய்தோன்
எங்கோன் வளவன் வாழ்க என்றுநின்
பீடுகெழு நோன்தாள் பாடே னாயின்,
படுபறி யலனே பல்கதிர்ச் செல்வன்" (புறம்: ௩௪)

என ஆலத்தூர் கிழாரும் கூறுவன, அவன் கொடைச் சிறப்பினைக் குன்றிலிட்ட விளக்கென விளக்கு மன்றோ!

"செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு" (திருக்: ௩அ௯)

"இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே
கெடுக்கும் தகைமை யவர்?" (திருக்: ௪௪௭)

"இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானும் கெடும்" (திருக்: ௪௪அ)

எனக்கூறும் அறிவு நூல்கள். "சுடர் விளக்காயினும் நன்றாய் விளங்கிடத் தூண்டுகோல் ஒன்றுவேண்டும்" என்ப. அரசன் எத்துணைதான் நீதி நூல்களை அறிந்தவனாயினும், அறிவுரை கூறுவார் சிலரைத் தன்னோடு கொண்டிருத்தல் வேண்டும்; உயிர்க்குணங்களுள் ஒன்று தோன்ற ஏனைய அடங்கி வரும் என்ப; அவ்வழி, அறநூல் உணர் அறிவு அடங்கிற்றாயின், அரசற்கும், அவன் நாட்டிற்கும் கேடு பலவாம்; ஆதலின் அவ்வாறு அவன் அறிவு அடங்கிய வழி அவனுக்கு அறிவுரை கூறத்தக்க நல்லோர் அவனருகே இருத்தல் நன்றாம். இதை உணர்ந்தே நல்ல அரசர்கள், அறிவுடையோர் கூறுவன தமக்குக் கேடுதரு

வனபோல் தோன்றியவிடத்தும் அவர்கள்பால் சினவாது, அவர் கூறுவன ஏற்றுப் போற்றிவந்துள்ளனர், "நான் ஒரு பேரரசன்; என்னிடம் இரந்து நிற்கும் புலவனிவன்; இவன் எனக்குப் புத்தி புகட்டுவதா?" என அவர்கள் எண்ணிலரல்லர்.

செவிகைப்பச் சொற் பொறுக்கும் இப்பண்புடைமை கிள்ளி வளவன்பாலும் அமைந்து கிடந்தது: "அரசே! போர்க்களத்தே எதிர்த்துவரும் பகைவர் பெரும்படையைப் பாழ் செய்து பெறும் வெற்றி நின் படைப்பெருமையால் ஆவதன்று; அது, நிலத்தை உழுது நெல்விளைக்கும் உழவர் தந்த வெற்றியாம்; ஆகவே, இதைஉண்மையில் உணர்ந்தா யாயின், உழவுதொழிலைப் பழித்துரைக்கும் அறிவற்றோர் கூறுவனவற்றை மேற்கொள்ளாது, ஏர்த்தொழில் கொண்டு வாழ்வார் தம்இன்னல் போக்கி, அவர் துணை கொண்டு ஏனைக்குடிகளையும் காப்பாற்றுவதைக் கடமை யாகக் கொள்ளின், நின் பகைவரெல்லாம் நின்னைப் பணிந்து நிற்பர்"

"வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்
பொருபடை தரூஉம் கொற்றமும் உழுபடை
ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே;
மாரி பொய்ப்பினும், வாரி குன்றினும்,
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்,
காவலர்ப் பழிக்கும் இக்கண்ணகன் ஞாலம்,
அதுநற் கறிந்தனை யாயின், நீயும்
நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது,
பகடுபுறம் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடிபுறம் தருகுவை யாயின் நின்
அடிபுறம் தருகுவர் அடங்கா தோரே" (புறம்: ௩௫)

என்று தன் எதிரிலேயே ஏர்த்தொழிலைப் போற்றிப் புகழ்ந்தும், தன் தொழிலாம் போர்த்தொழிலைப் பழித்தும் நின்ற வெள்ளைக்குடி நாகனார்பால் சினம் கொள்ளாது, அவர் அவ்வறிவுரை கூறுவதற்குக் காரணமாம் அவர் குறையறிந்து, அவர் தம் நிலத்திற்குச் சேர இருந்த இறைக்கடனைப் போக்கிச் சிறப்பளித்தான் கிள்ளிவளவன்

என்ற செய்தி, அவன்பால் அப்பண்பு உண்டு என்பதை உறுதி செய்வதாமன்றோ?

கிள்ளிவளவன் புலவர் பாடும் புகழுடையோனாவன்; அவனைப் பாடிய புலவர்கள் பதின்மர் என்ற ஒன்றே இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டு. மலையிற்றோன்றிய பேராறு பள்ளம் நோக்கிப் பாய்வதேபோல், புலவரெலாம் கிள்ளியின் அவை நோக்கிச் செல்வர்,

"மலையின் இழிந்து மாக்கடல் நோக்கி
நிலவரை இழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவ ரெல்லாம் நின்னோக் கினரே" (புறம்: சஉ)

என்று இடைக்காடனாரும் "கிள்ளி புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல்லிசை உடையான்" என்று ஐயூர் முடவனாரும் பாராட்டியுள்ளனர்; புலவர் பலரும் அவன்பால் பெருமதிப்புடையராதலைப் போன்றே, அவனும் புலவர்கள்பால் பெருமதிப்புடையனாவன். தன்னைப் பாடிய வெள்ளைக்குடி நாகனார்க்கு, அவர் நிலத்திற்கு இருக்கவேண்டிய இறைக்கடனை நீக்கிச் சிறப்பளித்ததும், கருவூரை முற்றுகையிட்டிருந்த தன்னிடம் வந்து, 'அரசே! நின் படைவீரர், முற்றுகையிட்டிருக்கும் கோட்டையைச் சூழ உள்ள காவற்காட்டை அழிக்குங்கால் எழும் பேரொலி தன் காதில் படவும், அதைக் கேட்டும், மானங்கொண்டு வெளிப்போந்து நின்னோடு போரிடாமல் அஞ்சி ஒளிந்திருக்கும் அவனோடு போரிடல் பேரரசர்க்கு இழிவன்றோ?" என்று கூறிய ஆலத்தூர் கிழார் அறிவுரை கேட்டு அம்முற்றுகையினைக் கைவிட்டதும், தன் குலப்பகைவனாகிய மலையமானை வென்று, அவன் மக்களைக் கொணர்ந்து, யானையின் காற்கீழ் இட்டுக் கொல்லப் புக்கவழித் தோன்றி, "அரசே! நீயோ புறவின் அல்லல் போக்கிய அரசன்வழி வந்தவன்; இவர்களோ, புலவர் துயர்போக்கும் பண்பாளனாய பேரரசன் ஒருவன் மக்கள்; மேலும் இளையர்; இவற்றை உணர்ந்து நீ விரும்புமாறு செய்க" என்று கூறிய கோவூர் கிழார் பாடல்கேட்டு, அம்மக்களை விடுதலை செய்ததும்,

புலவர்பால் கிள்ளிவளவன் கொண்டிருந்த பெருமதிப் பிற்குச் சான்றுகளாம்.

"கடிமரம் தடியும் ஓசை, தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப
ஆங்குஇனி திருந்த வேந்தனொடு, ஈங்குநின்
சிலைத்தார் முரசம் கறங்க
மலைத்தனை எனபது நாணுத்தக வுடைத்தே,"

"நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை;
இவரே, புலன்உழுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சி
தமது பகுத்துண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர்
களிறுகண்டு அழூஉம், அழாஅல் மறந்த
புன்தலைச் சிறுஅர்; மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ உடையர்
கேட்டனை யாயின் வேட்டது செய்ம்மே."

(புறம் : ௩௬, ௪௬)

'பொன்மலை சார்ந்த காகமும் பொன்னிறம் பெறும்' என்றும், 'கம்பன்வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவி பாடும்' என்றும் கூறுவர் பெரியோர்; புலவர் பதின்மர் போற்ற அவரிடையே வாழும் நல்வாய்ப்புற்ற கிள்ளிவள வன், தானும் ஒரு புலவனாய் விளங்கியதில் வியப்பொன் றும் இல்லை. கிள்ளிவளவன் பாடிய பாடல்கள் எத்த னையோ? இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ளது, பண் ணன் என்பானைப் பாடிய பாடல் ஒன்று மட்டுமே.

"தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடி"

எனவும்,

"கைவள் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடி"

எனவும்,

"மாற்றோர், மலைமருள் யானை மண்டமர் ஒழித்த
கழற்கால் பண்ணன்"

எனவும் புலவர் பாராட்ட வாழ்ந்தவன் பண்ணன்; புலவர் பதின்மர் பாராட்டைப் பெறும் பேறுபெற்ற கிள்ளிவளவனே

இவனைப் பாராட்டினன் எனில் இவன் பெருமைக்கோர் எல்லை யுண்டாமோ? பண்ணன் பேராண்மையும், பெருங் கொடையும் உடையவன்; சோழநாட்டில் காவிரிக்கரை யில் இருந்த சிறுகுடி என்னும் சிறந்த ஊரின் தலைவன். பாம்பறியும் பாம்பின் கால். வள்ளல் ஒருவன் சிறப்பினை அவன்பால் பரிசில்பெறும் புலவர்கள் பாடுவதில் சிறப் பொன்றும் இல்லை; வள்ளல் ஒருவனை அவனைப்போன்ற பிறிதொரு பெருவள்ளல் பாராட்டுவதே உண்மைச் சிறப் பாம்; அத்தகைய பெருஞ்சிறப்புடையாளன் பண்ணன்; பெருங்கொடைவள்ளல் தலைவனாகிய கிள்ளிவளவன், பண் ணனைப் பாராட்டியுள்ளான்.

பண்ணன்பால் பரிசில்பெறக் கருதிய பாணன் ஒருவன் அவன் சிறுகுடியை நோக்கிச் செல்கிறான்; பண்ணன்பால் பரிசில்பெற்ற இளைஞரும் முதியருமாய பாணர்கள் வேறு வேறு திசைநோக்கி வரிசை வரிசையாகச் செல்கின்ற காட்சியினையும் காண்கிறான்; பழுமரம் ஒன்றில் பழம் உண்ணவந்து கூடிநிற்கும் பறவைகள் எழுப்பும் பேரொலி போல், பண்ணன் அறச்சாலையில் உணவு பெறுவார் எழுப் பும் ஓசையும் கேட்கலாயிற்று; அவன் சிறுகுடி அண்மை யில் உளது என்பதை உணர்த்துகின்றன இவை; பாணன் பசிக்கொடுமை இதை உணர்ந்த பின்னரும், வழியில் எதிர்ப்படுவார் ஒவ்வொருவரையும் பண்ணன் சிறுகுடி யாண்டுளது? பண்ணன் சிறுகுடி யாண்டுளது? என மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத் தூண்டிற்று. பரிசில் பெற்று மீளும் பாணர் சிலரை அண்மி, "ஐய! பசிப்பிணி மருத் துவனும் பண்ணன் இல்லம் யாண்டுளது? அஃது அண் மையில் உளதா? சேய்மைக்கண் உளதா?" என்று கேட்க லாயினன். இந்தக் காட்சியைப் படம்பிடித்தாற்போல் பாடியுள்ளான் கிள்ளிவளவன்:

"யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!
பாணர்! காண்க இவன் கடும்பின திடும்பை;
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊண் ஒலி அரவம் தானும் கேட்கும்;

பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
சிறுநுண் எறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்,
சோறுடைக் கையர், வீறுவீ றியங்கும்
இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும்; கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றெனப்
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ? சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே''

(புறம்: கஎங)

இந்தச் சிறு பாட்டில், பண்ணன் அறச்சாலையில் எழும் ஒலிக்கு, பழுமரம் சேர்ந்த புள்ளினங்கள் எழுப்பும் பேரொலியினையும், அறச்சாலையினின்றும் உணவுபெற்று மீளும் பாணர்கள் வரிசைவரிசையாகச் செல்லும் செலவிற்கு, மழைவரும் என அறிந்து முட்டைகளை ஏந்திக் கொண்டு மேட்டுநிலம் நாடி வரிசைவரிசையாகச் செல்லும் எறும்புகளின் செலவையும் உவமைகூறிய அழகும், எறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டை ஏறின் தப்பாது மழை பெய்யும் என்ற உண்மைஉரையினை எடுத்தாளும் சிறப்பும், பாணர்க்குப் பரிசில் அளித்து அவர் பசிபோக்கித் துணை புரியும் பண்ணனைப் 'பசிப்பிணி மருத்துவன்' எனப் பெயரிட்டுப் பாராட்டும் பெருமையும், அவன் புலமைநலத்தின் பண்புகளாம்.

கக. கோப்பெருஞ் சோழன்

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள், பாராண்ட அரசர்கள் பலரைப் பாராட்டியுள்ளனர்; அக்கால அரசர்கள், அப்புலவர்கள் பாராட்டைப் பெறுதற்குப் பெற்றிருந்த குணங்கள் கொடையும், கொற்றமுமேயாம். பாடிய புலவர் ஒவ்வொருவரும், தாம் பாராட்டிய அரசர்கள்பால் அமைந்திருந்த இவ்விருபெரும் சிறப்புக்களையே பாராட்டியுள்ளனர். ஒருவன் கொடைக்குணம் கண்டு பாராட்டினர்; ஒருவன் வெற்றிகண்டு பாராட்டினர் என்பதால், பாராட்டைப் பெற்றோர் தம் உண்மைப் பெருமையினை உணர்தல் இயலாது; கொடுத்தான் எனப் பாராட்டுதல், செய்ந்நன்றி அறிதலாம்; கொடுப்பான் எனப் பாராட்டுதல், குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து; அஃதாவது ஒன்றை எதிர்நோக்கி; ஆதலின் அத்தகைய பாராட்டு உண்மைப் பாராட்டாகாது; இதனால் அப்பாராட்டைப் பெற்றோர்தம் உண்மைப்பெருமை உருவாகாது; அதைப்போன்றே, ஒருவன் கொற்றம்கண்டு பாராட்டுவதும் ஆம்; அஃது அவன்பால் உள்ள, கொற்றம் கண்டு தோன்றிய அச்சம் காரணமாகவும் இருத்தல் கூடும்; ஆதலின் அதுவும் உண்மைப் பாராட்டாகாது.

புலவர் பலர்தம் பாராட்டைப்பெற்ற கோப்பெருஞ் சோழன், அப்பாராட்டைப் பெறுதற்குப் பெற்றிருந்த குணங்கள் மேற்கூறியன அல்ல; கோப்பெருஞ் சோழனைப் பாராட்டியோர், அவன் கொடையின் பெருமை கண்டோ, அல்லது அவன் கொற்றத்தின் திறங்கொண்டோ பாராட்டினாரல்லர்; அவன்பால் அமைந்திருந்த, இளிவரின் வாழாத மானம் உடைமையும், புணர்ச்சியும், பழகுதலும் இன்றி, உணர்ச்சியொன்றிய நட்புடைமையும் கண்டே பாராட்டியுள்ளனர்; ஆதலின் அப்புலவர் பாராட்டும் பாராட்டு உண்மைப் பாராட்டாம்; புலவர்தம் உண்மைப் பாராட்டைப்பெறும் உயர் புகழ் கொண்டவன் கோப்பெருஞ் சோழன் ஒருவனே.

பழந்தமிழ் அரசர்கள் பெறாத மற்றொரு சிறப்பும் அவன்பால் உண்டு. ஓர் அரசன் உயிர் துறந்தான்; அவன்

பிரிவினைப்பொருத புலவர் பலர், அவனைத் தொடர்ந்து தம்தம் உயிரையும் துறந்தனர் என்று உலகோர்போற்ற வாழ்ந்த அரசன் கோப்பெருஞ்சோழன் ஒருவனே; பாரியின் பிரிவாற்ருது வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தார் கபிலர் என்ற வரலாற்றினைத் தமிழுலகம் அறியும்; ஆனால் பாரியின் பிரிவாற்ருது உயிர்துறந்தவர் கபிலர் ஒருவரே; கோப்பெருஞ்சோழன் பிரிவினைப் பொருது உயிர் துறந்த புலவர் பலராவர்; இந்தச் சிறப்பு, அக்கால அரசர் எவர்க்கும் கிடைக்காத பெருஞ் சிறப்பன்றே?

உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு உலகோர் போற்ற நாடாண்ட சோழ அரசர்களுள் கோப்பெருஞ்சோழனும் ஒருவன். கோப்பெருஞ்சோழனைப் பாடிய புலவர் பலர்; அவர்களுள் எவரும் அவன் அரசியல்வாழ்வு பற்றிய எதையும் கூறினரல்லர்; ஒரு புலவனாய் அவன் பாடிய பாக்கள் ஏழு; அவற்றுள் எதுவும் அவன் அரசியல்பற்றிய குறிப்பு எதையும் கொண்டிலது; அவன் பாக்களும், அவனைப் பாடிய புலவர் பாக்களும், நண்பனாய்ப் பழகற்குரிய நல்லோன், மானம் இழந்தபின் வாழா மாண்புடையான் என்று அவன் பண்புடைமைகளையே பாராட்டுகின்றன.

கோப்பெருஞ்சோழன் நண்பர்கள்பால் கொண்டிருக்கும் பெருமதிப்பு அவன் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடற்கண் தோன்றி விளங்குகிறது; தலைமகள் ஒருத்திபால் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த கவலையால் உடல் நலம் கெட்டானொரு தலைமகன், தன் உடல்நலக்கேடு குறித்துவினவிய தன் நண்பனை, "என் நண்ப! இளைஞர்கள் இன்புறுதற்குக் காரணமான நட்புக்குணமுடையோய்! அறிவுடையார் தம் அன்புடைத் தோழ!"

"எலுவ! சிறாஅர் ஏமுறு நண்ப!
புலவர் தோழ!" (குறுந்:கஉக)

என் விளித்தான் எனப் பாடிப் புலப்படுத்தினமை காண்க.

கோப்பெருஞ்சோழனின் திருந்திய பண்பாடுடைமையினை அவன் பாடிய மற்றொரு பாட்டு விளக்கி நிற்கிறது; பொருள் தேடுங்கால், அப்பொருள் பெறும்வழி அறநெறிப் பட்டதாக இருத்தல்வேண்டும்; பொருள் செய்வார் தம் உள்ளத்தில் நிலவவேண்டிய மக்கட் பண்புகளாகிய அன்பையும் அருளையும் அறவே ஒழித்துவிட்டு, பொருள் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொள்ளுதல் கூடாது; பொருள் வரும்வழி, அன்பு நெறியோடும், அருள் நெறியோடும் மாறுபடுதல் கூடாது;

"அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார்; புரள விடல்" (திருக்:எ௫௫)

எனக் கூறுவர் பெரியோர். இந்தப் பண்பாட்டுள்ளம் கோப்பெருஞ் சோழன்பாலும் குடிகொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். தலைவன் பொருள்வயின் பிரியக் கருதுகிறான் எனக் கூறினாள் தோழி; அதற்குத் தலைமகள் "தோழி! அருளையும் அன்பையும் அறவே மறந்துவிட்டுப் பொருள் வயின்பிரிதல் அற உள்ளம் உடையார்க்கு இயலாது; அத்தகைய உள்ள உரம் அவர்க்கு இராது; அருளும், அன்பும் அற்று உரம்பெற்ற உள்ளமுடையோர்க்கே அஃது இயலும்; தலைவர்க்கு அத்தகைய உள்ளஉரம் இராது என எண்ணுகின்றேன்; அவர்க்கு அத்தகைய உரம், ஆற்றல் உண்டாயின், அவர் அன்பும், அருளும் அற்றவராயின் பொருள்வயின் பிரிக" எனக் கூறினாள் எனக் கூறும் இக்கூற்றில் கோப்பெரும் சோழனார் தம் உள்ளம் தோன்றுதல் காண்க:

"அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோ ராயின்
உரவோர் உரவோ ராக" (குறுந்:௨௰)

இத்தகைய சிறந்த பண்பாடு உடையவனாகிய கோப் பெருஞ்சோழன், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார், பொத்தியார் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் போற்ற உறையூர்க்கண், நாடாண்டிருந்தனன். அப்போது பாண்டிநாட்டில் பிசிர் என்னும்

ஊரின்கண் ஆந்தையார் என்ற அறிஞர் பெருந்தகை ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார்; அல்லவை கடிந்து நல்லவை கண்டு நாடாளும் அரசனைக்கொண்டது அவர் நாடு; ஆன்று அவிந்து அடங்கிய சான்றோர் பலர் வாழும் வளமுடையது அவர் ஊர்; மனைமாட்சியிற் சிறந்த மனையாளையும், அறிவறிந்த மக்களையும், தாம் எண்ணுவதைக் குறிப்பால் அறிந்து முடிக்கவல்ல ஏவலர்களையும் பெற்றிருந்தார்; இத்தகு அமைதி வாழ்வு மேற்கொண்டிருந்த காரணத்தால் ஆண்டு பல ஆகியும், நரை திரைபெறாது நல்ல இளமைச் செவ்வி யுடையவராய் விளங்கினார். பிசிராந்தைபால் பொருந்திய இப்பண்புகள் கோப்பெருஞ்சோழனைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டன; அவரைத் தன் உயிர் நண்பராகக் கொண்டு போற்றினான்; "நண்பருட் சிறந்தாரவர்" எனப் பலர் அறியக் கூறலாயினன்; "அவர் தெற்கே மிகச் சேய்மைக்கண்ணதாகிய பாண்டிநாட்டுப் பிசிர் என்னும் ஊரில் இருப்பவராயினும், அவரே என் உயிரைப் பேணும் உயரிய நண்பராவர்; பிசிராந்தையார் பிறர் பெயரையும் பழித்தறியார்; எவரிடத்தும் இனியராய்ப் பழகும் பண்புடையார்; என் உயிரைப் பிணித்த உயர்ந்த நட்புடையார்; பொய் கூறுவதால் புகழுண்டாம் என்று கூறுவார் உளராயினும், அப்புகழை விரும்பிப் பொய்கூறி யறியார்; அத்தகு சிறந்த பண்பினராகிய அவர், தம் பெயரைக் கூறுங்கால், 'என்பெயர் கோப்பெருஞ்சோழன் என்பது' என என்பெயரையே தம் பெயராகக்கொண்டு கூறும் அத்துணை அன்பும், உரிமையும், என்பால் கொண்டவர்" என்று அவர் புகழ் பாடிக்கொண்டிருந்தனன்:

"தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும்
பிசிரோன் என்ப என்உயி ரோம்புநன்" (புறம்: ௨௧௫)

"இகழ்விலன், இனியன், யாத்த நண்பினன்,
புகழ்கெட வரூஉம் பொய்வேண் டலனே,
தன்பெயர் கிளக்குங்காலை 'என்பெயர்
பேதைச் சோழன்' என்னும் சிறந்த
காதற் கிழமையும் உடையன்." (புறம்: ௨௧௬)

கோப்பெருஞ் சோழனைப் போன்றே பிசிராந்தையாரும், கோப்பெருஞ் சோழன் புகழ்பாடுவதையே தம் பண்பாகக்கொண்டிருந்தார்; ஒருநாள் மாலைக்காலத்தே தெற்கிலிருந்து வடக்குநோக்கிப் பறந்து செல்லும் அன்னப் புட்கள் சிலவற்றைக் கண்டார்; அவை குமரியாற்றில் இரைதேர்ந்துண்டு இமயம் சென்று உறங்குவபோலும் என்று எண்ணினர்; அவ்வெண்ணத்தைத் தொடர்ந்து, இமயம் செல்லவாயின்; இடையில் உள்ள சோழ நாட்டைக் கடந்தன்றோ செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணினர்; உடனே, சோழநாட்டுத் தலைநகர் உறையூரும், ஆண்டிருக்கும் அரசன் பெருங்கோயிலும், அதில் இனிது உறையும் தம் நண்பன் கோப்பெருஞ் சோழனும் அவர் மனக்கண் முன்வந்து நின்றனர்; அக்காட்சியினைக் கண்ட ஆந்தையார், பறந்து செல்லும் சேவல் அன்னம் ஒன்றை விளித்து, "ஏ! அன்னச் சேவல்! நின்மனைவி நல்ல அணிபல அணிந்து அழகுற்றுத் தோன்றுவதை விரும்புவாயன்றே? அவ்வாறாயின், யான் கூறுவன கேள்; இமயம் நோக்கிச் செல்லும் வழியில் உறையூரில் என் நண்பன் கோப்பெருஞ் சோழன்பால் நேரே சென்று, 'நான் ஆந்தையர்பால் அன்புடையேன்' என்று கூறின், நின் அன்புடைய மனைவியணியுமாறு தன் அழகிய அணிகள் அத்தனையும் அளிப்பன்; அவனைக் கண்டு செல்கின்றனையா?" என்று பாடுவாராயினர்.

ஆந்தையார், இவ்வாறு எப்பொழுதும் 'கோப்பெருஞ் சோழன், கோப்பெருஞ்சோழன்' என்று கூறிக்கொண்டேயிருப்பதைக் கண்ட அவர் நண்பர்கள், "நின் கோப்பெருஞ் சோழன் யாவன்? அவனுறையும் இடம் யாது? அவன் இயல்புகள் யாவை?" என்றெல்லாம் கேட்கலாயினர்; அதற்கு அவர், "என் தலைவன் உறையூரை வாழ்விடமாகக் கொண்டவன்; கோப்பெருஞ் சோழன் எனும் பெயருடையான்; சிறந்த நண்பனாகிய பொத்தியார் என்ற புலவரோடு கூடி மகிழ்ந்துறையும் இயல்புடையான்" என்று விடைகூறும் வாய்பாட்டான் சோழன் புகழ்பாராட்டி வாழ்வாராயினர்.

'புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு' என்ப; குணங்களால் நிறைந்த குன்றென விளங்கும் கோப்பெருஞ் சோழற்குப் பிறந்த மக்கள், தகாவொழுக்கம் மேற்கொண்டு மாண்பில ராயினர்; தங்கள் தந்தையார் இருக்கும்போதே தாம் நாடாளவேண்டும் என்ற பேராசையுடையராயினர்; மக்கள் மாண்பிலாதல் அறிந்த கோப்பெருஞ் சோழன் அவர் விருப்பத்திற்கு இசையானாயினன்: அதனால் வெகுண்ட அவன் மக்கள், அவனைப் போரிடை வென்று நாடாள எண்ணினர்; அவர்கள்பால் ஆட்சியைத் தரின் அந்நாட்டு மக்கள் அல்லல் பல அடைவரே! என அந்நாட்டு மக்கள் பால் கொண்ட நல்லெண்ணம், தன் மக்களை வென்று ஒழிக்கத் துணிந்தது; படையோடு வந்து நிற்கும் தன் மக்கள்மீது போர்தொடுத்து எழலாயினன்.

கோப்பெருஞ் சோழன் கொண்ட முடிவு நன்றேயாயினும், மக்களையே பகைவராக் கொண்டான் என்ற பழிச் சொல் எழுமே என அஞ்சிய அவன் புலவ நண்பர்களுள் ஒருவராகிய புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார், கோப்பெருஞ் சோழனை அணுகி, "வேந்தர் வேந்தே! நின்னோடு பகை கொண்டு போரிட வந்து நிற்கும் அவர்கள், நின் குலப் பகைவராகிய பாண்டியரோ அன்றிச் சேரரோ அல்லர்; அவரை வென்று புறங்காண வந்திருக்கும் நீயும், அவர்கள் குலப்பகைவர் குலத்துத் தோன்றினவன் அல்லை; அவர் உன் மக்கள்; நீ அவர் தந்தை; இவ்வுலகில் நின் புகழ் நிற்கச், சிறந்த; வீட்டுலகம் சென்றபின், இந்நாடாட்சிக்குரிய வர் அவரேயன்றோ? இந்த நியதியை நீ நன்கு அறி வாயன்றோ? அது நிற்க; நீங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் இப் போரில், நின்னோடு பொரவந்திருக்கும் நின் மக்கள் தோற்று இறந்து விடுகின்றனர் என்றே கொள்வோம்; பின்னர், நின் ஆட்சிச்செல்வத்தை எவர்பால் தருவை? அவ்வாறின்றி, இப்போரில் நீ நின் மக்களுக்குத் தோற்று இறந்து விடுகின்றனை என்றால், அதனால் நினக் குண்டாம் பழியின் பெருமையினை உணர்ந்துபார்; எவ் வாறு நோக்கினும், இப்போர் மேற்கோடல் நினக்குப்

பொருந்துவதன்று,'' என்று நயம்படக் கூறினர்; புலவர் தம் அறிவுரை கேட்ட அரசன் போரொழித்து மீண்டான்.

மக்கள் செயலால் மன்னன் மனம் குன்றினன், 'மானம் இழந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே' என்று எண்ணினன்; சோழன்பால் அவன் மக்களே படை கொண்டு வென்றனர் என்ற பழிச்சொல் ஏனைப் பகை வேந்தர்களாகிய சேர, பாண்டியர் செவி புகுமுன்னரே உலக வாழ்வினின்றும் விடைபெற்றுக்கொள்ள விரும்பினன்; வடக்கிருந்து உயிர்துறக்கத் துணிந்தான்; தன் உள்ளக்கருத்தினைத் தன் புலவ நண்பர்களுக்கு உணர்த்த விரும்பி, அவர்களை அன்புடன் அழைத்து, "அறிவுடைப் பெரியீர்! யானைவேட்டை மேற்கொண்டு சென்றவன், தன் வேட்டம் வாய்க்க, யானையோடு வருதலையும், சிறு பறவை வேட்டைமேற்கொண்டு சென்றோன், பறவை எதுவும் கிடைக்கப்பெறாமல் வறிதே மீள்வதையும் உலகில் காண்கிறோம்; உள்ளுவ எல்லாம் உயர்வுடையவே உள்ளும் நல்லோர்க்கு ஆகூழ் உண்டாயின், அவர் உம்பர் உலகம் புக்கு அவ்வுலக இன்பத்தை நுகர்தலும், அவ்வும்பர் உலகத்தினும் மேலாம் வீட்டுலகடைந்து பிறவாப் பெருநெறி அடைதலும் உண்டு; அத்தகைய பேரின்பநிலை உறாதுபோயினும், உலகுள்ளளவும் நிற்கும் உயர்ந்த புகழ் பெறுதல் உறுதி. ஆகவே, நல்வினையினை எண்ணிய போதே செய்வர் அறிவுடையோர்; அறிவில்லாதவரே, நல்வினை செய்யவேண்டுமா? செய்வதாயின் இன்றே செய்யவேண்டுமா? இன்னும் சின்னாட்கழித்துச் செய்தலாகாதா? நல்வினை சிறிதுசெய்தால் போதாதா? செய்வன எல்லாம் நல்வினையாகவே இருத்தல்வேண்டுமா? என்றெல்லாம் ஐயப்பாடுற்று அவற்றில் தெளிவேதும் பெறமாட்டாமல் வருந்துவர்; யான் அத்தகைய தெளிவிலா அறிவுடையே னல்லேன்; ஆகவே வடக்கிருந்து உயிர் விடலாம் நல்வினையினை இன்றே மேற்கொள்ளத் துணிந்துவிட்டேன்,'' என்று கூறினன்.

"செய்குவம் கொல்லோ நல்வினை? எனவே
ஐயம் அரூஉர் கசடீண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில் லோரே;
யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே;
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே;
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத்து உயர்ந்திசி னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் உண்டெனின்
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும்;
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சி இல்லெனின்
மாறிப் பிறப்பின் இன்மையும் கூடும்;
மாறிப் பிறவா ராயினும், இமயத்துக்
கோடுயர்ந் தன்ன தம்மிசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல்தவத் தலையே" (புறம்:உகச)

புலவர்கள் அரசன் உள்ளம் உணர்ந்தவராதலின், அவன் விருப்பத்திற்குத் தடையாக ஏதும் சொல்லினு ரல்லர்; மாறாக, அவன் ஆற்றும் நல்வினையினைத் தாமும் ஆற்றி, அவன் செல்வுழிச்செல்ல வேண்டும் என்ற விருப்பின ராய், அவனோடு வடக்கிருக்கத் தாமும் துணிந்தார்; காவிரி யாற்றின் இடையே அமைந்தவோர் ஆற்றிடைக்குறையின் கண் வடக்கிருப்பார் அனைவர்க்கும் இடம் செய்வாராயினர்; அந்நிலையில் கோப்பெருஞ் சோழன், தன் இடத்தை அடுத்துப் பிசிராந்தையார்க்கு இடம் ஒதுக்குமாறு பணித் தனன்; அவன் கூறுவனகேட்ட ஆண்டிருந்த புலவர்கள், "அரசே! ஆந்தையார் நின்பெயரும் புகழும் கேட்டவரே அல்லால், நின்னைக் கண்டு பழகியவரல்லர்; மேலும், நின்னை அறிந்து இத்தனை ஆண்டுகள் ஆகியும் ஒருமுறையேனும் கண்டு வந்தவரல்லர்; மேலும் அவர் உள்ள இடமோ மிக மிகச் சேய்மைக்கண் உளது; ஆகவே, நின்செயல் அறிந்து இப்போது வந்து நின்னோடு வடக்கிருத்தல் இயலாது; ஆதலின் அவருக்கு இடம் ஒழிப்பது வீண் அன்றோ?" என்றனர்.

அவர் கூறுவனகேட்ட சோழன், "புலவர் பெரு மக்களே! வருவாரா அவர்? என்று ஐயம் கொள்ளன்மின்;

அவர் மிகச் சேயநாட்டினர்தாம்: என்றாலும் வருவர்: கெட்டகாலை விட்டனர் என்ற பழிச்சொல் நாணும் பண்பினரவர்; ஆகவே, நான் அரசாள் காலத்து வாராது போயினும், அரசிழந்து உயிர்துறக்க நிற்கும் இக்காலத்தில் அவர் வாராதிரார்; அவர் உறுதியாக வருவார்; அவர்க்கும் இடம் ஒதுக்குக" என்றனன்;

"கேட்டல் மாத்திரை யல்லது, யாவதும்
காண்டல் இல்லாது யாண்டுபல கழிய
வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினும்
அரிதே தோன்றல்; அதற்பட ஒழுகல் என்று
ஐயம் கொள்ளன்மின் ஆர்அறி வாளீர்!
....
இன்னதோர் காலை நில்லலன்;
இன்னே வருகுவன்; ஒழிக்க அவற்கு இடமே"
(புறம்: உகசு)

"செல்வக்காலை நிற்பினும்
அல்லற்காலை நில்லலன் மன்னே." (புறம்: உகரு)

கோப்பெருஞ்சோழனும், புலவர்களும் வடக்கிருந்து நோற்கத் தொடங்கிய சின்னாட்களுக்கெல்லாம், அவன் கூறியவாறே, ஆந்தையார் ஆண்டு ஓடோடியும் வந்து, அவன் செயலறிந்து, அவன் அருகே தனக்கு ஒதுக்கிய இடத்தே இருந்து தாமும் வடக்கிருப்பாராயினர்; 'வருவன்' என்று கூறிய அரசனின் சொல்லாற்றலும், அவன் சொல் பழுதாகாவண்ணம் ஆண்டுவந்து சேர்ந்த ஆந்தையாரின் செயலும் ஆண்டிருந்தார் அனைவருக்கும் வியப்பினை அளித்தன; "நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே" என்று வியந்து பாராட்டினர் புலவரெல்லாம். வடக்கிருந்த வேந்தனும், புலவர்களும், சின்னாட்களுக்கெல்லாம் பொன்றும் உடல் அழியப் பொன்றாப் புகழ்பெற்றுச் சிறந்தனர்.

"மகப்பெறும் நிலையில் உள்ள நின் மனைவியாரை விட்டு என்னோடு வடக்கிருத்தல் கூடாது," எனக் கோப்பெருஞ்சோழனால் தடைவிதிக்கப்பெற்ற பொத்தியார்,

இறந்த அரசனையும், புலவர்களையும் நினைந்து நினைந்து புலம்பிப் போற்றிக்கொண்டே சின்னாட்கள் வாழ்ந்து, மனைவி மகப் பெற்றவுடனே, அவ்வாற்றிடைக்குறை யடைந்து சோழன் வடக்கிருந்து உயிர்துறந்த இடத்திற்கு அணித்தே தாமும் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தார்.

அரசனாய், அறிவுடைப்புலவனாய், மானம் நிறை மகனாய் வாழ்ந்த கோப்பெருஞ் சோழன், நண்பர் உலகிற் கோர் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கினான்; உள்ளம் ஒத்தவர் களிடையே நட்புத் தோன்றி வளர்தற்கு, ஒரு நாட்டிற் பிறந்து, ஓர் ஊரில் வாழ்ந்து புணர்ச்சியும் பழகுதலும் வேண்டுவதில்லை என்ற உண்மையினை விளக்குவதற்கு ஏற்றதோர் எடுத்துக்காட்டாக, நம் சோழர் பெருந்தகைக் கும், அவர் ஆருயிர் நண்பர் பிசிராந்தையார்க்கும் இடையே தோன்றி வளர்ந்த நட்பையே மேற்கொள்வர்.

"புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா; உணர்ச்சிதான்
நட்பாம் கிழமை தரும்" (திருக்:எஅரு)

என்ற குறட்பாவிற்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் பரிமே லழகர், (புணர்ச்சி, பழகுதல் ஆகிய) "இவ்விரண்டு மின்றிக் கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் போல உணர்ச்சி யொப்பின் அதுவே உடனுயிர் நீங்கு முரிமைத்தாய நட்பினைப் பயக்கு மென்பதாம்," எனக் கூறுவதும் காண்க.

கஉ. நலங்கிள்ளி

திருமாவளவனால் ஆக்கப்பெற்று, மணிமேகலை கூறும் கிள்ளிவளவன் காலத்தே அழிவுற்ற புகார்ப்பெருநகரை, அஃது அழிவுறுதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்குமுன், தலைநக ராகக் கொண்டு சோணாடாண்ட அரசர்களுள் சிறந்தோன், நலங்கிள்ளி எனும் நல்லோனாவன். அவன் நாடு, கலம் செல்லலாம் தகுதிமிக்க பேராறு ஒன்று கடலோடு கலக் கும் ஓர் இடத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டது என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்பார் கூறியுள்ளார்; பாயை மாற்றாமலும், ஏற்றிய பாரத்தைக் குறைக்காமலும் ஆற்று முகத்தே புகவல்ல பெரிய மரக்கலங்கள் தந்த கடற்செல்வம் கொண்ட நாடுடையோன்.

"கூம்பொடு மீப்பாய் களையாது
மிசைப்பரந் தோண்டாது புகாஅர்ப் புகுந்த
பெருங்கலம்...சொரியும் கடற்பஃறாரத்த நாடுகிழவோய்"

என்று அவர் கூறுவது காண்க.

ஆலத்தூர்கிழார், உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் கோவூர்கிழார் என்ற முப்பெரும் புலவர்கள் நலங்கிள்ளி யைப் பாராட்டியுள்ளனர்; இவர்களுள் ஆலத்தூர்கிழார், அவன் இறந்தபின்னரும் இருந்து பிரிவாற்றாது இரங்கிப் பாடியவராவர்; நலங்கிள்ளியின் பாக்களும், அவனைப் பாராட்டிய புலவர்கள் அளித்த பாக்களும் நலங்கிள்ளி யின் நற்பண்புகள் பலவற்றை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின் றன; புலவர்கள் மூவரும் நலங்கிள்ளியின் கொற்றம், கொடை, பிறபண்பு முதலாயின கண்டு பாராட்டி யுள்ளனர்.

உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், பகைவர் நாடு நோக்கிச் செல்லும் அவன் படை, வழியில் பனந்தோப்பு ஒன்றினூடே சென்றவழி, படையின் முன்வரிசையில் வரு வார் பனையின் நுங்கினை உண்பர்; படைவரிசையின் இடைப்பகுதி ஆண்டு வருங்கால், அப்பனை முற்றிப் பழுத்து

விடும் ஆதலின், அவ்விடைப்பகுதியில் வருவார் பனையின் பழத்தினை உண்பர்; படையின் ஈற்றுப்பகுதி ஆண்டு வருங் காலத்தில் பழங்காலமும் கழிய, கிழங்குக்காலம் வந்து விடும் ஆதலின், படையின் ஈற்றில் வருவார்க்குக் கிழங்கே கிடைக்கும்; அத்துணைப் பெரும்படை அவன்படை என அவன் படையின் பெருமையினையும், நலங்கிள்ளியின் பகைவேந்தர்கள், தம்மிடம் உள்ள, வெற்றிகண்டவழி ஊதும் வலம்புரிச் சங்கினை ஒலித்தால், அவ்வொலி கேட்டுப் பொறாது நலங்கிள்ளி, தம்மீது படையொடு வரினும் வருவன் என அஞ்சி அவன் வாழ்நாள்வரை, அவ்வலம் புரிச் சங்கினை ஒலிக்காது, தம் அரண்மனையின் ஒருபக்கத்தில் வறிதே தூக்கி வைத்திருந்தனர் என அவன் ஆற்றலையும் பாராட்டினர்:

"தலையோர் நுங்கின் தீஞ்சேறு மிசைய
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர் விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர"

"சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி கேட்குவன்கொல்என......
ஒருசிறைக் கொளீஇய திரிவாய் வலம்புரி." (புறம்: உ௨௫)

கோவூர்கிழார், சேர, பாண்டிய மன்னர்களின் இருகுடைகளும் பின்னேநிற்க, தன்குடை மட்டுமே உயர்ந்து முன்னே விளங்கவேண்டும் என்ற ஆர்வமுடைய நலங்கிள்ளி, எப்போதும் பாசறைக்கண் உறைதலையே விரும்புவன்; மனையினுள் மாழ்கியிருக்க விரும்பான்; அவன் படையைச் சேர்ந்த யானைகள், பகைவர் மதில்களை அழிப்பதையே விரும்புவதல்லது, அமைதியாயிருக்க விரும்பா; அவன் படைமறவர், பகைவர் நாடு, இடையில் காடும் மலையும் கிடக்க மிகச் சேய்மைக்கண் உளது; ஆண்டு எவ்வாறு செல்வேம் எனத் தயங்காது, போர் என்றவுடனே பூரிக்கும் தோளினராவர்; இதனால் நலங்கிள்ளியால் தங்களுக்கு எந்த நேரத்தில் கேடுண்டாமோ என்ற அச்சத்தால் வடநாட்டரசுகள் சிறிதும் கண் உறங்கா; நலங்கிள்ளி, சேரர்க்குரிய வஞ்சியையும், பாண்டியர்க்குரிய மதுரையை

யும் கைப்பற்றிப் பாணர்க்குப் பரிசளிக்கும் பேராற்றலன்; பாண்டி நாட்டின்கண் இருந்த ஏழு அரண்களை அழித்து, அவற்றின் வாயிற்கதவுகளில் தன் வெற்றிக்குறிகுறியாகப் புலி பொறித்தான் என்று பாராட்டியுள்ளனர்.

நலங்கிள்ளியின் கொற்றத்தை இவ்வாறு பொதுநிலையில் பாராட்டிய புலவர்கள், சேர நாட்டிலும், பாண்டி நாட்டிலும், வடபுலத்திலும் இவன் பகையாய் வாழ்ந்தோர் யாவர் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்திலரல்லர்; சோழ நாட்டில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப் போர்பற்றிய வரலாறு மட்டும் சிறிது விரிவாக உணர்த்தப்பட்டுளது; நலங்கிள்ளிக்கும், அவன் தாயத்தாராகிய உறையூர் நெடுங்கிள்ளிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போர்களைப் புலவர் கோவூர் கிழார் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். நலங்கிள்ளிக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் இடையில் ஏனோ பகை வளர்ந்து விட்டது; நலங்கிள்ளிபால் பரிசில்பெற்றுத் தன்பாலும் பரிசில்பெறும் எண்ணங்கொண்டு தன் தலைநகராம் உறையூர் வந்த இளந்தத்தன் என்ற புலவனை, அவன் தன் பகைவன் ஊரினின்றும் வந்துளான் என்ற காரணத்தினாலேயே பகைவன் ஒற்றன் எனக்கொண்டு கொல்லப் புகுந்தான் எனில் அவ்விருவர்க்கும் இடையில் இருந்த பகைக் கொடுமையினை என்னென்பது? நெடுங்கிள்ளி ஆவூர்க் கோட்டையினுள் உளன் என அறிந்து அதை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றிய நலங்கிள்ளி, அவன் உறையூர்க் கோட்டையினுள் ஒளிந்துகொண்டதறிந்து ஆண்டும் விடாது சென்று முற்றினான் என்ற வரலாற்றினைக் கோவூர்கிழார் அறிவிப்பர்.

வெற்றிமிகு வேந்தனாய் விளங்கிய நலங்கிள்ளி, கொடைச் சிறப்புமிக்க கொற்றவனாகவும் விளங்கினான்; தன் கண் வந்து இரந்து பொருள் பெற்றோர், மீண்டும் மற்றொரு தலைவனைத் தேடிச்சென்று இரக்க வேண்டிய நிலை உண்டாகாவாறு மிக்கபொருள் அளிக்கும் கொடைக்குணமுடையவன்.

"பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன்." (புறம்: ௬௮)

அவன், பகைவராம் அரசர்களை அழிக்கும் ஆற்றல் மட்டும் உடையவனல்லன்; பாணரையும் புலவரையும் துன்புறுத்தும் பசியாகிய பகையினையும் அழிக்கவல்ல ஆற்றலுடையவன்;

"தன்பகை கடிதல் அன்றியும், சேர்ந்தோர்
பசிப்பகை கடிதலும் வல்லன்" (புறம்: ௨௦௦)

அவன்பால் பரிசில் பெறும் பாணரும் கூத்தரும், 'நலங்கிள்ளிபால் அன்புடையராய நாங்கள், அவன் நாள் பல பெற்றுவாழ்க என அவனைப் பாடுவமேயன்றி, பிற அரசர் எவரையும் பாடேம்; பிறரைப் பாடிப் பிழைக்க வேண்டிய இழிநிலை உடையரல்லேம்' என இறுமாந்திருத்தற்காம் பெருங்கொடையாளன்:

"நலங்கிள்ளி நசைப் பொருநரேம்
பிறர்ப்பாடிப் பெறல் வேண்டேம்
அவற்பாடுதும் அவன்தாள் வாழிய என" (புறம்: ௩௮௨)

என அவன் கொடைச் சிறப்பினைப் பாராட்டும் புலவர் பாக்கள் பலவாம்.

கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்த நலங்கிள்ளி பால் அமைந்துள்ள நற்பண்புகள் பலவாம். உலகத்தா ரெல்லாம் உறங்கும் இரவின் கடைப்பகுதியாகிய விடியற் காலத்திலும் உறங்காதிருந்து உலகாளுதற்காம் வழி வகைகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பன் என அவன் நாடாளும் நற்பண்பு தோன்ற ஒரு புலவர் பாராட்டியுள்ளார்:

"கடைத் தோன்றிய கடைக்கங்குலாற்
பலர் துஞ்சவும் தான் துஞ்சான்
உலகுகாக்கும் உயர் கொள்கைக்
கேட்டோன் எந்தை." (புறம்: ௨௦௦)

பணியுமாம் என்றும் பெருமை; பெருமை பெருமிதம் இன்மை; நல்லார்கண் தோன்றும் அடக்கம் என்றெல்லாம் கூறுவர் பெரியோர்! நலங்கிள்ளி புலவர் பாடும் புகழ்சால் குணம் பல கொண்டோன்; அவன் கொற்றத்தின் சிறப்பும்,

கொடையின் திறமும் அக்கால அரசர் எவர்பாலும் காணு அளவு பெரியனவாம்; என்றாலும் நலங்கிள்ளியை நோக்கு வார்க்கு, அவன்பால் அத்துணைச் சிறப்பியல்புகள் உள என்பது புலனாகாது; அவை தன்பால் இருப்பது கண்டு செருக்கித் திரியும் செம்மையற்றவனல்லன்; அத்துணைச் சிறப்புக் குணங்கள் இருப்பினும், அவை யாதும் இல்லா தான்போல் அடங்கி நிற்பன்; இந்த நற்குணத்தைப் புலவர் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், "ஞாயிறு முதலாம் இயற்கைப் பொருள்களின் இயல்புகளை உள்ளவாறு உணர வல்ல பேரறிவாளராலும் அறிந்துகொள்ள இயலாவாறு நின் நற்பண்புகளை அடக்கிக் கொண்டுள்ளனையே; நின்னைப் பாட விரும்பும் புலவர்கள் நின்னை எவ்வாறு பாட வல்லுந ராவர்?" எனப் பாராட்டினர்.

நலங்கிள்ளி அறிவுடைப் பெருமக்கள் கூறும் அறி வுரை கேட்டு அறநெறி நிற்பவனாவன்; அவன்பால் அப் பண்புடைமை இருப்பதினாலேயே உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், அவ்விடம் சென்று, பொருள் பெற்றதன் பயன் பிறர்க்கு ஈத்து அருட்செயல் புரிதலாம்; அஃது ஆற்றாதான் செல்வம் பயனற்றதாம் என்பன போன்ற அறிவுரைகளையும், நாடோறும் அவ்வன் மேற்கொள்ள வேண்டிய கடமைகளையும் எடுத்துரைப்பாராயினர்.

நலங்கிள்ளியைப் பாடிய புலவர் வாயிலாக அறிந்த அவன் பண்பும் பெருமையும் இவை; அவன் பாடிய பாக்கள் இரண்டும், அவன் உள்ளத்தின் உயர்வையும், புலமையின் சிறப்பையும் மேலும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

"என் அரசைப் பெறவேண்டி நிற்கும் என் பகை யரசன் மெல்லவந்து என் அடிபணிந்து, 'நின் அரசுரிமை யினைத் தந்தருள்க' என்று இரந்து நிற்பனாயின், அவற்கு இவ்வரசையே யன்றி என் உயிரையும் தருவன்; அவ்ன், தூங்கும் புலியைக் காலால் இடறிய குருடனைப்போல, ஆற்றல் மிக்க என் அமைச்சர், படைத்தலைவர் முதலாயி னோரை மதியாது, என் உள்ளத்தின் ஊக்கத்தையும் இகழ்வ

ஞயின், அவன் அழிந்து ஒழியாமல் பிழைத்துப் போதல் அரிதினும் அரிது; அன்றேன், யானையின் காலால் மிதியுண்ட மூங்கில் முளையைப்போல் அழியுமாறு, அவன் நாடு சென்று வெற்றி கொள்ளேனாயின், அன்பின் விழையாது பொருள் விழையும் பரத்தையர் தொடர்புகொண்ட பழியுடையேனாகுக ;''

''மெல்ல வந்து, என் நல்லடி பொருந்தி,
'ஈ' என இரக்குவ ராயின், சீருடை
முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்;
இன்னுயி ராயினும் கொடுக்குவன் இந்நிலத்து;
ஆற்ற லுடையோர் ஆற்றல் போற்றாது என்
உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் தெள்ளிதின்
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே; மைந்துடைக்
கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட
வன்திணி நீண்முளை போலச் சென்றவண்
வருந்தப் பொரேஎ னாயின், பொருந்திய
தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்
ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகஎன் தாரே'' (புறம்: எஉ)

என்ற பாடற் பொருளும், "தம் குடியிற் பிறந்த முன்னோரும், முன்னோர்க்கு முன்னோரும் இறந்தாராக, முறைப்படி வந்த அரசுரிமையைப் பெற்றான் ஒருவன், இத்தகைய பேரரசைப் பெற்றோம் என்ற செருக்கால், தம் குடிகள் பால் இறை வேண்டி இரந்து நிற்கும் இழியரசு உடையனாயின், அத்தகையானுக்கு, அவ்வரசுரிமை பெரும் பாரமாய்த் துன்பம் தரும்; அவ்வரசுரிமையைப், பெரும் போர் கண்டும் கலங்காப் பேருள்ள முடையோனொருவன் பெறின், அது அவனுக்குக் கோடையில் உலர்ந்து ஒடிந்து வீழ்ந்த சிறு சுள்ளியைப்போல் மிக மிக எளிதாம்:''

''மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்தெனப்
பால் தரவந்த பழவிறல் தாயம்
எய்தின மாயின் எய்தினம் சிறப்பு எனக்

குடிபுரவு இரக்கும் கூரி லாண்மைச்
சிறியோன் பெறின், அது சிறந்தன்று மன்னே ;
மண்டமர்ப் பரிக்கும் மதனுடை நோன்தாள்
விழுமியோன் பெறுகுவ னாயின், ஆழ்நீர்
அறுகய மருங்கில் சிறுகோல் வெண்கிடை
என்றூழ் வாடுவறல் போல, நன்றும்
நொய்தா லம்ம தானே ; மையற்று
விசும்புற வோங்கிய வெண்குடை
முரசுகெழு வேந்தர் அரசுகெழு திருவே'' (புறம் : எரு)

என்ற பாடற் பொருளும், நலங்கிள்ளி, இரப்போர்க்கு உயிரும் கொடுக்கும் உயர் கொடையாளன் ; இகழ்ந் தோரை எளிதில் அழிக்கவல்ல ஆற்றலன் ; பரத்தையர் ஒழுக்கம் பேணாப் பண்புடையான் ; குடிபுரவு இரக்கும் குறையரசு அறியான் ; மண்டமர் கடக்கும் மதனுடை யான் என அவன் பண்பு பாராட்டுதல் காண்க. இப்பாக் களில், ஆற்றல் அறியாது எதிர்த்தானுக்குத் தூங்கும் புலியினை இடறிய குருடனையும், அத்தகையான் நலங்கிள்ளி படையால் பாழாவதற்கு யானையின் காலால் மிதியுண்ட மூங்கில்முளை அழிவதையும் உவமை கூறிய நலங்கிள்ளியின் புலமைச் சிறப்பினையும் கண்டு பாராட்டுவோமாக.

கரு. நல்லுருத்திரன்

உழவர் உழுது பயிர்செய்தாராக, விளைந்து முற்றி வளைந்த கதிர்களை அவ்வுழவர் அறியாவண்ணம், சிறுகச் சிறுக, கொண்டுசென்று தன் வளையினுள்ளே சேர்த்து வைக்கும் இயல்புடையது எலி; தன் பெரும் பசியைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டி, கொழுத்த பன்றியொன்றை அடித்தக்கால், அது தனக்கு இடப்பக்கத்தே வீழ்ந்தது கண்டு, தன் பசியின் கொடுமையினையும் பாராது, இடப் பக்கத்தே வீழ்ந்ததனை உண்ணாத தன் உறுதியே முன்நிற்க, அதை உண்ணாது விட்டுச்சென்று, மறுநாள் முழையி னின்றும் வெளிப்போந்து, பெரிய ஆண்யானை யொன்றை அடித்து வலப்பக்கத்தே வீழ்த்தித் தன் பசியாறும் பண் புடையது புலி. எலியொத்த இழிவுள்ளம் உற்றாரும், புலி நிகர் பேருள்ளம் பெற்றாருமாய இருவகையினர், மக்களி லும் வாழக் காண்கிறோம். எலியொத்தவர் தம் தோள்வலி கொண்டு உழைத்துப் பெறாது, பிறர் உழைத்துச் சேர்த்த பொருளை, அவர் அறியாவண்ணம் சிறிது சிறிதாகக் கைப் பற்றி, அதையும் ஆர உண்டு மகிழாமல், உண்ணாதே சேர்த்துவைக்கும் சிறு செயலினராவர்; புலி நிகர் மாந்தர்,

> "ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்யற்க
> சான்றோர் பழிக்கும் வினை" (திருக்: கூருகூ)

என்ற உயர்நோக்குடையராய்த், தம் புகழ்கெட வரும் செல்வம், பெருஞ் செல்வமேயாயினும், அதைப் பொரு ளென மதியாப் பேருள்ளம் உடையவராவர். இவ்விரு வகை மக்களுள், முன்னையோர் உள்ள உயர்வு அற்றவர்; அத்தகையார் பெரும்பொருளின ராயினும் அவரோடு நட்புக்கொள்வதை அறிவுடையோர் விரும்பார்; விரும்பு தல்கூடாது;

> "பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர்
> கழிநல் குரவே தலை" (திருக்: கூருஎ)

என்பவாகலின், பின்னையோர் நட்பினையே சான்றோர் பெரிதும் பேணி வரவேற்பர்; இந்த அரிய உண்மையினை

அழகிய பாட்டின்வழியாக உலகிற்கு உணர்த்திய உயர் பெரும்புலவர் சோழன் நல்லுருத்திரனாவர்:

"விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி, வளைகதிர்
வல்சி கொண்டு அளைமல்க வைக்கும்
எலிமுயன் றனைய ராகி, உள்ளதம்
வளன்வலி யுறுக்கும் உளமி லாளரொடு
இயைந்த கேண்மை இல்லா கியரோ;
கடுங்கட் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென,
அன்றவண் உண்ணா தாகி, வழிநாள்
பெருமலை விடரகம் புலம்ப, வேட்டெழுந்து
இருங்களிற் றொருத்தல் நல்வளம் படுக்கும்
புலிபசித் தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து
உரனுடை யாளர் கேண்மையொடு
இயைந்த வைகல் உளவா கியரோ." (புறம்: ககo)

'கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலி' எனப் போற்றப்படும் கலித்தொகைக்கண், முல்லைத்திணை குறித்துவரும் கலிப் பாக்கள் பதினேழைப் பாடிய புலவரும் இச்சோழன் நல்லுருத்திரனே; என்பதல்லால் இவர் வரலாறுபற்றிய செய்திகள் எதையும் அறிந்துகொள்வதற்கில்லை.

காடும், காடுசார்ந்த நிலமுமாகிய முல்லை நிலத்தில் ஆடு, மாடு, எருமை முதலாயின காத்தலும், வரகுபோன்ற புன்செய்ப் பொருள்களைச் செய்தலும் ஆய தொழில் மேற்கொண்ட ஆயர்கள் தம் வாழ்க்கையினை வகுத்துரைப்பார் போல், அவ்வாயர்மகளிர் தம் கற்பு மாண்பினைக் காவியப் பொருளாக்கிப் பாடுவதே முல்லைத்திணையாம். முல்லைத் திணை பாடவந்த உருத்திரனார், மெல்லிணர்க் கொன்றை, மென்மலர்க் காயா, தண்ணறும் பிடவம், தவழ்கொடித் தளவம், புல்லிலைவெட்சி, குல்லை, குருந்து. கோடல் போன்ற மரம்பல செறிந்த முல்லைநிலக் காட்சியைக்காட்டி, ஆடுகாக்கும் புல்லினத்தாயரையும், மாடுகாக்கும் நல்லி னத்து ஆயரையும், எருமைகாக்கும் கோட்டினத்து ஆயரையும் அறிமுகம்செய்து, தந்தைநிரை மேய்ப்பன்;

அண்ணன் பயிர் செய்வன்; தாய் தினைகொய்வள்; மகள் நிரைமேய்க்கும் தந்தைக்குக் கறவைக்கலம் கொண்டு செல்வள்; புனத்துள மகனுக்கு உணவுகொண்டு செல்வள்; தினை அரிதாள் மேயும் கன்று காப்பள்;

"புனத்துளான் எந்தைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ?
இனத்துளான் என்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ?
தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்று மேய்க்கிற்பதோ?"
(கலி : க0அ : ருக - ருரு)

என்று அவ்வாயர் மேற்கொள் தொழில்கூறி,

"விரிநீ ருடுக்கை உலகம் பெறினும்
அருநெறி யாயர் மகளிர்க்கு
இருமணம் கூடுதல் இல்லியல் பன்று"
(கலி : ககச : கரு - உக)

"கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆயமகள்" (கலி : க0ரு : சுரு - சுச)

"ஓஒ இவள், பொருபுகல் நல்லேறு கொள்பவ ரல்லால்
திருமாமெய் தீண்டலர் என்று.........
சொல்லால் தரப்பட் டவள்" (கலி : க0உ : கூ - கஉ)

என்று பாடி, அவ்வாயர்மகளிரின் கற்பு நெறியின் திறம் வியந்து, அவர் கற்பு நிற்க, அவ்வாயர் மேற்கொள்ளும் ஏறுதழுவற் பெருவிழாவினை விரித்துரைப்பர்.

ஏறுதழுவல் இடையர் குலத்திற்கே உரிய ஒரு விழா; மகளைப்பெற்ற தந்தை, அவளை மணக்கவரும் ஆண்மகன் நெடிதுநாள் வாழ்ந்து காக்கும் திறனுடையனு எனத் தேர்ந்தே கொடுப்பன். அரசன், தன் மகளை மணக்க விரும்புவோன், அக்கால அரசர்களுள் சிறந்தோனுதல் வேண்டும்; அத்தகையோனே அவ்வரசர்களால் அழிவுருமல் நெடிதுநாள் வாழ்வன்; ஆகவே, அத்தகையானைத் தேர்தல்வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையனுய்த், தன் மகள் மணப்பருவம் எய்தியகாலை எல்லா அரசர்களையும் ஒருங்கே அழைத்து, இவ்வில்லை முறித்தார் இவளை மணப்பர்; இந்த இலக்கை எறிந்தார் இவளை மணப்பர் என்றெல்லாம் கூறி அவர்களுட் சிறந்தானைத் தேர்ந்தெடுப்பன்.

ஆயர் ஆடு, மாடு, எருமைகளோடு வாழ்பவர்; இவற்றுள் ஆனேறு மிகவும் ஆற்றலுடையது; ஆனேற்றை அடக்கி ஆள்வது அத்துணை எளிதன்று; அதனால் உயிர் துறந்தாரும் உளர்; ஆகவே மகளைப்பெற்ற ஆயன், எத்துணைக் கொடிய காளையையும் அடக்கியாளும் ஆற்றல் தன் மகளை மணப்போனுக்கு உண்டா என அறிந்தே மணம் செய்து தருவன்; அம்மணமகனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விழாவே, ஏறுதழுவல்.

மகள் பிறந்த அன்றே, தங்கள் மனையில்வளர் ஆனேற்றுக்கன்று ஒன்றைக் கட்டவிழ்த்துவிடுவர்; அவள் வளர, வளரக் காளையும் காட்டுட்புகுந்து விரும்பியாங்கு மேய்ந்து வளர்ந்துவரும். மகள் மணப்பருவம் எய்தினாள் என அறிந்தவுடனேயே காளையை அரிதிற்பற்றிக் கொணர்வர். இவ்வாறே, அவ்வூரில் மணப்பருவம் எய்திய மகளிர் ஒவ்வொருவருக்கும் விடப்பட்ட காளைகளையெல்லாம் கொணர்வர். ஊர்க்கோடியில் உள்ள பெருவெளியில் வேலி அமைத்துக் காளைகளை அதனுள்விடுவர்; மகளிர் அணிபல அணிந்துவந்து ஒருபால் நிற்பர்; மகளிரை மணக்க விரும்பும் ஆடவரும் ஆண்டு வந்து நிற்பர்; ஊர்த் தலைவன் முன்வந்து, ஒவ்வொரு பெண்ணையும் அவளுக்காக விடப்பட்ட காளையையும் முறையே காட்டி, இதை அடக்கியோன் இவளை மணப்பன்; இதை அடக்கியோன் இவளை மணப்பன் என்று கூறி அமைவன; உடனே காளைகளுக்குச் சினம் பிறக்குமாறு பறை முதலாயினவற்றை முழக்குவர்; பறையொலி கேட்டுச் சினந்து நிற்கும் அக்காளைகள். அந்நிலையில், இளைஞர்கள், ஏறுகள் நிற்கும் வேலியினுட்புகுந்து யார் யார், யார் யாரை மணக்க விரும்புகின்றனரோ, அவரவர்க்கென விடப்பட்ட காளைகளைத் தேர்ந்து போராடி அடக்கி ஆள்வர். இந்த முயற்சியில் இளைஞர்கள் பெரும்புண் பெறுதலும் உண்டு; சிலர் உயிரையும் இழப்பர்; இறுதியில் காளையை அடக்கிய காளைபோல்வானுக்கு மகளை மணம்செய்து கொடுப்பர். இது பழந்தமிழர் நாகரிகம்; இவ்விழா இன்றும், தைத்திங்கள் தொடக்கத்தே

தமிழ்நாட்டுச் சிற்றூர்தோறும் நிகழ்கிறது எனினும், அவ்விழா மேற்கொள்வதற்கு அடிப்படையாய காரணத்தை அவர் எவரும் அறியார்; அக்காரணத்திற்காகவும் அது மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை.

இவ் ஏறு தழுவலைப் புலவர் நல்லுருத்திரனார் பாடிய கலிப்பாக்கள் பலவும் நன்கு விளக்குகின்றன; நுண்பொறி வெள்ளை, பாணிறவெள்ளை, செம்மறுவெள்ளை, சுரிநெற்றிக் காரி, வெண்காற்காரி, வெண்காற் சேய் எனக் காளைகளை அறிமுகம் செய்யும் திறமும், நீறெடுப்பவை, நிலஞ்சாடு பவை, மாறேற்றுச் சிலைப்பவை, மண்டிப்பாய்பவை என அவற்றின் தொழில்களை அறிவிக்கும் முறையும்,

"ஒள்ளிழை வாருறு கூந்தல் துயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்;
ஏரி, வெரூஉப்பிணை மாஞோக்கின் நல்லாள் பெறாஉம் இக்
குரூஉக்கண் கொலையேறு கொள்வன்;
வரிக்குழை, வேயுறழ் மென்தோள் துயில் பெறாஉம், வெந்
சேஎய் சினன் அஞ்சான் சார்பவன்: என்றுங்கு [துப்பிற்
அறைவனர் நல்லாரை ஆயர் முறையினால்
நாண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோல் மிடைமிசைப்
பேணி இருந்தார் அணி" (முல்லைக்கலி : ௪.)

என ஆயர், மகளிரை அறிமுகம் செய்து அறிவிக்கும் முறையினைத் தெரிவிக்கும் திறமும் வியக்கத் தக்கனவாம். கலியின் நலமெலாம் காட்டின் ஏடு இடம் கொள்ளாது;

நல்லுருத்திரனார், இன்றைய இந்துசமயக் கடவுளர் பலரையும் அறிந்தவர், பாரதக் கதையினை நன்கு பயின்ற வர் என்பது அவர் பாக்களால் அறியக் கிடக்கிறது; சோழர் குலத்தே பிறந்த நம்புலவர், தமிழ் வளர்த்த பெருமை பாண்டியர்க்கே உரித்து என்ற கொள்கையால், பாண்டியரின் பெருமைகளைப் பலவாறு பாராட்டிப் போற்றி வாழ்த்துவர்;

மலிநிரை ஊர்ந்து தன்மண், கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வில்நீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்
தொல்லிசை நட்ட குடி. (கலி : : ௧0௪: ௩-௫.)

தன்னைக் கைப்பற்றத் தவறித் தன்முன் வீழ்ந்த ஆயர் இளைஞனை எதிர்த்து நில்லாது மீளும் கரிளைக்குப் போர்க் களத்தே வாள்பெற்றிருந்தும் வெற்றி கொள்ளாது தன் கையகப்பட்ட வீரனை, அவன்பால்மற மின்மை யுணர்ந்து, அவனைக் கொன்றொழிக்காது போகவிடும் பெருவீரனை உவமைகூறி,

"அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வேல் ஓச்சாக்
கழிதறு கண்மை" (புறப்பொருள் வெண்பா.)

யினைக் காதலிக்கும் தன் உள்ளத்துயர்வை உணர்த்தியுள்ளார் புலவர்.

"கோள் வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றும்காண்; மண்டமருள்
வாளகப் பட்டானை ஒவ்வா எனப் பெயரும்
மீளி மறவனும் போன்ம்." (கலி : ௧0௪ : ௬௭-௫0)

கச. மாவளத்தான்

மாவளத்தான், புலவனாய், புலவர்போற்றும் பெரு வீரனாய் விளங்கிய நலங்கிள்ளியின் தம்பியாம் தகுதியுடையோனாவன்; மாவளத்தானும் ஒரு புலவன்; அவன் புலவனாதல் மட்டுமேயன்றி, புலவர்களோடு கலந்து பழகும் பண்பும் உடையவன். ஒருகால், இவனும் புலவர் தாமற்பல் கண்ணனாரும் கூடி வட்டாடி மகிழ்ந்திருந்தனர்; வட்டுக்களில் ஒன்றைத் தாமற் பல்கண்ணனார் தம் கை மறைத்துவைத்துவிட்டது; அதுகண்டு வெகுண்ட மாவளத்தான், அவ்வரை அவ்வட்டியினாலேயே எறிந்தான்; வட்டெறிந்த வருத்தம் தாங்கமாட்டாப் புலவர், மாவளத்தானை நோக்கி, "சோழர்குடிவந்த நின்முன்னோர் எவரும் பார்ப்பார் வெறுக்கத்தக்கன செய்யார்; அக்குடிப் பிறந்தோனாகிய நீ, இக் கொடுமையினைச் செய்தனை;

"நலத்தின் கண் நாரின்மை தோன்றின், அவனைக்
குலத்தின்கண் ஐயப் படும்" (திருக் : கூ௫௭)

என்பர் பெரியோர்; ஆகவே, நின் பிறப்பையே ஐயுறுகின்றேன்" என்று கூறிப் பழித்தார்; புலவர் செய்தது தவறேயாயினும் அவர் உளம் நோவச்செய்த தன் செயல் கண்டு நாணிப் பெரிதும் வருந்துவனாயினன்;

"இன்னாச் செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்துவிடல்" (திருக் : ௩௧௪)

என்ற அறிவுரையினை அறிந்தவனைப்போல், தவறு தன்னுடையதாகவும், அதை மனத்துட் கொள்ளாது, தன் தவறு கண்டு வருந்தும் மாவளத்தான் செயல் புலவரை உளம் நடுங்கச் செய்தது; தவறு கண்டு நாணும் அவனை, "தவறு செய்தவன் நானாகவும், தவறுசெய்தவன் நீ போல் நாணும் பெருந்தகாய்! பிழைத்தாரைப் பொறுக்கும் பண்பு இக்குலத்து வந்தார்க்கு இயற்கையின் இயன்றதாம் எனத் தெளியக்காட்டிய நீ வாழிய பன்னாள்" என்று வாழ்த்தினர்:

"நின்யான் பிழைத்தது நோவாய், என்னினும்
நீபிழைத் தாய்போல் நனிநா ணினையே;
தம்மைப் பிழைத்தோர்ப் பொறுக்கும் செம்மல்,
இக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு எண்மை காணுமெனக்
காண்டகு மொய்ம்ப காட்டினை." (புறம்: ௪௩)

பேரரசன் தம்பியாய், பெரும்புலவர் நண்பனாய் பிழைபொறுக்கும் பண்புடையனாய், தன்தவறு கண்டு நாணும் நல்லோனாய் விளங்கும் மாவளத்தான் பாடிய பாட்டொன்று குறுந்தொகைக்கண் வந்துள்ளது.

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவன் என்று அறிந்து வருந்தும் தலைமகளைத் தேற்றும் தோழி, 'நம் தலைவர் நம்மை ஈண்டே விடுத்துத் தாம்மட்டுமே பிரிந்துசெல்லக் கருதினாராயின், அவர் நின் கண்களினின்று வடியும் நீர், நின் இழைவிளங்கும் மார்பினை நனைப்பதைக் கண்டிலர் என்றே எண்ணுகின்றேன்; கண்டால் அவர் செல்வாரல்லர்; அவர் அதைக் காண்பர்; ஆகவே அவர் செல்லார்" எனக் கூறியதாக அமைந்துள்ளது அச் செய்யுள்:

'தாமே செல்ப வாயிற் கானத்து
புலந்தேர் யானைக் கோட்டிடை யொழிந்த
சிறுவீ முல்லைக் கொம்பிற் றூஅய்
இதழழிந் தூறுங் கண்பனி மதரெழிற்
பூணக வனமுலை நனைத்தலும்
நாணார் கொல்லோ மாணிழை நமரே." (குறுந்: ௩௱௪௮)

கரு. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்

தமிழரசர் மூவருள், சேரரைக் குறிக்க, இரும்பொறை கோதை, குட்டுவன், ஆதன் முதலாய பெயர்கள் வழங்குவதைப் போலவும், சோழரைக் குறிக்க, கிள்ளி, சென்னி, வளவன் முதலாய பெயர்கள் வழங்குவதைப் போலவும், பாண்டியரைக் குறிக்க வழங்கும் பெயர்கள் செழியன், மாறன், வழுதி முதலாயினவாம்: ஆகவே, வழுதி என்ற பெயர் பூண்ட இவர், பாண்டியர் வழிவந்தவராவர். நிற்க, அண்டர் என்பது ஆயர் என்ற பொருளுடையது;

> "அண்டர் கயிறு அரி எருது,"
> "அண்டர் பல்லா பயந்த நெய்" (குறுந்: ககஎ, உக0)

என்ற தொடர்களைக் காண்க. ஆதலின், இவர் ஆயர் குலத்தவராவர் என்றும் கொள்ளலாம்;

> "தென்னவன்
> தொல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
> நல்லினத்து ஆயர்" (முல்லைக்கலி: ௪)

என்ற தொடர், பாண்டியர் குடியும், ஆயர் குடியும் பண்டு உறவுகொண்டிருந்தன என உணர்த்துவதும் காண்க.

தேனீக்கள் ஒலிக்கவும், கல் என்ற ஒலி எழவும் ஓடிவரும் அருவி, கீழே வளர்ந்து நிற்கும் சந்தன மரத்தின் மீது வீழ்ந்து, குளிரநனைக்கும் மலைச்சாரலில், குவளை மலர் பூத்து மணக்கும் சுனையில் பகல்போல் காயும் நிலாவொளியால், மலைமேல் நிற்கும் வேங்கையின் மலர்கள், புலிகளின் உடற்புள்ளிபோல் தோன்றுவது கண்டு அஞ்சி ஓடும் பெண்யானைகள் நிறைந்த மலைநாடு எனக் குறிஞ்சி நிலத்தினைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்:

> "பிரசப் பல்கிளை ஆர்ப்பக் கல்லென
> வரையிழி அருவி ஆரம் தீண்டித்

தண்ணென நனைக்கும் நளிமலைச் சிலம்பிற்
கண்ணென மலர்ந்த மாயிதழ்க் குவளைக்
கண்முகை நெடுஞ்சுனை.''

''வான்கண் விரிந்த பகன்மருள் நிலவிற்
சூரல் மிளைய சாரல் ஆராற்று
ஓங்கல் மிசைய வேங்கை ஒள்வீப்
புலிப்பொறி கடுப்பத் தோன்றலின், கயவாய்
இரும்பிடி இரியும் சோலை.'' (அகம்: ௨௨௮)

தலைவர் நம்மோடு சுனையாடி, பகலை இனிது கழித்து இரவில் தம் சிறுகுடி சேர்தலையே யான் விரும்புகின்றேன் எனத் தலைவி பகற்குறி நேர்தலையும் (அகம்: ௨௨௮), 'ஐய, தேரை மணல் மேட்டில் நிறுத்திவிட்டு, எம் சிறுநல்லூரில் இரவு தங்கிச் செல்லின் தவறுண்டோ' எனத் தோழி இரவுக்குறி நேர்தலையும் (குறு: ௩௪௫), விளக்கப் பாடியுள்ளார் புலவர்.

அரசனொருவனிடத்தில் அழகிற் சிறந்த மகளொருத்தி உளள் என அறிந்த அரசர்கள், அம்மகளை மணம் செய்து தருமாறு வேண்டுவர்; ஆனால், அவள் தந்தையும் அண்ணனும், அவ்வரசர்கள் எவரும் அவளுக்கு ஏற்றவராகார் என உணர்ந்து மணம் செய்துதர மறுப்பர்; அவர் மறுப்பதறிந்த அரசர்கள், அவள் நாட்டின்மீது படையொடுசென்று, அவள் பெற்றூர் உற்றூர்களையும், அவள் பிறந்த ஊரையும் அழித்து அவளைப் பெற முனைவர்; அவ்வாறு பகைத்து வந்தாரை, அவள் தந்தையும் தமரும் எதிர்த்து வென்று விரட்டுவர்; பழந்தமிழர்களிடையே கண்ட நாகரிகம் இது; தகவிலார்க்குத் தம்மகளைக் கொடுக்க மறுக்கும் தமிழன் உள்ளத்தின் விளைவால் விளையும் இந்நிகழ்ச்சியை, மகட்பாற் காஞ்சி எனப் பெயரிட்டுப், புலவர்கள் பாடிப் பாராட்டுவர். அத்தகைய மகட்பாற்காஞ்சித்துறை தழுவிய பாட்டொன்று பாடியுள்ளார் நம்புலவர் அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்.

பசிதீர் நிலை அறியும் அறிவுற்றுயல்லை ; ஆதலின் இன்னும் சிறிது உண் எனக் கூறி, மகள் வாயில் பால் வள்ளத்தை வைத்து உண்பிக்கும் அன்புடையாள் தாய் ; நிறையக் கற்றும், 'யான் கற்ற கல்வி அத்துணைப் பெரிதன்று' என்று கூறும் பண்பாடும், வல்லாண்மையும் உடையனாகிய உடன்பிறந்தான், வேலேந்திப் போரிடுவதில் வல்லன் ; ஆதலின், பகைவரோடு போரிட்டு அழிவார் அழியவும், அழியாது உயிர் பெற்றார், தம்மை வரவேற்றுப் பேணுவார் எவரையும் காணுமல் அழியவல்ல பெரிய கேட்டைத்தரும் இவள் நலன் என்ற அவர் பாட்டின் பொருளுணர்க :

"'பிறங்கிலை ; இனியுளபால்' என மடுத்தலின்
ஈன்ற தாயோ வேண்டாள் அல்லள் ;
'கல்வி என் ?' என்னும் வல்லாண் சிறுஅன்
ஒள்வேல் நல்லன் ; அதுவா யாகுதல்;
அழிந்தோர் அழிய, ஒழிந்தோர் ஒக்கல்
பேணுநர்ப் பெறுஅது விளியும்
புன்தலைப் பெரும்பாழ் செயும் இவள் நலனே."

(புறம் : ௩௪௬)

கசு. அறிவுடை நம்பி

அறிவுடை நம்பியின் பெயர், பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என ஏடுகளில் எழுதப்பட்டுள்ளமையால், அவன் பாண்டியர் வழிவந்தவன் என்பது புலனும். ஆடவரிற் சிறந்தானை நம்பி என்றலும், பெண்டிரிற் சிறந்தாளை நங்கை என்றலும் தமிழ்நூல் மரபாதலாலும், அறிவுடை என்ற அடைசொல் உண்மையாலும், நம்புலவர் ஆடவரிற் சிறந்தவர், அறிவால் நிறைந்தவர் என்று கொள்க. அறிவுடைநம்பி பாடிய பாக்கள் நான்கு; அவை, நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நான்கு நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற" (திருக் : சுக)

"இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமும் மறுவின்று எய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்" (அகம் : சுசு)

என்று கூறுவர் பெரியோர். இந்த உண்மையை உலகிற்கு உணர்த்தப் புகுந்த அறிவுடை நம்பி, "பலகோடி செல்வத்தை ஈட்டி, அச் செல்வத்துப் பயனும் பலரோடு இருந்து உண்ணும் உயர்வாழ்வு பெற்ற மிகப்பெரிய செல்வர்க்கும், மக்கட்பேறு அற்றவழி, வாழ்நாள் பயனுடையதாகாது வீணும் என்று கூறி, மெல்ல மெல்ல அடிவைத்துக் குறுகக் குறுக நடந்தும், சிறிய கைகளை நீட்டிக், கலத்துள் உணவைத் தரையிலிட்டும், அதைத் தாமே தோண்டிப் பிசைந்தும், வாயிலிட்டுக் கவ்வியும், இருகைகளையும் இட்டுத் துழாவியும், வாரி உடலெல்லாம் பூசிக் கொண்டும் பெற்றோர்க்கு இன்பம் தந்து, அவ்வின்பம் கண்டு மகிழும் அவர்தம் அறிவையும் மயக்கும் குழந்தைகளின் இன்பச் செயல்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

"படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும், இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி,
இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும்

நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத்தாம் வாழு நாளே.'' (புறம் : ௧அஅ)

பொருண்மொழிக் காஞ்சித்துறை தழுவிய இப் பாடல் ஒன்று நீங்க, ஏனைய மூன்று பாக்களும் அகத் திணைப் பொருள் கொண்டன; நற்றிணையில் வரும் நெய்தற்றிணைச் செய்யுள், வரையாது வந்தொழுகும் தலைவனை அடுத்து, "சேணும் எம்மொடு வந்த நாணும் விட்டோம்; அதனால் அலர் எழல் கண்டு வருந்தும் எம் நிலையினை நீ யுணர்ந்தனையல்லை'' என இடித்துக் கூறி வரைவு கடாவுகிறது. (நற் : 15.)

குறுந்தொகைக்கண் வந்துள்ள செய்யுள், 'தலைவியைப் பெறத் துணை செய்து அருள்' என்ற தலைமகன் வேண்டுகோட்கிணங்கிய தோழி, பலமுறை வேண்டியும் இசையாது நிற்கும் தலைமகளைக் கடுஞ்சொல் கூறி இசைவிக்க எண்ணி, "தோழி! இடையறுது வந்து இரந்து நிற்பதை ஒழுக்கமாகக்கொண்ட தலைமகன். சின்னாட்களாக ஈண்டு வருவதிலன்; வருதல் நன்றன்று என்ற முடிவினை அவனே மேற்கொண்டிரான்; அவன் வாராமைக்குக் காரணமாய செயல் எதையேனும் யான் செய்திருப்பேனோ என அஞ்சுகின்றேன்,'' என்று கூறித் தலைமகள் ஒப்புதலையும் பெற்றாள் எனக் கூறுகிறது. (குறு : 230)

அகநானூற்றுச் செய்யுள், வரையாது வந்துசெல்லும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, அவன் கேட்குமாறு தலைவியை நோக்கி, "தோழி! முற்றிய தினைக்கதிர்களை யாம் இன்னும் கொய்யத் தொடங்கவில்லை; ஆனால், புனத்தில் கதிர்களை இழந்த தாள்கள் பல நிற்பதைக் காண்கிறோம்; இக்கதிர்களையெல்லாம் கிளிகளே கொண்டு சென்றுள்ளன; புனத்தின் நிலை இது; ஆனால், நீயோ பலமணமும் கலந்து நாறும் கண்ணி சூடி, நாய் பின்வர, வரும் தலைவனைக் காண்பதே கருத்தாக இருக்கின்றனை; இதனால் வரும் கேட்டினை நின் காதல் மிகுதியால் உணர்ந்திலை; கிளிகள் வந்து தங்கும் இடந்தோறும் சென்று

சென்று குரல் எடுத்து அக்கிளிகளை ஓட்டாயாயின், நம் தாய், 'இவள் கிளி ஓட்ட அறியாள்' என்று நின்னை நீக்கி இற்செறித்துவிட்டுப் பிறரைக் கொணர்ந்து வைப்பள்; இதனால், தலைவனைக் காண்பதும் அரிதாகிவிடும்,'' என்று கூறி, அவ்வாறு கூறிய நிலையிலேயே, 'இனியும் களவொழுக்கம் மேற்கோடல் நன்றன்று, வரைந்துகொள்வதே நன்று' என்ற எண்ணம் தலைமகன் உளத்தே தோன்றுமாறு செய்யும் தோழியின் தொண்டினை எடுத்துக் கூறுகிறது:

''மெய்யில் தீரா மேவரு காமமொடு
எய்யா யாயினும், உரைப்பல் தோழி!
கொய்யா முன்னும் குரல்வார்பு தினையே
அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும்
இருவி தோன்றின பலவே; நீயே,
முருகு முரண்கொள்ளும் தேம்பாய் கண்ணிப்
பரியல் நாயொடு பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலோடு அமைந்தனை; யாழநின்
பூக்கெழு தொடலை நுடங்க எழுந்து எழுந்து
கிள்ளைத் தெள்விளி இடைஇடை பயிற்றி
ஆங்காங்கு ஒழுகா யாயின், அன்னை
சிறுகிளி கடிதல் தேற்றாள் இவள்எனப்
பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயின்,
உறற்கரி தாகும் அவன் மலர்ந்த மார்பே.'' (அகம்: உஅ)

பெரும்புலவனும் பேரரசனுமாய் விளங்கிய நம் அறிவுடைநம்பியிடம் பிசிராந்தையார் என்ற புலவர் சென்றிருந்தார். புலவனும் புலவனும் கூடியவழி, பொருள் நிறை சொல்லாடல் நிகழும்; பிசிராந்தையார் புலவரே; ஆதலின், அவர் எப்பொருளும் விரும்புவர்; ஆனால் அறிவுடைநம்பியோ, புலவனுதலேயன்றி, நாடாள் உரிமை பெற்ற அரசனுமாவான். ஆதலின், அவன் விரும்பும் பொருள் பெரும்பாலும் அரசியற்றொடர்புடையதாகவே இருக்கும். இம்மன இயல்பு அறிந்தவர் பிசிராந்தையார். ஆதலின், அரசியல் பற்றிய தம் அரிய கருத்தினை அழகிய பாவொன்றில் அமைத்துக் கூறினார்.

"நிலத்தின் அளவு, மா அளவு மிகச்சிறிது என்றாலும், அதை முறையாகப் பயிரிட்டு, அதில் விளைந்த உணவுப் பொருளை, நாள்தோறும் இவ்வளவுதான் என்று கணக்கிட்டுக் கொடுத்தால், அச்சிறு நிலத்தில் விளைந்த உணவே யானைக்குப் பலநாளைக்கு உணவாகும். பரந்த நிலத்தில் பயிர்செய்துவிட்டு, அவை விளைந்து பண்பட்டிருக்கும் காலத்தில், யானை ஒன்றை அவிழ்த்து அந்நிலத்தில் விட்டு, அது விரும்பியாங்கு உண்ணச்செய்தால் நூறு வேலியளவு பரவிய நிலத்தில் விளைந்த அவ்வுணவெல்லாம் ஒரே நாளில் பாழாகிவிடும். யானையின் வாயுட்சென்று உணவாகப் பயன்படுவதினும், அதன் கால்களால் மிதியுண்டு அழிவனவே மிகுதியாம். அதைப்போலவே, ஆளும் அரசன் அறிவுடையனாகிக் குடிகளிடமிருந்து எவ்வளவு பெறலாம்? எவ்வளவு பொருள்களை அவர்களால் கொடுக்கமுடியும்? என்பதறிந்து அதற்கேற்ப ஆறிலொரு கடமை என்பதைப்போல், ஒழுங்கான ஒரு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெறுவதை மேற்கொண்டால், அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பொருள்களை விரும்பிக் கொடுத்து, அவன் நாட்டு மக்களும் நனிவாழ்வர்; அவனும் வாழ்வன். அரசன் தானும் கொடுங்கோலனாய், குடிகள் அழஅழ அவர்களிடமிருந்து வரிவாங்குவதே அறநெறியாம் என்று அழிவுப்பாதை காட்டுவோரையே அமைச்சராகவும் கொண்டு, குடிகள் வருந்த வரிவாங்குவதை வழக்கமாக மேற்கொண்டால், அவனும் அந்நாட்டு அரசனாய் நெடிது நாள் வாழமுடியாது. அவன் நாட்டு மக்களும் வரிச்சுமை தாங்காது வருந்தி, வாழ்விழந்து வாடி வதைவர்." அறிவுடைநம்பிபால் பிசிராந்தையார் கூறிய அரசியல் முறை இது.

"நான் ஒரு புலவன்; எனக்குப் பிறர் கூறத்தக்க அறிவுரை ஒன்றும் இல்லை," என்று எண்ணாமல், தன்னையொத்த புலவர்தம் பொருண்மொழி கேட்டு முறைசெய்யும் அறிவுடைநம்பியின் அறநெறி கண்டு போற்றுவோமாக.

௧எ. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

அரசன் அவை அடைந்து கணவன் கள்வனல்லன் என்பதைக் கண்ணெதிர் காட்டிநிறுவ முன்வந்த கண்ணகி, தன் காற்சிலம்பினை உடைத்தாளாக, அதனுள்ளிருந்த மாணிக்கப்பரல் தன் வாயிற்பட்டுத் தெறித்ததுகண்டு,

"பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட
யானோ அரசன்! யானே கள்வன்,
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது; கெடுக என்ஆயுள்"
(சிலப். ௨0: எ௪ - எ)

என்றுரைத்து, உரைத்த அவ்வளவிலேயே அவ்வரசு கட்டிலிலேயே வீழ்ந்துயிர் துறந்து, தீவினையால் வளைந்த கோலை உயிர் துறத்தலால் நிமிர்த்திய பாண்டிய அரசனே ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியனாவன். தவறுசெய்து வாழாத் தறுகண்மை உடையனாய இவன் மனைவியும்,

'கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்'

என்ற கழிபெருங் கற்புடையளாய்க் கணவன் இறந்த ஆண்டே,

தன்உயிர் கொண்டுஅவன் உயிர்தே டினள்போல்'

உடன் உயிர்விட்டு மாண்புற்றாள்.

பாண்டியர் பகைவர் மரபிலே வந்த செங்குட்டுவனே, "தான் செய்த தவறு, தன்போலும் வேந்தர் செவியுள் சென்று புகாமுன்னரே, இறந்து, இறவாநிலைபெற்ற செழியன் செங்கோற் சிறப்பே சிறப்பு! தன் அறியாமையால் அழிந்த அறத்தைத் தன் உயிர்கொடுத்து உயிர்ப்பித்த அவ்வுரவோன் புகழே புகழ்!" எனப் போற்றுவனாயின் செழியன் சிறப்பினை என்னெனப் புகழ்வது !

"எம்மோ ரன்ன வேந்தர்க் குற்ற
செம்மையின் இகந்தசொல் செவிப்புலம் படாமுன்

உயிர்பதிப் பெயர்த்தமை உறுக ஈங்கென
வல்வினை வளைத்த கோலை, மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது.''
—(சிலம்பு: 25: 95 - 99)

இந்நெடுஞ்செழியன், தன் காலத்தே தமிழ்நாட்டை மேன்றகப்படுத்த எண்ணித் தமிழக எல்லைக்கண் வந்திருந்துகொண்டு தமிழரசர் பலர்க்குத் தொல்லை பல தந்துகொண்டிருந்த ஆரிய அரசர்களின் பெரும்படையினை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் துரத்திப் புகழ்பெற்றான். ஏனைய தமிழரசர்கள் செய்ய ஒண்ணா இச்செயற்கருஞ் செயலைச் செய்துமுடித்த அவன் ஆற்றல் கண்ட அக்கால மக்கள், 'ஆரியப்படை கடந்த' என்ற சிறப்படைதந்து அவனைப் பாராட்டினர். சிலம்புச் செல்வத்தைச் செந்தமிழ் நாட்டிற்கு அளித்த அடிகளார்,

''வடவாரியர் படைகடந்து
தென்தமிழ் நாடு ஒருங்கு காணப்
புரைதீர் கற்பின் தேவி தன்னுடன்
அரசுகட்டிலில் துஞ்சிய பாண்டியன்
நெடுஞ்செழியன்'' (சிலப். உரு: கட்டுரை: கச-அ)

என இவன் புகழ்கூறிப் பாராட்டுவர் எனின் இவன் புகழின் பெருமைதான் என்னே!

சீரிய செயலுடையனாய நெடுஞ்செழியன் செந்தமிழ் வல்ல புலவனாயும் விளங்கினான். ஒரு நாடு நல்லாட்சி பெற்று நனிசிறந்து விளங்கவேண்டுமாயின், அந்நாடு அறிவன் அறிந்த ஆன்றோர் பலரைத் தன்னகத்தே கொண்டிருத்தல்வேண்டும். அதற்குக் 'கல்வியே கருந்தனம்' என்பனபோன்ற கருத்துரைகளை அவர் மனங்கொளச் செய்யும் நற்பணியினை நல்லோர் பலர் மேற்கோடல் வேண்டும். இந்த உண்மை உணர்ந்தவன் நெடுஞ்செழியன். ஆதலின், 'கல்வி கற்றார் உறும் ஏற்றம் இது. கல்லார் பெறும் பொல்லாங்கிவை' என எடுத்துக்காட்டி,

'ஆகவே கற்றல் நன்று' என்று அறிவுரை கூறும் அப்பணியினைத் தானே மேற்கொண்டான். அவன் புரிந்த பணி அழகிய பாட்டாய் அமைந்து விட்டமையால் அஃது அவன் கால மக்களுக்கும், அவன் நாட்டு மக்களுக்குமேயல்லாமல், எக்கால மக்களுக்கும், எந்நாட்டு மக்களுக்கும் பயன்படும் நிலைத்த துணையாய்நின்று விளங்குகிறது.

"தன் வயிற்றிற் பிறந்த மக்கள் அனைவர்பாலும் ஒத்த அன்பே காட்டும் இயல்பினள் தாய் என்ப. அத்தகைய தாயும் தன் மக்களிடையே காணும் கல்வியின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கேற்ப அவர்கள்பால் தான் காட்டும் அன்பிலும் ஏற்றத்தாழ்வு காட்டுவள். ஒரு குடியிற் பிறந்தார் பலராயினும், அவருள் மூத்தோன் கல்வி கல்லாதவனாகவும், இளையோன் கற்றோனாகவும் காட்சி தரின், மூத்தோனை 'வா' என்றழைக்கவும் நாணும் இவ்வுலக மக்கள், கற்ற அவனிளையோன் ஆட்டும் சுட்டுவிரல் கண்டே ஆட முன்வருவர். மக்களைப் பிறப்பால் நால்வகையினராக்கி, ஒருவர் பிறப்பினாலேயே உயர்ந்தவர்; ஒருவர் பிறப்பினாலேயே இழிந்தவர் என்று கூறும் சில அறநூல்கள். ஆனால், மேற்குலத்தில் பிறந்தான் கல்லாதவனையும், இழிகுலத்தில் பிறந்தான் கற்றவனையும் காணப்படின், கற்ற இழிகுலத்தான் காலின்கீழ்க் கல்லாத மேற்குலத்தான் வீழ்ந்துகிடப்பன். ஆகவே, ஒருவன் உயர்விற்கும் தாழ்விற்கும் காரணம் பிறப்பன்று; அவன் பால் காணப்படும் கல்வி, கல்லாமைகளே அதற்குக் காரணமாம். ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் கற்றல்வேண்டும்," என்று கல்வியின் இன்றியமையாமையினை எடுத்துக் காட்டிப் பின்னர்க் கற்கும் முறைபற்றிக் கூறுவார், கல்வியைக் காசுகொடுத்துப் பெறல் முடியாது; ஆணையிட்டும் அடிமை கொள்ளல் இயலாது; கல்வியையுடையோர் அதை விரும்பிக் கொடுத்தாலன்றி அதைப் பெறுதல் எவர்க்கும் அரிதாம். ஆகவே, கல்வியைப் பெறவிரும்புவோர், அதை வேண்டுமளவு கொடுக்கும் நல்லுள்ளம் கல்விதரும் ஆசிரியர்க்கு உண்டாமாறு ஆக்குதல்வேண்டும். உள்ளம், அடிக்

கும் ஆணைக்கும் அடங்காது; அன்பிற்கும் ஆர்வத்திற்குமே அது அடங்கும். அது தானே மாறுதல் வேண்டும். அம் மாற்றம் உண்டாம் வண்ணம், அவர் உள்ளம் உவப்பன செய்தல் வேண்டும். அது, அவர்க்குத் துன்பம் உற்றவழி முன் நின்று செய்யும் உதவியாலும், போதும் என அவர் உள்ளம் உணருமளவு பெரும்பொருள் கொடுத்தலாலும் உண்டாம். இது மட்டுமன்று, 'நாமோ மேற்குல மகன்! பணிந்து நிற்பதும் நம் பண்பன்றே' என்ற எண்ணம் கற்க வருவார்பால் எழல் கூடாது; அந்த எண்ணம் அவர்பால் உண்டு என அறியினும், ஆசிரியன் உள்ளம் திரிந்துவிடும். திரிந்த உள்ளத்தினின்றும் தெளிந்த கல்வியைப் பெறல் இயலாது. ஆகவே பணிந்து பின்னின்று கற்பதற்குச் சிறிதும் தயங்குதல் கூடாது" என்று அதற்கு வழியும் கூறிய அவ்வரச உள்ளத்தின் அழகே அழகு!

"உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும்,
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயுமனம் திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் 'வருக!' என்னாது, அவருள்
அறிவுடை யோனாறு அரசும் செல்லும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனும் அவன்கட் படுமே."

(புறம் : ௧௮௩)

கஅ. ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார்

ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார், பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங் கண்ணனார் என அழைக்கப்பெறுதலால், அவரைப் பாண் டியர் குடிவந்தவர் என்று கூறிவிடுதல் இயலாது ; படைத் தலைமைபூண்டு சிறந்தார்க்கு, அரசர்கள் ஏனாதி என்ற சிறப்புப்பெயரையும், அதற்கு அடையாளமாக ஏனாதி என்ற பெயர் பூண்ட மோதிரத்தையும் கொடுத்துப் பெருமை செய்வர். அவ்வாறு பட்டம்பெற்ற பாண்டியர் படைத் தலைவர், பாண்டியன் ஏனாதி என்றும், சோழர் படைத் தலைவர், சோழிய ஏனாதி என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். சோழிய ஏனாதி திருக்கிள்ளி என்பாரையும் காண்க. இதனால், நெடுங்கண்ணனார் என்ற இயற்பெயர் பூண்ட இவர், பாண்டியர் படைத்தலைவராய்த் தொண்டாற்றினார் என்பது அறியப்படும். பகைவர் படை வருகையினை, அது மிகச் சேய்மைக்கண் இருக்கும்போதே அறிந்து ஆவன மேற்கொள்ளும் இவர் அறிவுடைமை கண்டு, சேய் நிலத்து நிகழ்ச்சிகளையும் அறிந்துகொள்ளும் அவர் அறிவின் தொழிலை, அவர் கண்மேலேற்றி நெடுங்கண்ணனார் என இவருக்குப் பெயர் சூட்டினர் என்றும் கொள்ளலாம்.

தமிழ்நாட்டுப் படைமறவர்கள் போர்ப்பயிற்சி ஒன்றே அறிந்தவரல்லர் ; அவர்கள், கலை பல கற்று, காவியப் புலமையும் பெற்றிருந்தனர் என்பதற்குப் பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார் ஓர் எடுத்துக்காட்டாவார் ; இவர் பாடியனவாக நமக்குக் கிடைத்த பாக்கள் இரண்டு.

தலைமகள் ஒருத்தியின் அறிவு, உரு, திரு முதலாயின கண்டு காதல்கொண்டு, கலங்கி உடல் மெலிந்த தன்னைப் "பெண்ணொருத்தியால் பெற்ற பெருந்துயர் இது எனக் கூறல் நின் ஆண்மைக் கழகாமோ" எனக் கடிந்துரைக்கும் தன் பார்ப்பனத்தோழனை, "நண்ப ! என்னைக் கழன் றுரைக்கும் நீ, நீ கற்ற வேதத்துள், என் துயர் போக்கற் காம் மருந்து ஏதாயினும் உளதோ என அறிந்து கூறு ; இன்றேல், அறிவுரை கூறி மயங்குவதைக் கைவிடு," எனக்

கூறும் தலைமகன் கூற்றாகப் பாடிய குறுந்தொகைச் செய்யுளில், புலவர் நெடுங்கண்ணனார், தண்டு, கமண்டலம் தாங்கி, விரதம் மேற்கொண்டு வாழும் பார்ப்பனர்க்கு எழுதாக்கிளவியாம் வேதம் ஓதுதல் தொழிலாம் என்று அறிவிக்கின்றார் :

"பார்ப்பன மகனே! பார்ப்பன மகனே!!
செம்பூ முருக்கின் நல்நார் களைந்து
தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே!
எழுதாக் கற்பின் நின்சொ லுள்ளும்
பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்
மருந்தும் உண்டோ? மயலோ இதுவே." (குறுந்: கநசு)

பகைவர் படையால் பாழுற்ற ஓர் ஊரில், மறையா வழங்கும் மன்றத்தில், யானைகள் உராய்ந்தமையால் முறிந்துபோன தூண்களையுடைய அம்பலத்தில், தலைவியைப் பிரிந்து வந்திருக்கும் ஒரு தலைமகன், அவள் பிரிவாலுண்டாய துயரால் செயலற்றுத், தன் இரு முழந்தாள்களையும் இரு கைகளாலும் இறுகப் பிணித்துக்கொண்டே, "நம் நிலையோ இது; அவளோ, நாம் அவள் நினைவாகவே இருந்து வருந்துகிறோம் என்பதை அறியாளாய்ப் படுக்கையிற் கிடந்து, கொதிக்கும் உள்ளத்துடன் பெருமூச்சு விட்டு, கண்களினின்றும் பெருகித் தோள் நனையுமாறு ஒழுகும் நீர்த்துளிகளை விரல் நகத்தால் தெறித்துவிட்டுக் கொண்டே, இருள் நிறைந்த நடுயாமத்திலும் உறங்குவதொழிந்து வருந்துவள்" என்று அவளை நினைந்து வருந்துவன் எனப் பிரிந்துறையும் காதலர்களின் துயர்நிலையினைப் பாடிய நம் புலவர், ஒரு படைத்தலைவராதலின், படையால் பாழ்பட்ட பகைவர் நாட்டுச் சிற்றூர்க்காட்சியை நன்கு காட்டியுள்ளார்; நடுயாமத்தும் துயிலாதிருக்கும் தலைவியின் செயலுக்குப் போர்வல்ல அரசர்கள் சூழ்ந்து அழிக்க, எல்லாம் அழியவும், எஞ்சியுள்ள ஒரு மதிலும் உறுதியின்றிக் குலைந்துளது என அறிந்த சிற்றரசன் 'எந்த

நேரத்தில் பகைவர் படை உட்புகுந்து விடுமோ ?' என்ற அச்சத்தால் உறங்காதிருத்தலை உவமை கூறியுள்ளார் :

"மனைபாழ் பட்ட மரைசேர் மன்றத்துப்
பணைத்தாள் யானை பரூஉப்புறம் உரிஞ்சச்
செதுகாழ் சாய்ந்த முதுகால் பொதியில்
அருஞ்சுரம் நீந்திய வருத்தமொடு கையற்றுப்
பெரும்புன் மாலை புலம்புவந்து உறுதர
மீளி உள்ளம் செலவுவலி உறுப்ப
தாள்கை பூட்டிய தனிநிலை இருக்கையொடு
தன்னிலை யுள்ளும் நம்நிலை உணராள்,
இரும்பல் கூந்தல் சேயிழை மடந்தை
கனையிருள் நடுநாள் அணையொடு பொருந்தி
வெய்துற்றுப் புலக்கும் நெஞ்சமொடு ஐதுயிரா,
ஆயிதழ் மழைக்கண் மல்கநோய் கூர்ந்து
பெருந்தோள் நனைக்கும் கலுழ்ந்துவார் அரிப்பனி
மெல்விரல் உகிரில் தெறியினள் வென்வேல்
அண்ணல் யானை அடுபோர் வேந்தர்
ஒருங்ககப் படுத்த முரவுவாய் ஞாயில்
ஓரெயில் மன்னன் போலத்
துயில்துறந் தனள்கொல் ! அளியள் தானே."

(அகம் : ௩௭௩)

கக. ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன்

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒலிய மங்கலமும் அதைச் சூழ உள்ள நாடும் பண்டைக் காலத்தில் ஒல்லையூர் எனவும், ஒல்லையூர் நாடு எனவும் முறையே பெயர் பெற்றிருந்தன. சோழ நாட்டிற்கும் பாண்டி நாட்டிற்கும் எல்லையாக ஓடும் வெள்ளாற்றின் தென்கரை, தென்கோனடு என அழைக்கப்பெறும். இத் தென் கோனட்டின் மேலைப் பகுதியே ஒல்லையூர் நாடு. ஒல்லையூர் நாடு பாண்டிய நாட்டின் வடவெல்லை நாடாகும். ஒருகால் அதைச் சோழர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்; இதனல் பாண்டியர் குடிக்கு உண்டாகிய சிறுமையைப் போக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்ட பூதப்பாண்டியன், அந்நாட்டின்மீது படையொடு சென்று அதை வென்று மீண்டும் பாண்டியர் உடைமை யாக்கினன். பூதப் பாண்டியனின் செயற்கரும் இச்செயல் கண்ட பாண்டிப் பெருமக்கள், அவன் வெற்றி விளங்குமாறு, ஒல்லையூர் தந்த என்ற அடையினை அவன் பெயர்முன் கொடுத்துப் பெருமை செய்தனர்.

பூதப்பாண்டியன், பாடிய பாட்டாக இப்போது இருப்பன இரண்டு; அவற்றுள் புறநானூற்றில் வரும் செய்யுளொன்றே, அவன் ஆற்றல், அன்பு, நட்பாடற் பண்பு, நாடாள் சிறப்பு ஆய இன்னபல் குணங்களை, அவன் புலமைத் திறத்தோடு உணரத் துணைபுரிகிறது.

பாண்டியர்க்குப் பகை வேந்தர்களாகிய சேரனும் சோழனும் சிங்கம்போல் சினந்து, தொடங்கிய வினையை இடையில் மடங்காது முடிக்கவல்ல தம் பெரும்படை யோடு பாண்டி நாட்டின்மீது போர் தொடுக்கப் போகின் றனர் என்ற செய்தி பூதப்பாண்டியனுக்குப் பெருங் கோபத்தை உண்டாக்கிவிட்டது: "என்னேடு போரிட விரும்புவோர் வருக; வருகின்றவர் யாவரேயாயினும் போர்க்களத்தில் அலற அலறத் தாக்கி, அவர்களும், அவர் கள் தேர்ப்படைகளும் தோற்றுப் புறங்காட்டி ஓடுமாறு

செய்கின்றேன்; அவ்வாறு செய்யேனாயின், இதோ என்னருகிருக்கும் என் அழகிய மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து விடுவேனாகுக; நீதிதவறா நன்மை நிலைபெறும் நீதிமன்றத்தே, முறை வேண்டியும் குறை வேண்டியும் வந்தார் கூறுவன கேட்டு, நீதி அளிக்கவல்ல ஆற்றலற்றானொருவனை நிறுத்திக், கொடுங்கோலிற்கு வழிகோலியவனாவேனாகுக; மாவன், ஆந்தை, அந்துவஞ் சாத்தன், ஆதனழிசி, இயக்கன் முதலாய கண்போற் சிறந்த என் நண்பர்களை இழப்பேனாகுக; வழிவழியாக இவ்வுலகாள் பெருமை நிறைந்த இப்பாண்டிய நாட்டையாளும் உரிமை இழந்து, சிறப்பில்லா வன்புலங்களைக் காக்கும் குறுநில மன்னர் குடியிலே பிறந்து பெருமை குன்றுவேனாகுக," என்று அவன் கூறிய வஞ்சினம் ஓர் அழகிய பாட்டாய் உருப்பெற்றுளது:

"மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா உள்ளத்து
அடங்காத் தானை வேந்தர் உடங்கியைந்து
என்னொடு பொருதும் என்ப; அவரை
ஆரமர் அலறத் தாக்கித் தேரொடு
அவர்ப்புறம் காணே னாயின், சிறந்த
பேரமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக;
அறநிலை திரியா அன்பி னவையத்துத்
திறனில் ஒருவனை நாட்டி, முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தே னாகுக; மலிபுகழ்
வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பிற்
பொய்யா யாணர் மையல் கோமான்
மாவனும், மன்னெயில் ஆந்தையும், உரைசால்
அந்துவஞ் சாத்தனும், ஆத னழிசியும்,
வெஞ்சின இயக்கனும் உளப்படப் பிறரும்
கண்போல் நண்பின் கேளிரொடு கலந்த
இன்களி மகிழ்நகை இழுக்கியான், ஒன்றோ,
மன்பதை காக்கும் நீள்குடிச் சிறந்த
தென்புலங் காவலின் ஒரீஇப் பிறர்
வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே." (புறம் : எக)

இப்பாட்டால், பூதப்பாண்டியன், மனைவிபால் பேரன்புடையவன், நாட்டில் நல்லாட்சி நிலவவேண்டுமென்னும் நல்லெண்ணமுடையவன், இறந்தாரை நண்பராகக்கொண்டு அவரைப் பிரியாது வாழும் நற்பண்புடையவன், தான் பிறந்தது பாண்டியர்குடி என்பதில் பெருமைகொள்பவன் என்பன புலனாதலறிக. பொதிய மலையை உரிமையாக் கொண்டு வாழ்ந்த திதியனைத் தன் பாட்டில் வைத்துப் பாராட்டிய பூதப்பாண்டியன் செயல்,

"பொருநர்
செல்சமம் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்
பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதியன்." (அகம்:உ௫)

உண்மை வீரரை உயர்த்திப் புகழ அவன் உள்ளம் தயங்காது என்பதை உணரத்தும்.

கணவர் இறந்தாராக, அவரை இழந்து வாழக் கருதாது, உடனுயிர் துறக்கத் துணிந்து, சான்றோர் பலர் நின்று தடுப்பவும் நில்லாது, அவர்க்குக், கற்புடை மனைவியரின் கடமை யாது என்பதை, அழகிய பாக்கள் வழியாக எடுத்துக்கூறி உயிர் துறந்த சிறப்புடைய அம்மையாரைத், தம் அருமை மனைவியாகக் கொண்ட பெருமையுடையவர் நம் பூதப்பாண்டியன்.

௨०. கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி

பெருவழுதி என நற்றிணையிலும், இளம்பெருவழுதி எனப் பரிபாடலிலும், கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி எனப் புறநானூற்றிலும் பெயர்பெற்ற புலவர் ஒருவரே என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். ஆண்டாலும், அறிவாலும் நிறைந்த பெரியோர்கள்பால் காணலாம் எல்லாப் பண்புகளையும் தன் இளமைக் காலத்திலேயே பெற்றிருந்த காரணத்தால், இப்புலவர் இளம்பெருவழுதியார் என்ற பெயர் பெற்றார். தமிழர்கள், கடைச்சங்க காலத்திற்கும் முற்பட்ட காலத்திலேயே, கடலில் கலம் செலுத்தும் கலையறிவுடையராயிருந்தனர்: தமிழக வணிகர்கள், கடாரம், சீனம் முதலிய கீழ்நாடுகளுக்கும், எகிப்து, உரோம் முதலாம் மேல் நாடுகளுக்கும் கலங்களிற் சென்று, கடல் வாணிபம் புரிந்து வந்தனர்; தமிழரசர்கள், பெரிய கடற்படைத் துணை கொண்டு, ஈழம், கடாரம் முதலாம் அரசுகளை வென்று, ஆண்டு வந்தனர். அத்தகைக் கடற் செலவு ஒன்றில் இறந்து போனமையால் போலும், கடலுள் மாய்ந்த என்ற தொடரை, இவர் பெயரோடு கூட்டி வழங்கினர்.

இளம்பெருவழுதியார் என்ற பெயர் அவர்க்கு மிக மிகப் பொருந்துவதாம்; அப்புகழிற்கு உரியவரே அவர் என்பதை அவர் பாடிய பாக்களை அறிந்தார் அறிவர். நற்றிணையில் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவனையே எண்ணி ஏங்கும் தலைமகள், தன் உள்ளம் எப்போதும் அவனையே நினைந்து கொண்டுளது; அவனைப் பிரிந்துறை துயரால், தன் உடல்நலமெலாம் குன்ற, தன் பண்டைய வடிவழகும் மாறிவிட்டது என்ற கருத்தை, "சென்ற தலைவரைத் தேடிச் சென்ற என் உள்ளம், அவர் செய்யும் வினைக்குத் துணையாய் நின்று, வினையை முற்றுவித்து அவருடன் ஒருங்கு வர எண்ணியுளதோ? அல்லது, அவர், தனக்கு அருள் செய்யாமையால் மீண்டும் இங்கண் வந்து, அது பிரிந்து செல்லுங்கால் இருந்த நலம் அழியப் பசலை பாய்ந்து விளங்கும் என் உடலைக்கண்டு, 'இவள் நம் தலைவி

அல்லள்; அயலாள் ஒருத்தி' என்று எண்ணி வருந்தி என்னைத்தேடி வேறிடம் சென்றுளளோ? யான் ஒன்றும் அறியேன்:

"சென்ற நெஞ்சம் செய்வினைக் குசாவாய
ஒருங்குவரல் நசையொடு வருந்துங் கொல்லோ?
அருளா றாதலின் அழிந்திவண் வந்து
தொன்னலன் இழந்தஎன் பொன்னிறம் நோக்கி
ஏதி லாட்டி இவள் எனப்
போயின்று கொல்லோ நோய்தலை மணந்தே" (நற்:௫௬)

என்று கூறியதாகப் பாடியுள்ளமையாலும், பரிபாடலில், பொன்னுடை புனைந்து கிடக்கும் திருமாலுக்கு, பொன்னிற இளவெயில் சூழ வளரும் இருளை,

"இளவெயில் வளாவ இருள் வளர்வெனப்
பொன்புனை யுடுக்கையோன் புணர்ந்தமர் நிலையே"
(பரி: கூ: உஎ-அ)

என, உவமை கூறியுள்ளமையாலும், நீலம் மலர்ந்த சுனையையும், அச்சுனையைச் சூழப் பொன்னிற மலர் நிறை அசோகையும், உச்சியில், காய்களும், கனிகளும், மலர்களும் நிறைந்த வேங்கையையும், கொண்டுள்ள மலை, நீல நிறத்தையும் பொன்னுடையினையும், மணிகள் இழைத்த பொன்முடியினையும் உடைய திருமாலை யொக்கும்.

"சுனையெலாம் நீலம் மலரச் சுனைசூழ்
சினையெலாம் செயலை மலரக் காய்கனி
உறழ நனைவேங்கை ஒள்ளிணர் மலர
மாயோன் ஒத்த" (பரி: 15: 30-33)

என்று கூறியுள்ளமையாலும் அவர் புலமைநலம் விளங்கித் தோன்றுதல் காண்க.

உலகம் அழியாது இயங்குவது ஒருசில பெரியோர்களால்தான்; ஒருசில பெரியோர்கள் வாழ்வதால்தான் உலகம் வாழ்கிறது என்ற கொள்கை உடையவராய நம் புலவர், அந்தப் பெரியார் யார்? யாது அவர் பண்பு? என்பார்க்கு, பெரியார் எனப்படுவோர்,

"விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று" (திருக் : அஉ)

என்ற குறள் நெறியுணர்ந்து, அமிழ்தமே கிடைக்கினும் அது உடற்கும் உயிர்க்கும் உறுதி தருவது என்ற காரணத்தால், அதைத் தாமே தனித்து உண்ணார்; எவரையும், எதையும் வெறுத்து ஒதுக்கார்; 'அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை' என்ப ஆதலின், அஞ்ச வேண்டிய பழி பாவங்களைக் கண்டஞ்சுவர்; சோம்பித்திரியும் இயல்பினரல்லர்; புகழ்தரும் செயலாயின், அச்செயலைத் தம் உயிரைத் தந்தும் செய்து முடிப்பர்; பழிதரு வழிவரும் செல்வம், உலகளவு உயர்ந்த செல்வமாயினும், அதைக் கொள்ளார்; எதற்கும் கலங்காத் திண்ணிய உள்ளம் உடையார்; கூறிய இக்குணங்களால் மாண்புற்றதோடு எதைச் செய்யினும், அதில் சுயநலம் காணாது - எதையும் சுயநலம் கருதிச் செய்யாது, எதைச் செய்யினும் இதனால் உலகிற்கு என்ன பயன் என்று எண்ணி, எதையும் உலகநலம் கருதியே செய்யும் சிறப்புடையவர். இந்தக் குணங்களுள் ஒன்றையும் ஒழியாமல் அனைத்தையும் பெற்றவரே பெரியார் என்று பெரியார் பண்புரைக்கும் அவர் சொற்கள், 'உண்மையில் இவரே பெரியார்: ஒப்புயர்வற்ற பெரியார்; இளம் பெருவழுதி என்ற பாராட்டிற் குரியார்' என்பதை உறுதி செய்வனவாமன்றோ? இக்கருத்துரைக்கும் அவர் பாட்டு இது;

"உண்டா லம்மஇவ் வுலகம்; இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே: முனிவிலர்;
துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்,
புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழி எனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்; அயர் விலர்;
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கு என முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கு என முயலுநர் உண்மை யானே."

(புறம் : கஅஉ)

உக. கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி

தமிழ்ச் சங்கங்கள் மூன்றனுள், கடைச் சங்கம் புரந்த பாண்டிய அரசர்களுள் உக்கிரப் பெருவழுதியும் ஒருவன்; கடைச்சங்கத்தின் இறுதிக்காலத்தில் வாழ்ந்தவனும் இவனே. கடைச்சங்கம் கலைந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தால், அச்சங்கப் புலவர்களின் பாக்களை ஆராய்ந்து அகத்திணை தழுவிய பாடல்களுள், பதின்மூன்றடிச் சிறுமையும், முப்பத்தோரடிப் பெருமையும் கொண்ட நானூறு பாக்களை எடுத்து, அகநானூறு என்ற பெயரால் தொகுப்பித்தான்; இந்த அரிய தொண்டில் இவனுக்கு உற்ற துணையாய் உதவியவர், மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகன் உருத்திர சன்மன் என்ற ஊமைப் புலவராவர். திருக்குறள் அரங்கேறியதும் இவன் அவையிலேயே என்று கூறுவாரும் உளர்.

தானும் ஒரு புலவனாய்த் தமிழ் வளர்த்தது நாடு தமிழ்ப் புலவர் துணைகொண்டு தமிழ் நூல் தொகுப்பித்த பெருமையுடையோனாகிய பெருவழுதி, பல சிற்றரண்களை உள்ளடக்கிய பேரரண் அமைந்த காரணத்தால், கானப் பேரெயில் என்ற பெயர் பெற்ற, பகைவர் அணுகற்கரிய ஊரை இருப்பிடமாகக் கொண்டு, வெற்றி விளங்க வீற்றிருந்த வேங்கைமார்பன் என்ற குறுநில மன்னனை வென்று சிறப்புற்றான்; அதனால், கானப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி என்று பாராட்டவும் பெற்றான்.

"அருங்குறும்பு உடுத்த கானப் பேரெயில்
கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
இரும்புஉண் நீரினும் மீட்டற்கு அரிதுஎன
வேங்கை மார்பன் இரங்க, வைகலும்
ஆடுகொளக் குழைந்த தும்பைப் புலவர்
பாடுதுறை முற்றிய கொற்ற வேந்தே!" (புறம் : 21)

தமிழரசர்கள்பால் காண இயலா நற்பண்பொன்று இவன்பால் இருக்கக் காண்கிறோம். உலகம் போற்ற

வாழ்ந்த தமிழகம், இன்று உலகோர் துணைவேண்டி நிற்ப தற்குத் தமிழரசர்களிடையே ஒற்றுமை நிலவுவதற்கு மாறாகப் பகையும் பொறாமையும் நிலைபெற்றிருந்தமையே காரணம்; அவர்கள் பகையும், பொறாமையும் கொண் டிருந்த காரணத்தால், அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே பல போர்களை இடைவிடாது மேற்கொண்டு தமிழ்நாட்டின் வளமும், வாழ்வும் குன்ற வழி செய்து விட்டனர். உக்கிரப் பெருவழுதியார், தமிழரசர்கள் செய்த தவறை உணர்ந்த வர்; தம் காலத்தே வாழ்ந்த ஏனைச்சேர, சோழ அரசர் களோடு பகைகொண்டு வாழாமல் நட்புப்பூண்டு வாழ்ந்தார்; தமிழரசர்களிடையே காணப்படும் இவ்வொற்றுமை, அக் காலத் தமிழ்ப்புலவர்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அருந்தமிழ் மூதாட்டியாம் ஔவையார், உக்கிரப் பெருவழுதி, சேரமான் மாவெண்கோ, இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்ற இருபெரு வேந்தரோடு நட்புப்பூண்டு ஒருங்கிருந்த காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்துக் கவி பாடிப் பாராட்டியுள்ளார்.

கணவன் செய்யும் எத்துணைப் பெரிய தவற்றினையும் மறந்து மன்னிக்கும் மாண்புடையவள் தமிழ்மகள்: வள் ளுவர்வழிவந்த ஒரு தமிழ்மகள்,

> "எழுதுங்கால், கோல்காணாக் கண்ணேபோல் கொண்கன்
> பழிகாணேன் கண்ட விடத்து" (திருக் : கஉஉ௫)

என்று கூறுவது காண்க. உக்கிரப் பெருவழுதியார் அறிந்த ஒரு தமிழ்மகள், "பரத்தையர் உறவுபூண்டு தகா ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு வாழ்ந்த தலைவன் என்வீடு நோக்கி வந்தவிடத்து, அவன் தவறுகண்டு, 'அன்பிலை, கொடியை' என்றெலாம் கடிந்துரைப்பதற்கு மாறாக, நன்கு உழப்பெற்று உலர்ந்து புழுதியான ஒரு நிலத்தில் பெருமழை பெய்தக்கால், அப்புழுதி கரைந்து குழைந்து போவதேபோல் என் உள்ளமும், தலைவன் தலையளி கண்ட வுடனே, நெகிழ்ந்து அவனோடு கலந்துவிட்டது," என்று கூறுகிறாள் :

"வளங்கே ழூரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ? தோழி!......
சிறுபுறம் கவையின ளாக, உறுபெயல்
தண்துளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போல் நெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய அறிவி னேற்கே." (அகம்: உசு)

இதில், தமிழ்மகளின் உள்ளத்தை உணர்த்திய புலவர், நிலத்தைப் பலமுறை ஆழஉழுதலாம் பயன், பெரிது என உழவுத்தொழில் பற்றிய உயர்ந்த நுணுக்கம் ஒன்றையும் உணர்த்தியுள்ளார்.

களவொழுக்கம் மேற்கொண்டொழுகும் தலைமகன், தலைமகள்பால் வந்து மகிழ்ந்து செல்ல விரும்பி, காவல் சிறந்த அவள் மனையுள் மறைந்து புகும்பொழுது, நிலவு வெளிப்படல் முதலிய தடைகளால், தன்முயற்சிக்கு ஏதம் வருவதறிந்து அஞ்சி, வறிதே மீண்டு தன்னூர் புகுவன் என்ற செய்தியை உள்ளுறை வகையால் உணர்த்த, பன்றியொன்று, தினைக்கதிரை உண்ணவிரும்பிப் புனம் நோக்கிச்சென்று, ஆண்டு, தினைக்கதிரை அழிக்கவரும் விலங்குகளைக் கைப்பற்ற, புனங்காப்போர் அமைத்திருக்கும் இயந்திரப் புழையினை நெருங்குங்கால், அருகே எழுந்த பல்லிச்சொல் கேட்டு, மேற்சென்றால் ஏதம் உண்டாம் என அஞ்சி, வறிதே மீண்டு தன் அளை புகும் என்று கூறிய நம் புலவர் புலமை நலத்தைப் போற்றுவோமாக.

"சிறுகண் பன்றி,
ஓங்குமலை வியன்புனம் படீஇயர், வீங்குபொறி
நூழை நுழையும் பொழுதில் தாழாது
பாங்காப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென
மெல்ல மெல்ல பிறக்கே பெயர்ந்துதன்
கல்லளைப் பள்ளி வதியும் நாடன்." (நற்: கஅ)

உஉ. குறுவழுதியார்

பெருவழுதி, குறுவழுதி என்ற பெயர்கள் பாண்டியர் குடியில் பயில மேற்கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார் வேறு; குறுவழுதியார் வேறு. இவர் பாடிய பாட்டொன்று நெடுந்தொகைக்கண் வந்துள்ளது.

தலைவி, தலைவனோடுகூடி மகிழ்ந்த கழியும், கானலும் காண்தொறும், தலைவனை இடைவிடாது பெற்று இன்பம் உற எண்ணி, அத் தலைவர் ஆண்டு வாராரோ என ஏங்கி வருந்துவள் என்பதனால், தலைவி, தலைவனை இன்றியமையாள் என்பதையும், தாய், தன் மகள் முன்னையினும் பேரழகுடையளாதல் அறிந்து, அவள் அவ்வழகோடு புறத்தே போதல், அவள் பெண்மைக்குக் கேடுண்டாதலும் கூடும் எனும் அச்சத்தால் இற்செறித்துவிட்டாள் என்பதனால், தலைவனும், தலைவியும் பண்டேபோல் களவில் கூடிமகிழ்தல் இயலாது என்பதையும் எடுத்துக்கூறி, இவ்விடையூறு நீங்கற்கு வழி, தலைவன் தலைவியை விரைந்துவந்து வரைந்து கொள்வதே என்பதை விளக்கினாள் தோழி என்ற துறையமைந்த பாடலை அழகாகப் பாடியுள்ளார் புலவர்.

"'எல்லினை பெரிது' எனப் பன்மாண் கூறிப்
பெருந்தோள் அடைய முயங்கி நீடுநினைந்து
அருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே"

"கழியும் கானலும் காண்தொறும் பலபுலந்து
வாரார் கொல்எனப் பருவரும்
தாரார் மார்ப! நீ தணந்த ஞான்றே." (அகம் : கஙO)

உரு. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்

சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னர்களுள், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தலைசிறந்தே ஞவன்; இவனைப் பாடிய புலவர்கள் பலராவர்; பத்துப் பாட்டுள் நெடுநல்வாடையும், மதுரைக் காஞ்சியும் இவன் புகழ் பாடவந்த நூல்களாம். இவ்வாறு இவன் புலவர் பலர் பாராட்டைப் பெறுவதற்குக் காரணமாயது, அவன் தலையாலங்கானத்தே பெற்ற பெரு வெற்றியே யாகும். நெடுஞ்செழியன் அரியணை ஏறுங்கால் மிகமிக இளையவன்; பொதியமலைப் பல்வளமும், கொற்கைத்துறை முத்தும் பெற்று, பாண்டிநாடு பெருஞ்செல்வத்தால் பொலிவுற்று விளங்கிற்று; இதைக் கண்ணுற்றனர் அவன் பகைவர்கள்; யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையும், ஒரு சோழனும், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன் ஆகிய இவர்களும் அவன் பகைவ ராவர்; இவர்கள் எழுவரும் "செழியன் கடிஇளையன்; அவனை வென்று பெறும் பொருள் மிகப்பல" என்று எண்ணி, அனைவரும்கூடி, அவனை அவனூர் வாயிலிடத்தி லேயே எதிர்த்தனர்; இளைஞனே எனினும், ஈடிலாத் திறனுடையனாகலின், அவர் செயல்கண்டு நாணித் தன் வாயிலில் வந்து நின்ற அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டான்; அவன் போர்வன்மைக்கு ஆற்ருது, அரசர்கள் தோற்றோட லாயினர்; தோற்றோடும் அவரைத் துரத்திச்சென்று, தஞ்சைமாவட்டத்தில், தலையாலங்கானம் என்னுமிடத்தில் மடக்கிப் போரிட்டு வென்றான்; எதிர்த்த எழரசர்களையும் இளமைக்காலத்திலேயே வென்ற சிறப்பறிந்து, அவ்வெற் றிச்செயலை அவன் பெயரோடு இணைத்துப் பாராட்டினர்:

"ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவ தன்று; இவ்வுலகத் தியற்கை;
இன்றின் ஊங்கோ கேளலம்......
பொருதும் என்று தன்தலை வந்த

புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
ஒருதா னாகிப் பொருதுகளத் தடலே'' (புறம்: எசு)

என்றும்,

''ஈண்டு அவர் அடுதலும் ஒல்லான்; ஆண்டு அவர்
மாணிழை மகளிர் நாணினர் கழியத்
தந்தை தம்மூ ராங்கண்
தெண்கிணை கறங்கச் சென்று ஆண்டு அட்டனனே''
(புறம் : எஅ)

என்றும், அவன் தலையாலங்கானப் போரைப் பாராட்டிப் புகழ்வாராயினர் :

தன் நாட்டுள் புகுந்து நலிவுசெய்ய முயன்ற பகைவர்களைப் பாழ்செய்து வென்ற நெடுஞ்செழியன், பின்னர்ப் பகைவர் நாடுகளுள் தான் புகுந்து போரிடலாயினன்; கொங்குநாடு சென்று கொங்கரை ஓட்டி வெற்றிபெற்றான்; கொங்கரோடு நடத்திய இப்போரில் பாண்டியர் படைத் தலைவனாகிய அதிகன் என்பான் இறந்தான்; சேரநாடு சென்று, செல்வத்தால் சிறந்த அவன் முசிறித் துறையை முற்றிச் சேரன் யானைப்படைகளை அழித்து வென்று மீண்டான்; இவ்வாறு சேய பலநாடுகளையும் வென்றுகொண்ட செழியன், தன் நாட்டின் அணித்தே நீடூர் என்னும் ஊரிலிருந்த எவ்வி என்பானை வென்று அவனுக்குரிய மிழலைக் கூற்றத்தையும், வேளிர்க்குரிய முத்தூர்க் கூற்றத்தையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்திக்கொண்டான்.

வெற்றிப்புகழ் மிக்க வேந்தனாகிய நெடுஞ்செழியன் தன் படைவீரர்கள்பால் பேரன்புடையவன்; அவன் படைவீரர்பால் காட்டும் அன்புடைமையினை ஆசிரியர் நக்கீரர், நெடுநல்வாடையில் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்; "போர்ப்புண்பெற்ற வீரர்கள் பாசறையில் உள்ளனர்; அவர்களைக் காணவிரும்புகிறான் நெடுஞ்செழியன்; பகற்காலம் போர்க்கள நிகழ்ச்சியில் கழிந்துவிடுகிறது; ஆகவே இரவில் காணச்செல்கிறான்; இரவின் நடுயாமத்தில், குளிர்ந்த வாடைக்காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கவும், மழைத்துளிகள்

மாருது வீழ்ந்துகொண்டிருக்கவும் காலத்தின் அருமையினை எண்ணிப்பாராமல், வாடை வீசுவதால், தெற்கே சாய்ந்து விளங்கும் அழல்களைக்கொண்ட பெரிய பாண்டில் விளக்குகளை ஏந்திப் பலர் முன்னே செல்ல, மழைத்துளி மன்னன்மீது விழாமை குறித்து வெண்கொற்றக் குடை ஏந்தி ஒருவன் பின்னே செல்ல, செழியன், காற்றால் அலைப்புண்டு கீழேவிழும் மேலாடையினை இடக்கையால் பற்றிக்கொண்டு, தோளில் தொங்கும் வாள்மீது வைத்த வலக்கையனாய், வழியில் வரிசையாக நிற்கும் குதிரைகள் உதறிய அவற்றின் உடல் நீர் தன் மேல்படச் சேறு நிறைந்த தெருவிலே நடந்து சென்று, தலையில் வேப்பந்தாரும், கையில் நெடிய வேலும் கொண்ட படைத்தலைவன் புண்பெற்ற வீரர்களையும், அவர்கள்பெற்ற புண்களின் நிலையினையும் காட்டிக்கொண்டே செல்ல, பின்னே அவ்வீரர்களுக்கு அன்புரை வழங்கிக் கொண்டே செல்கிறான்'' என்று பாடியுள்ளார்.

நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டிய புலவர்களுள் தலை சிறந்தவராய மாங்குடிகிழார், "நெடுஞ்செழியன், நண்பராய் அன்புகாட்டுவார் குடிஉயரத் துணைபுரிவான்; தன்னைப் பகைத்தார் குடியைப் பாழாக்குவான்."

"நட்டவர் குடி உயர்க்குவை
செற்றவர் அரசு பெயர்க்குவை" (மதுரைக்: கருக-உ)

என்றும், "பெறுதற்கு அருமைவாய்ந்தன எனப் பிறர் கருதும் பொருள்களை எல்லாம் எளிதிற்பெற்று, அவ்வாறு பெற்ற பொருள்களைத் தனக்கென வைத்துக்கொள்ளாது, தன்பால் வந்து இரப்பார் அனைவர்க்கும் வாரி வழங்குவன்."

"அரியவெல்லாம் எளிதினிற் கொண்டு
உரியவெல்லாம் ஓம்பாது வீசி" (மதுரைக்: கசகூ-எ)

என்றும், "ஒரு பொய் கூறுவதால் உலகமும் அமிழ்தமும் ஒருங்கே வருவதாயினும், பொய்கூறலை மறந்து வாய்மையே வழங்குவன்"

"உயர்நிலை உலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
பொய்சேண் நீங்கிய வாய்நட் பினையே."

(மதுரைக்: ககஎ - அ)

என்றும், "தென்திசை மலைகள் எல்லாம் நிறையுமாறு வாணன் என்பான் சேர்த்துவைத்த பெரும்பொருள் போலும் பொருளெலாம் வருவதாயினும், பழியொடு வரும் அப்பொருளைப் பெற விரும்பான்"

"தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழிநமக்கு எழுக என்னாய்" (மதுரைக்: உ0௩ - ௬.)

என்றும் பாராட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு பாராட்டும் பண்பினராய புலவர்கள், அவனுக்கும் அவன் அரசியலுக்கும் ஆக்கம் தரும் நல்லுரைகளை அளிப்பதிலும் தவறினரல்லர். அவனைப் பாடிய புலவர்களுள் ஒருவராய குடபுலவியனார், "அரசே! இறந்து செல்லும் உலகத்தில் இன்பம் துய்க்க விரும்பினும், உலக அரசுகளையெல்லாம் அழித்து நீ ஒருவனே ஆள விரும்பினும், புகழ் இவ்வுலகில் அழியாது நின்று நிலைபெறுவதை விரும்பினும் அதற்கு வழி யாது எனக் கூறுகின்றேன் கேள்! உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் எனப் போற்றப்படுவர். அவ்வாறு உயிர் எனப் போற்றப்படும் உணவு, நிலமும் நீரும் இயைய உண்டாவதாம். ஆகவே, அத்தகைய நீரையும் நிலத்தையும் ஒன்றுசேர்த்தோர், உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவராவர். ஆகவே, நிலன் உள்ள இடத்தில் நீர் இருத்தல் இன்றியமையாததாம். உழுது பயிர்செய்துவிட்டு அப் பயிர் விளைதற்கு வேண்டும் நீருக்கு, மழைநீரையே எதிர் நோக்கி நிற்கும் நிலங்கள், பலகோடி ஏக்கராகப் பரவியிருப்பினும், அந்நிலங்களால் பயன் சிறிதும் இல்லையாம். அவற்றால் அந்நாட்டரசன் பயனுறுதல் இல்லை. ஆகவே நிலங்கள் இயல்பாகவே தாழ்ந்திருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் நீர் உண்டாமாறு நீர்நிலைகள் பலவற்றைத் தோண்டி வைத்த

வரே முற்கூறிய முப்பேற்றினையும் பெற்றோராவர். அவ்வாறு நீர்நிலைகளை உண்டாக்காத அரசர், அப்பேறுகளைப் பெறாதவராவர்'' என உழவின் சிறப்பைக் குறித்தும், அதற்கு உறுதுணையாம் நீர்நிலைகளின் இன்றியமையாமைகளை எடுத்தோதியும் அறிவுரை கூறியுள்ளமை காண்க.

நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டிய புலவர்களின் பாக்கள் துணைகொண்டு நாம் காணும் நெடுஞ்செழியனைவிட அந் நெடுஞ்செழியனே பாடிய பாட்டின் துணைகொண்டு நோக்கியவழித் தோன்றும் நெடுஞ்செழியன் மிகமிகச் சிறப்புடையோனாகத் திகழ்கின்றனன். தான் இளையன் என்று எண்ணி எதிர்த்த அரசர்கள் எழுவரையும் அழிக்கச் செல்லும் நெடுஞ்செழியன், அவ்வாறு செல்வதன்முன் கூறிய வஞ்சினம் ஒரு பாட்டாக அமைந்துளது. அப்பாட்டின்வழியாக அவனுடைய ஒப்புயர்வற்ற குணங்கள் சில தோன்றும்.

''யாமோ யானையும் தேரும் மாவும் மறவரும் நிறைந்த பெரும்படையுடையேம்; இவனோ இளையன்,'' என்ற பொருளற்ற புல்லிய சொற்களை என் உளம் புண்படுமாறு கூறிய, என் ஆற்றலறியா அவ்வரசர்களைப் போர்க்களத்தில் பொன்ற வென்று, அவர்களையும் அவர்கள் போர்முரசுகளையும் ஒருங்கே கைப்பற்றி மீளேனாயின், என் ஆட்சியில் வாழும் என் குடிமக்கள் தாங்கள் சென்று பிழைப்பதற்காம் வழி காணாது கலங்கின்று, 'எங்கள் நாட்டு அரசன் மிகமிகக் கொடுங்கோலனாயினன்; நாங்கள் என் செய்வோம்' எனச் செயலற்றுக்கூறிக் கண்ணீர் விட்டுத் தூற்றும் பழிநிறைந்த ஆட்சியை மேற்கொண்டான்போல் இழிந்தேனாகுக! ஓங்கிய சிறப்பினையும், உயர்ந்த புகழினையும் உடைய மாங்குடிமருதன் முதலாம் புலவர் பெருமக்கள் என் நாட்டையும் என்னையும் பாடிப் போற்றாராகுக! அவர் போற்றாமைக்குரிய பழியுடையேனாகுக! என்னால் புரக்கப்படவேண்டியவர்களாய பாணனும், பொருநனும், கூத்தனும் முதலாம் இரவல் மக்கள், கண்ணீர்

விட்டுக் கலங்கிநிற்குமாறு அவர்களுக்கு உதவிசெய்யத் தகுதியற்றவனும் அளவு வறுமை என்னை வந்தடையுமாக !

இஃது அவன் கூறிய வஞ்சினம் :

"நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர் ;
இளையன் இவனென உளையக் கூறிப்
படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாம் என்று
உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினம் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி, முரசமொடு
ஒருங்ககப் படேஎ னாயின், பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது,
'கொடியன் எம்இறை' எனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலே னாகுக !
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைக!என் னிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே."

(புறம் : எ௨.)

நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் உரைக்கும் இப்பாட்டு அவன், பகைவர் கூறும் பழிச்சொல் பொறுப் பண்புடையவன், குடிபழிதூற்றும் கொடுங்கோலனைக் காணவும் நாணும் கருத்துடையவன், புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின் வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப என்பதறிந்து, புலவர் பாடலைப் போற்றிப்பெறும் பேருள்ளம் உடையவன், 'இரப்போர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு; இரந்தானுக்கு ஈயேன் என்றல் ஈ என்று இரத்தலினும் இழிந்தது' என்ற ஈகைக் குணமுடையவன் என்று, அவன் புகழ் நிறைஉருவை முன்னிறுத்திக் காட்டல் அறிக.

உ௪. நல்வழுதியார்

'ஓங்கு பரிபாடல்' என உயர்த்திக் கூறப்பெறும் பரி பாடலில், வையையாறு குறித்துப் பாடிய புலவர்களுள் இவரும் ஒருவர் என்பதல்லது, நல்வழுதியார் வரலாறு ஒன்றும் தெரிந்திலது; வையையாறு குறித்த அப்பரி பாடலில், பண்டைத் தமிழக மக்கள் ஆற்றில் புதுப்புனல் வருங்கால் மேற்கொள்ளும் புனல்விழா நன்கு புனைந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்குமலையில் மழைபொழியப் புனல் மிகுந்து, மலைச்சாரல் மலர்களையெல்லாம், 'புனல்யாறு அன்று, பூம்புனல் யாறு' என்னும்படி, வாரிக்கொண்டு, கரையில் உள்ள அகில் சந்தனம் முதலாம் மரங்களை வீழ்த்தி அடித் துக்கொண்டு கடல் பொங்கி வருவதேபோல் வரும் வையையாற்றின வருகையினையும்,

வையையில் புதுப்புனல் வரவு கேட்ட மதுரை மாநகர் மக்கள் எல்லாம், அழகிய ஆடையும் அணியும் அணிந்து, யோசனை தூரம் கமழும் வாசனை யுடையராய்க் குதிரைமீதும், யானைமீதும், தேர்மீதும் இவர்ந்து வையைக் கரை சேர்தலையும்,

வையைக்கரையில், குழல், முழவு, மத்தரி, தடாரி, தண்ணுமை, மகுளி முதலாம் பல்வேறு இசைக்கருவிகளி னின்றும் எழும் இன்னிசைகளுக்கிடையே, ஒன்றை யொன்று ஒவ்வாத நிலையில் மக்கள் வழங்கும் பல்வேறு உரையாடல்களையும், புனல்விழாக் காண வந்தோர் தம் கண்கள் களிகொள்ள நிகழும் பல்வேறு காட்சிகளையும் புலவர் நல்வழுதியார் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

புனல்விழாக் காணத் தன்னோடு வந்திருக்கும் தன் கணவனை வேறு ஒருத்தி நோக்கினாள் என்பதற்கே, 'அவள் நோக்குமளவு பிழையுடையான் போலும் இவன்' என்று எண்ணி, அவன்மீது சினம்கொண்டு, தன் மலர் மாலையால், புடைத்தும், முத்துவடத்தால் கைகளைப்

பிணைத்தும் அவனைக் கொடுமை செய்தாளாக, அவள் அவ்வாறு தண்டித்தற்குத் தான் செய்த தவறு யாது என்று அறியாது கலங்கும் ஆண்மகன் ஒருவனைக் காட்டிக் "கற்பெனப்படுவது பிறர் நெஞ்சு புகாமை! அஃது ஆடவர்க்கும் உண்டு" என உரையாது உணர்த்தும் அவர் ஓவியம், இக்கால ஆண் உலகிற்கோர் அரிய வழிகாட்டியாதல் அறிக. இதுபோன்ற அரிய காட்சிகளும், அரிய அறிவுரைகளும் மிளிரவிளங்கும் அவர் பரிபாடற் சிறப்பைப் படித்து உணருங்கள்:

"அமிர்தன நோக்கத்து அணங்கொருத்தி பார்ப்பக்,
கமழ்கோதை கோலாப் புடைத்துத் தன்மார்பில்
இழையினைக் கையாத்து, இறுகிறுக்கி வாங்கிப்
'பிழையினை' என்னப், பிழையொன்றும் காணான்
தொழுது பிழைகேட்கும் தூயவன்." (பரி: கஉ: ருஎ-சுக)

இன்னும் இன்பமிக்க மணந்தரும் பல்வகை மலர்களையும் ஆய்ந்தெடுத்து உரைத்துக்காட்டி, அம் மலர்களின் மணங்கமழும் சிறப்புடையதென வையையாற்றின் பொய்யா நலனைப் பாராட்டிக் கூறியிருப்பது கற்கக் கற்க வற்ரு இன்பந்தருதலைக் கண்டு களிமின்:

"மல்லிகை மௌவல் மணங்கமழ் சண்பகம்
அல்லி கழுநீர் அரவிந்தம் ஆம்பல்
குல்லை வகுளம் குருக்கத்தி பாதிரி
நல்லிணர் நாகம் நறவம் சுரபுன்னை
எல்லாம் கமழும் இருசார் கரைகலிழத்
தேறித் தெளிந்து செறியிருள் மால்மாலைப்
பாறைப் பரப்பிற் பரந்த சிறைநின்று
துறக்கத் தொழிலைத்தன் நீர்நிழற் காட்டும்
காரடு காலைக் கலிழ்செங் குருதித்தே
போரடு தானையான் யாறு." (பரி. கஉ: எஎ-அசு)

உரு. பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி

குறுந்தொகை பாடிய புலவர்கள் வரிசையில் வரும் பாண்டியன் பன்னாடுதந்தான் என்பவனும், நற்றிணையில், பாடிய புலவர்களாக வரும் மாறன்வழுதி, பாண்டியன் மாறன்வழுதி என்பவர்களும், நற்றிணை நூலைத் தொகுத்த பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதியே என முடிவு செய்வர் ஆராய்ச்சியாளர்கள். நற்றிணை நூலைத் தொகுப்பித்த சிறப்புடையான் என்பதல்லது வேறு எதுவும் அறிந்துகொள்வதற்கில்லை; பன்னாடுதந்த என்ற அடையால் மாறன்வழுதி பல நாடுகளை வென்றான் என அறிந்து கொள்கிறோம். ஆனால், அவன் வென்ற அந்நாடுகள் யாவை என்பது விளங்கவில்லை. தான் தொகுத்த நற்றிணையில், அவன் பாடிய பாக்கள் இரண்டுள.

பிரிந்துறையும் தலைவன் தலைவியர்க்கு மாலைக்காலமும் மனக்கினிய காட்சிகளும் துயர்தருவனவாம் என்ப; இதைத் தனித்துறையும் தலைமகள் ஒருத்தி வாயிலாகப் பன்னாடுதந்த பாண்டியனார் விளக்கும் முறை மிகமிக நன்று: பிரிந்து சென்ற தலைவனை நினைந்து வருந்தும் ஒருத்தி, ஒருநாள் மாலைக்காலத்தே, தன் தோழியை அழைத்து அருகிருத்திக்கொண்டு, "தோழி! குயிலினங்கள் சோலைகளில் நின்று தம் இனிய குரலெடுத்துக் கூறுகின்றன; அக்குரல், நெடுங்காலத்திற்கு முன்னே உண்டாய புண்ணில் கூரிய வேற்படையினைப் பாய்ச்சினாற் போன்ற துன்பத்தைத் தருகின்றது; காதலர்கள் கூடி விளையாடுதற்கேற்பப் பளிங்கு போன்று தெளிந்த நீர் நிறைந்து ஓடுகிறது ஆறு; இவ்வாற்றின் காட்சி, குயிலின் குரல் கேட்டு அடைந்த துன்பத்தைக் காட்டினும் மிக்க துன்பத்தைத் தருகிறது; மாலை நேரத்தில் மகளிர் சூடிக் கொள்வதற்கேற்ற பசுமையான குருக்கத்தி மலருடனே விரவிக் கட்டப்பெற்ற சண்பகமலர் மாலையை விற்றுக் கொண்டு இதோ வருகிறாள் இளமகளொருத்தி; இவளை ஆற்றை வெறுப்பதினும் மிகுதியாக வெறுக்கின்றேன்" என்று கூறினள் எனப் பாடிய புலவர்தம் புலமையைப் பாருங்கள்!

"அழுந்துபடு விழுப்புண் வழும்புவாய் புலரா
எவ்வ நெஞ்சத்து எஃகெறிந் தாங்குப்
பிரிவில புலம்பி நுவலும் குயிலினும்,
தேறுநீர் கெழீஇய யாறுநனி கொடிதே;
அதனினும் கொடியாள் தானே, மதனின்
துய்த்தலை இதழ பைங்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீ ரோஎன
வண்டுசூழ் வட்டியள் திரிதரும்
தண்டலை உழவர் தனிமட மகளே." (நற்: கூ௭)

தலைவிக்குத் துயர்விளைக்கும் இக்காட்சிகள், இப் பாட்டைப் படிப்பார்க்குப் பண்டைய தமிழகத்தின் மாலைக் காட்சி யொன்றை மனத்திரையில் படம்பிடித்துக் காட்டி மகிழ்ச்சி அளித்தலை அறிந்து மகிழ்க.

மக்கள், தாம் துயர்நிலையினராயவழிப் பிறரும் துயருற விரும்புவர்; அவ்வாறு துயருறுது மகிழ்வாரைக் காணின் சினப்பர் என்பதால் உள்ளத்தின் இயல்பு இது என உணர்த்தும் அவர்புலமை நலத்தை உன்னுக.

அறத்தால் பொருளும், பொருளால் இன்பமும் பெற்ற தமிழர்கள், 'தாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற உயர் நோக்குடையாராய், ஏனைய மக்களும், அம் மூன்றனையும் பெற்று வாழ்தற்குத் துணைபுரியும் மழை பெய்யவேண்டி வாழ்த்துவர் என்ற உண்மையினைப், பொருள்பெற்று மீண்டு தலைவியோடு கூடியிருக்கும் தலை மகன் ஒருவன் 'பெய்க பெருமழை' என வேண்டினுன் எனப் பாடி உணர்த்தியுள்ளார்; அத்தலைவன், 'பெரிய மேகமே! இருள் கெடுமாறு மின்னி, குளிர்ந்துவிழும் மழைத்துளிகளை மக்கள் மனம் மகிழ வீசி, முரசுபோல் இடித்துப் பெய்வாயாக' என வேண்டுவது காண்க:

"தாழிருள் துமிய மின்னித், தண்ணென
வீழுறை இனிய சிதறி, ஊழின்
கடிப்பிகு முரசின் முழங்கி, இடித்திடித்துப்
பெய்தினி வாழியோ! பெருவான்!" (குறுந்: உ௭0)

௨௯. முடத்திருமாறன்

குமரியாற்றிற்கும், தாம்பிரபாணி யாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட பாண்டியநாட்டைக் கபாடபுரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்ட அரசர்களுள் முடத்திருமாறனும் ஒருவன்; கபாடபுரத்தே இருந்த இடைச்சங்கத்தைப் போற்றிப் பேணிய பாண்டிய அரசர்கள் ஐம்பத்தொன்பதின்மருள் இறுதியில் வாழ்ந்தோன் இவனே ஆவன். இவன்காலத்தே நிகழ்ந்த ஒரு பெருங்கடல்கோளால், பாண்டிநாட்டின் பெருநிலப்பரப்பும், அதன் தலைநகராய கபாடபுரமும் அழிந்தொழிந்தன; இக்கடல்கோளால் அழிவுறாது பிழைத்திருந்த பாண்டியன் முடத்திருமாறனும், தமிழ்ப்புலவர்களும் சிறிது வடக்கே சென்று மணலூர் என்னும் சிற்றூர் ஒன்றில் சின்னாள் தங்கிப் பின்னர்க் கூடன்மா நகரடைந்து வாழ்ந்தனர்; முடத்திருமாறன் புலவர்கள் துணைகொண்டு, ஆங்கே கடைச்சங்கத்தை அமைத்துச் செந்தமிழ் வளரத் துணைபுரிந்தான். தமிழ்மொழிக்கு நேர இருந்த பெருங்கேட்டை நீக்கி, அது வளரத் துணைபுரிந்த பெருமை உடையோன் நம் முடத்திருமாறன்.

முடத்திருமாறன் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்ததோடு தானும் ஒரு புலவனாய்ப் பாடியும் தமிழ் வளர்த்துளான்; அவன் பாடிய பாக்கள் இரண்டு நற்றிணையில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. பாலை, குறிஞ்சி நிலங்களின் பண்பு நன்கு பாடப்பட்டுளது; குட்டுவனையும், அவன் குடவரையில் உள்ள சுனையினையும் பாராட்டியுள்ளார்.

> "அருஞ்சுரக் கவலைய என்னாய் நெடுஞ்சேண்
> பட்டனை வாழிய நெஞ்சே குட்டுவன்
> குடவரைச் சுனைய மாயிதழ்க் குவளை
> வண்டுபடு வான்போது கமழும்
> அஞ்சில் ஓதி அரும்படர் உறவே." (நற்: ௧௦௫)

என்று கூறும் தலைமகன் சொற்கள், அவன் உள்ளத் துயரை உணர்த்துதல் காண்க.

உஎ. ஆரியவரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தன்

ஆரியரையும், அவர் பழக்க வழக்கங்களையும் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்; பிடியானை பழக்கும் ஆரியரையும், கயிற்றின்மேல் நின்று ஆடும் ஆரியக்கூத்தரையும் தமிழ்ப்புலவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டியுள்ளனர்; ஆரியப்பொருநன் என்பவன் தமிழகத்தே வந்து, தமிழரசர்களால் பெருவீரன் என மதிக்கப்பெற்று விளங்கினன். தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்புணர்ந்த ஆரியர் சிலர், ஆங்கே தங்கள் நிலையை உறுதியுடையதாக்கி உயர்த்திக்கொள்ளப் பெரிதும் முயன்றுள்ளனர்; அதனால் அவ்வாரிய அரசர்களுக்கும் தமிழரசர்களுக்கும் இடையில் போர் பல நடைபெற்றுள்ளன; அந் நிகழ்ச்சிகளைத் தமிழ்நூல்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன; ஆரிய அரசர்களை வென்ற ஆண்மைச் சிறப்பைத் தம் பெயர்களோடு இணைத்துப் பெருமைகொண்ட அரசர்களும் உளர்; தமிழரசர்கள், ஆரிய அரசர்களோடு போராடிப்பெற்ற வெற்றியைப் புலவர்களும் பாராட்டியுள்ளனர்; அவ்வாறு பாராட்டிய புலவர்கள், அத்தகைய போர்கள் நிகழ்வதை விரும்பாது, அதை எவ்வாறாயினும் தடுக்கவே விரும்பியுள்ளார்கள்; நடக்க இருந்த போர்களை நடைபெறவொட்டாது தடுத்து நிறுத்திய புலவர்களும் உளர்.

காரியின் முன்னோர் மலையை ஆரியர் முற்றுகையிட்டனர்; அவர்களை வேற்படை கொண்டு வென்று துரத்தினன் காரி என்பதை அறிந்த கபிலர், ஆரிய அரசர் சிலர், தமிழ் நாட்டிற்கு அண்மையில் எங்கோ வாழ்கின்றனர்; அவர்கள் தமிழ், தமிழர் இவர்களின் தகுதி, திறமைகளை அறியாத காரணத்தினாலேயே தமிழரசர்கள்மீது போர் தொடுக்கின்றனர்; அவர்கள் தமிழர்களின் இயல்பினை அறிந்தாராயின் அவ்வாறு போரிடத்துணியார் என்று எண்ணினர்; அவர்களுக்குத் தமிழின் அருமை பெருமைகளை அறிவித்து நாட்டில் போர் நிகழ்வதைத் தடுத்தல்வேண்டும் என்று

விரும்பினர் ; உடனே அவ்வாரியர் வாழ் இடத்தை அறிந்து சென்று அவர்கள் அரசன் பிரகத்தனைக் கண்டார் ; அவனுக்குத் தமிழின் அருமையை அறிவிக்க, தமிழ் நாட்டு மக்களின் இயல்பினை ஒருவாறு உணர்த்தவல்ல கருத்துக்களடங்கிய குறிஞ்சிப்பாட்டைப் பாடிக்காட்டினார்; அது கேட்டறிந்த அவ்வாரிய அரசனும் தமிழறிவு பெற்றுத் தமிழ்மொழியைப் போற்றினன். அவனைத் தொடர்ந்து ஆரியர் சிலர், தமிழறிந்து தமிழ்ப்புலவராய்த் திகழ்ந்தனர்.

குறுந்தொகையைப் பாடிய புலவர்கள் வரிசையில் ஆரியவரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் என்போனொருவனும் இடம் பெற்றுள்ளான் ; ஆரியவரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் என்ற இப் பெயரையும், கபிலரால் தமிழறிவு பெற்ற ஆரியவரசன் பெயராகிய ஆரியவரசன் பிரகத்தன் என்ற பெயரையும், ஒன்று நிறுத்தி ஒப்புநோக்கியவழி இவ்விரு பெயராலும் குறிப்பிடப்படுவோர் இருவரல்லர் ஒருவரே எனக் கொள்ளுதல் கூடும்.

ஆரியவரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் பாடிய, 'கழறிய பாங்கற்குக் கிழவன் உரைத்தது' என்ற துறை தழுவிய குறுந்தொகைப் பாடல், மிகவும் நயம் செறிந்து காணப்படுகிறது.

தன் உள்ளத்தை அழகிய ஓர் இளமங்கைபால் பறி கொடுத்து உளம் கலங்கி மீண்டான் ஓர் ஆண்மகன்; அவன் கலங்கிய நிலைகண்டு, அதற்காம் காரணத்தை அறிந்த அவன் நண்பன், அவன் செயல் கண்டு கடிந்துரைத்தான்; அவனுக்கு அவ்வாண்மகன் விடை கூறுகிறான் : "கடற் கரையில், நுண்ணிய வலைத்தொழிலில் வல்ல பரதவர் குலத்தில் ஒரு மடமகள் உள்ளாள் ; அவள் மயிற்பீலியின் கண்களைப்போல் அழகிய முடியுடையாள் ; பாவைபோல் அழகுடையாள் ; ஆண்டுச் செல்வார், அவள் கண்வலையில் அகப்படாமல் மீளுதல் அரிது ; ஆண்டுச் சென்ற என் நெஞ்சமும் அவ்வலையுள் அகப்பட்டுக் கொண்டது ; உடனே, இப்பொருளுக்கு இப்பொருள்

மாட்சிமையுடையது என ஆராயும் தன் மாண்பை இழந்துவிட்டது; அதனால், அது என்னோடு வருவதை விடுத்து ஆண்டே நின்றுவிட்டது; நடந்தது இது; தாம்கண்டறிந்த ஒன்றை மறைத்துப் பொய்கூறுதல் சான்றோர்க்கு இயல்பாகாது; ஆகவே யான் கூறியது முழுதும் உண்மை; அக்கானலை அடுத்த அச்சிற்றூர்க்குச் செல்வதை நீ விரும்பாதே; சென்றால் நீயும் என்போல் வருந்துவை; பின்னர் இவ்வாறு என்னை இடித்துரையாய்."

"அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க் கில்லை ;
குறுக லோம்புமின் சிறுகுடிச் செலவே ;
இதற்கிது மாண்டது என்னாது அதற்பட்டு
ஆண்டொழிந் தன்றே மாண்தகை நெஞ்சம் ;
மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை
நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்
கண்வலைப் படூஉம் கான லானே." (குறுந்: கஅசு)

இந்தச் சிறு பாட்டிலேயே வலைஞர் மகளாதலின் அவள் கண்களை வலையாக உருவகப்படுத்திய சிறப்பையும், "அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க் கில்லை" எனச் சான்றோர் இயல்புரைத்த புலமைத்திறத்தையும் போற்றிப் புகழ்வோமாக.

உஅ. இளந்திரையன்

காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு, அதைச் சூழ உள்ள நாடு, பண்டு அருவாநாடு எனப் பெயர்பெற்று விளங்கிற்று: அந்நாட்டில்வாழ் மக்கள் அருவாளர் என அழைக்கப் பெற்றனர்; கரிகாலன் காலத்திற்குப் பிறகு அந்நாடு, தொண்டையர் என்பார் ஆளுகைக்கு உட்பட்டதால், அது தொண்டையர் நாடு அல்லது தொண்டைநாடு என்ற பெயர் பெற்றது; அத்தொண்டை நாடு வட வேங்கடம்வரை பரவியிருந்தது. அத்தொண்டையர் வழியில் திரையன் என்பானொருவன் தோன்றி, பவத்திரி என்ற ஊரை உரிமைகொண்டு வேங்கடத்தைச் சூழ உள்ள அந்நாட்டை ஆண்டு வந்தான். இவனே பெரும்பாணாற்றுப்படை பெற்ற தொண்டைமான் இளந்திரையனுவன்; இவனைத் "தொண்டையோர் மருக!," எனப் புலவர் அழைப்பதும் காண்க.

> "இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
> முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை அந்நீர்
> திரைதரு மரபின் உரவோ னும்பல்"
>
> (பெரும்பாண்: உகூ-௩க)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படைத் தொடரால், இவன் முன்னோர் திரைகடல் வழியாகப் போந்து தொண்டை நாட்டிற்கு அரசராய்த் 'திரையர்' என அழைக்கப் பெற்றனர் என்பது அறியலாம்.

வென்வேற்கிள்ளி என்னும் சோழனுக்கும் நாகநாட்டு அரசன் மகள் பீலிவளைக்கும் பிறந்து, கடலில் கலமூர்ந்து வருங்கால் கலம் அழிய, திரையில் மிதந்து கரையடைந்தமையால் 'திரையன்' என்றும், அரசன் மகன் என்பதற்கு அடையாளமாகத் தொண்டைக்கொடி அணிந்து வந்தமை பற்றித் தொண்டைமான் என்றும் அழைக்கப்பெற்றான் என்றும் கூறுப.

திரையன், முரசு முழங்குதானை மூவருள்ளும் சிறந் தோன்; அல்லது கடிந்து அறம்புரி செங்கோலினன்; முறை வேண்டுநர்க்கும் குறை வேண்டுநர்க்கும் வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினோர்க்கு அருளுவன்; இவனை மலைந் தோர் தேயம், மன்றம் பாழ்படும்: நயந்தோர் தேயத்தில் நன்பொன் பூக்கும்; இவன்பால் நட்புக்கொளவேண்டி நயந்தோரும், துப்புக்கொளவேண்டிய துணையிலோரும் கல்வீழ் அருவி கடற்படர்ந்தாங்கு காஞ்சிவந்து குவிவர்; இவன் நாட்டில் அத்தம் செல்வோரை அலறத்தாக்கிக் கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கைக் கொடியோர் எவரும் இலர் என்று பலவாறு புகழ்ந்து கூறுவர் பெரும் பாணாற்றுப்படை நூலாசிரியராகிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனர்.

இவ்வாறு புலவர் போற்றத்தக்க புகழ் நிறைந்த அரசு மேற்கொண்டோனாகிய திரையன், புலவர் போற்றும் புலமை மிக்கோனாய் விளங்குகிறான்; அரசியல் நிலைகுறித்து அவன் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் புலவர்க்கொரு நல்விருந்து; அரசர்க்கோர் அறநூல்.

ஒரு வண்டி கேடுறுவது, அவ்வண்டியின் திண்மை யின்மையாலன்று; ஒரு வண்டியின், கேடு, கேடின்மைக்கு, அவ் வண்டியின் திண்மையின்மை, திண்மை காரணங்க ளாகா; அதன் கேடும் கேடின்மையும் அதை ஓட்டுவோனைப் பொறுத்துளது; ஓட்டும் அவன் அத்தொழிலறிந்தோ னாயின், அவன் ஓட்டும் வண்டி திண்மை குறைந்து தோன்றினும் கேடுறாது: அவன்பால் அவ்வாற்றல் இன்றாயின், அவன் ஓட்டும் வண்டி எத்துணைத் திண்ணி தாயினும் கேடுறல் உறுதி.

இதைப்போலவே ஓர் அரசு தாழ்வதும் வாழ்வதும் அவ்வரசை நடத்துவோர் அறிவின்மை உண்மைகளி னாலேயேயாம்; ஓர் அரசின் தாழ்வு வாழ்வுகளுக்கு அவ் வரசின் சிறுமையும் பெருமையும் காரணங்களாகா; அதன் வாழ்வும் தாழ்வும் அதைத் தலைமைதாங்கி நடத்திச் செல்

வோன் ஆற்றல் ஆற்றலின்மைகளிஞலேயேயாம்; ஆள்வோன், ஆளும் நெறியறிந்தோஞயின், எத்துணைச் சீர் கேடுற்ற அரசும் சீர்பெற்றுயரும்; அவன்பால் அவ்வாற்றல் இன்றுயின், அவஞல் செலுத்தபடும் அரசு எத்துணைப் பலம் பொருந்தியதாயினும் அஃது அழிதல் உறுதி.

அரசியல் பற்றிய இக்கருத்தை விளக்க வந்த இளந்திரையன், "உருளையும் பாரும் கோக்கப் பெற்று நிலத்தில் நன்கு ஓடும் உறுதி வாய்ந்த வண்டி, அதை ஓட்டுவோன் அத்தொழிலறிந்து மாண்புற்றோஞயின், கேடொன்றுமின்றி வழியில் இனிது செல்லும்; அவன் அதனை ஓட்ட அறியாஞயின், அது நெறியல்லா நெறிச்சென்று சேற்றிலும் மணலிலும் சிக்கிச் சீரழிந்து பெருந்துன்பத்தைத் தரும்" என வண்டியின் இயல்பை எடுத்துரைத்து விளங்கவைக்கும் திறம் வியக்கத் தக்கதாமன்றே?

"கால்பார் கோத்து ஞாலத்து இயக்கும்
காவற் சாகாடு உகைப்போன் மாணின்,
ஊறின் றுகி ஆறினிது படுமே;
உய்த்தல் தேற்று ஞயின், வைகலும்
பகைக்கூழ் அள்ளற் பட்டு
மிகப்பல் தீநோய் தலைத்தலைத் தருமே." (புறம்: கஅரு.)

நற்றிணையில் வரும் அவன் பாக்கள் மூன்றனுள், தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்துற்றமை கண்டு வருந்தும் தலைமகளைத், தோழி, 'இது பருவமன்று' எனக் கூறி ஆற்றும் துறையமைந்த பாடல் மிகவும் நயம்செறிந்து விளங்குகிறது. கார்காலத்தே மலரும் இயல்புடையன பிடவு, கொன்றை, காந்தள் முதலாயின; அவை மலர்ந்துவிட்டதைக் கண்டுகொண்ட தலைவி, கார்காலம் வந்துற்றது என எண்ணி, கார்காலம் தொடங்கியும் அவர் வந்திலரே! என வருந்திஞள். இந்நிலையில் அவளைத் தேற்ற வழியறியாத தோழி, "நம் தலைவர் பொய் கூறுர் என்பதை நீ அறிவாய்; ஆகவே அவர் கார்காலத் தொடக்கத்தே நில்லாது வருவார்; ஆஞல், கார்காலம்

இதோ வந்துற்றதே ; இன்னும் அவர் வந்திலரே என வருந்துகின்றனை ; இது உண்மையில் கார்காலமன்று ; அவ்வாறாயின் கார்காலத்தே மலரும் இயல்புடைய மலர்கள் மலர்ந்து விட்டனவே எனக் கேட்டல் கூடும் ; இம்மலர்கள் காலமல்லாக் காலத்தே மலர்ந்துள்ளன ; மழை பெய்வது கார்காலத்தில் என்ற கருத்துடைய அம்மலர்கள் மழை பெய்தது கண்டு மலர்ந்து விட்டன ; ஆனால், இது கார் காலத்து மழையன்று ; அறிவில்லாமையால் இது எந்தக் காலம் என்பதை மறந்துவிட்ட மேகம், இந்தக் காலத்தைக் கார்காலம் என்று எண்ணிக் கடல்நீரைக் குடித்துவிட்டது ; பின்னர் இது கார்காலமன்று என்பதை உணர்ந்தும், உண்டநீரைத் தாங்கி நிற்கமாட்டாமல் பெய்துவிட்டது ; அதனால் உண்டாய மாறுதல் இது ; உண்மையில் இது கார் காலமன்று ; ஆகவே அவர் வந்திலரே என்று எண்ணி வருந்தற்க'' என்று கூறினள் எனப் பாடியுள்ள அழகைப் பருகுங்கள் ;

''வெஞ்சுரம் இறந்தோர்
தாம்வரத் தெளித்த பருவங் காண்வர
இதுவோ என்றிசின் மடந்தை ! மதியின்று
மறந்து கடல்முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை
பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்
கார்என்று அயர்ந்த உள்ளமொடு தேர்வில
பிடவும் கொன்றையும் கோடலும்
மடவ வாகலின் மலர்ந்தன பலவே.'' (நற் : கக)

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை

ஆசிரியர் : திருவத்திபுரம் கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

க. கபிலர்

பாரிவேளின் உயிர் நண்பரும், புலனழுக்கற்ற அந்தணாளருமான கபிலர் பெருமானின் வாழ்வும், பணியும் இலக்கிய மேற்கோளுடன் விளக்குகின்றது. ரூ. 1 75

உ. பரணர்

பரணர் பெருமகனார் நடுநிலை தவறா நன்னெஞ்சினர்; நுண்ணிய கலைஞர்; அவ தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்நூல் பளிங்கெனத் தெளிவிக்கின்றது. ரூ. 1 75

ந. நக்கீரர்

"நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே." என்று இறைவனையும் எதிர்த்துச் சொற்போராடிய நக்கீரர் பெருமகனாரின் வரலாற்றை இந்நூல் இனிது விளக்குகின்றது. ரூ. 1 75

ச. ஔவையார்

தகுதியாற் சிறந்து, பண்பால் உயர்ந்து தமிழர் உள்ளங்களில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும் ஔவை நல்லாரின் அரிய வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்குகின்றது. ரூ. 1 75

ரு. பெண்பாற் புலவர்கள்

சங்கம் சார்ந்து தமிழ்வளர்த்த பெண்புலவர்களில் ஔவையாரன்றிப் பலருளர். அன்னார் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும், புலமை நுணுக்கங்களையும் இந்நூல் இனிது விளக்குகின்றது. ரூ. 1 75

சு. உவமையாற் பெயர் பெற்றோர்

தாம் பாடிய உவமைகளே சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பெற்ற பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர். அவர்கள் வரலாறுகளை இந்நூல் இனிது விளக்குகின்றது. ரூ. 1 75

கழக வெளியீடு : ௲௯௯

பதிப்பாளர் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1

தலைமை நிலையம் :

24, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி

விலை ரூ. 1-8

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.